ဘဏ်းပင်ပြည်ဝင်

ဆုထူးပန်ကြွေး

ဆုထူးပန် ဦးကျော်

စကားပြေ ပြုန်သည်။

မှုပိုင်ရှင်

[ဒေါ်စန်ကြည်]

ဆုထူးပန် စာပေတိုက်

အမှတ် - ၂၂၁၊ ၂၉ - လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အုပ်ဝီး သုံးကျပ်။

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း

စာအုပ်ရေ(၃၀၀၀)

၁၉၇၁ - ခုနှစ်၊ ဇန္နဝါရီလ။

[ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၄၅၃၃)]

ဦးကျော်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် (မြ-၀၁၀၀) ဆုထူးပန်စာပေ၊ အမှတ် - ၂၂၁၊ ၂၉ - လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ - က ထုတ်၀ေ၍၊ ဒေါ်စန်းရီ၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် (မြ-၀၀၂၇) က၊ မဟာဝိဇ္ဇာ စာပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် - ၂၁၄၊ လမ်း - ၃၀၊ ရန်ကုန်မြို့-တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။ [ဖုံး - ၁၄၇၉]

ပုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားနေပုံ။

ဆုထူးပန် ဦးကျော်

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ကြုံကြိုက်ခဲခြင်း ၆-ပါး	.... ၁
၂။	စိတ်ကြုံဆုပန် ၇-သခေါ်	— ၂
၃။	နှုတ်မြွက်ဆုပန် ၉-သခေါ်	.... ၃
၄။	ကိုယ်၊ နှုတ်၊ ဆုပန် ၄-သခေါ်	.... ၄
၅။	ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီဖြည့်ခြင်း	— ၆
၆။	အသခေါ်ယူ အကြောင်း	.... ၈
၇။	အရှင်ဂေါတမအလောင်း စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း	.... ၉
၈။	မဟာကပ် ၉-သခေါ်တို့ထက် ပဉ္စင်တော်မူသော ဘုရားရှင်များ	.... ၁၀

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၉။	ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင် အကြောင်း	.... ၁၁
၁၀။	သုမေဓာရှင်ရသေ့ အလျားမှောက်၍ တံတား ခင်းခြင်း	.... ၁၃
၁၁။	ဗျာဒိတ်ရခြင်း အင်္ဂါရှစ်ပါး	.... ၁၅
၁၂။	ကောဏ္ဍည ဘုရားရှင် အကြောင်း	.... ၁၆
၁၃။	မင်္ဂလ ဘုရားရှင် အကြောင်း	.... ၁၈
၁၄။	သုမန ဘုရားရှင် အကြောင်း	.... ၂၁
၁၅။	ရေဝတ ဘုရားရှင် အကြောင်း	.... ၂၂
၁၆။	သောဘိတ ဘုရားရှင် အကြောင်း	.... ၂၃
၁၇။	အနောမဒဿီ ဘုရားရှင် အကြောင်း	.... ၂၄

မာတိကာ

စာမျက်နှာ	အကြောင်းအရာ	အမှတ်စဉ်
.... ၂၆	ပဒုမ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၁၈။
.... ၂၇	နာရဒ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၁၉။
.... ၂၉	ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၂၀။
.... ၃၀	သုမေဓ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၂၁။
.... ၃၁	သုဇာတ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၂၂။
.... ၃၂	ပိယဒဿီ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၂၃။
.... ၃၄	အတ္ထဒဿီ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၂၄။
.... ၃၇	ဓမ္မဒဿီ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၂၅။
.... ၃၈	သိဒ္ဓတ္ထ ဘုရားရှင် အကြောင်း	၂၆။

(ည)

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၂၇။	တိဿ ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၄၂
၂၈။	ဖုဿ ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၄၅
၂၉။	ဝိပဿီ ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၄၉
၃၀။	သိခီ ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၅၂
၃၁။	ဝေဿဘူ ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၅၄
၃၂။	ကကုသန် ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၅၇
၃၃။	ကောဏာဂုံ ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၅၉
၃၄။	ကဿပ ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၆၁
၃၅။	ဂေါတမ ဘုရားရှင် အကြောင်း	....	၆၄

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၃၆။	လူမွဲနိမ့်အင်ကြင်းတောင်၌ ဘုရားအလောင်း အား ဘဉ်းမြင်တော်မူခြင်း	....	၆၅
၃၇။	ဘဉ်းမြင်တော်မူရာ၌ နိမိတ်အထူးထူးပြခြင်း	....	၆၇
၃၈။	ဘဉ်းမြင်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခုန္ဒစ်ဘဝါး လှုမ်းတော်မူခြင်း	....	၇၁
၃၉။	နတ်, ဗြဟ္မာ အစံပေါင်းတို့ ထိုးဖြကြီးကို ဖြန့်မိုးခြင်း	....	၇၂
၄၀။	နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မမြင်ရအောင် စောင့်ရှောက်ထားခြင်း	....	၇၆
၄၁။	အလောင်းတော်မင်းသား မိထွေးတော် ဂေါတမီ လက်၌သာ ကြီးမြင့်တော်မူရခြင်း	....	၇၈

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၄၂။	သူဌေးဒန မင်းကြီး လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ထွက်တော်မူခြင်း	....	၈၀
၄၃။	အလောင်းတော်မင်းသား၏ ပြာသာဒ် သိုးဆောင် အကြောင်း	....	၈၃
၄၄။	လေး အတတ်ကို ပြခြင်း	...	၈၆
၄၅။	အလောင်းတော်မင်းသားအား သိကြားမင်း တန်ဆာ ဆင်စေခြင်း	....	၉၁
၄၆။	သားတော်ရာဟုလာ ဘူးတော်မူခြင်း	....	၉၄
၄၇။	အလောင်းတော်မင်းသား တောထွက်တော် မူခြင်း	...	၉၈

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄၀။	အနောမာမြစ်၌ ဆံတော်ပယ်ခြင်း	.... ၁၀၆
၄၉။	ဆံတော်ကို စူဠာမဏိစေတီ တည်ခြင်း	.... ၁၁၀
၅၀။	ဝတ်လဲတော်ကို ဒုဿစေတီ တည်ခြင်း	.... ၁၁၁
၅၁။	ကဏ္ဌကမြင်း နှုတ်သားဖြစ်ခြင်း	.... ၁၁၃
၅၂။	အလောင်းတော် ရဟန်းပြုပြီး၍ ဆုဇဉ်ဟော်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူခြင်း	.... ၁၁၄
၅၃။	ဗိမ္မိသာရမင်း တောင်းပန်ခြင်း	.... ၁၁၇
၅၄။	ရသေ့နှစ်ဦးထံ နည်းခံခြင်း	.... ၁၂၀
၅၅။	ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်တို့ အကြောင်း	.... ၁၂၁

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၅၆။	ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း	.... ၁၂၃
၅၇။	အလောင်းတော် သေလွန်ပြီဟု ခမည်းတော်ထံ နတ်တို့ သွား၍ လျှောက်ဆားခြင်း	.... ၁၂၇
၅၈။	ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ် မာရ်နတ် တားခြင်း	.... ၁၃၁
၅၉။	ဘုရားလောင်းကို စွန့်၍ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ သွားကြခြင်း	.... ၁၃၄
၆၀။	ဃနာနို့ဆမ်းကို ရှေ့ခက်နှင့်တက္ခ ခံယူတော်မူခြင်း	.... ၁၃၅
၆၁။	နေရွှေရာမြစ်နားဌ် ဃနာနို့ဆမ်းကို ဘုဉ်းပေးခြင်း	.... ၁၃၉

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆၂။	ဘုရားလောင်း မဟာဇေဝဓိမင်္ဂိုုင်သို့ ကပ်ခေတာ်မူခြင်း	.... ၁၄၁
၆၃။	ဝိရိယအင်္ဂါနှင့်အညီ အားထုတ်ခြင်း	.... ၁၄၄
၆၄။	မာရ်စစ်သည်တို့ကို အောင်မြင်ခြင်း	.... ၁၄၆
၆၅။	နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ နဂါး၊ ဂဠုန်တို့ ကြွေးကြော်ကြခြင်း	.... ၁၆၄
၆၆။	နတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာတို့ အထူးထူး ပူဇော်ကြခြင်း	.... ၁၆၇
၆၇။	ဘုရားလောင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို ဆင်ခြင်ခြင်း	.... ၁၇၁

(တ)

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆၈။	ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်း	.... ၁၇၇
၆၉။	ရင့်မာတကျိပ်တို့ကို ဆိုခြင်းအကြောင်း	.... ၁၉၂
၇၀။	အရိမေတ္တေယျ ဘုရားရှင် အကြောင်း	.... ၁၉၂
၇၁။	ရှေးဘုရားတို့ထံ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း	.... ၁၉၅
၇၂။	နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားရှင်တို့အကြောင်း	.... ၂၀၆
၇၃။	သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ မိဖုရားငါးပါးနှင့် သားတော်ငါးပါး	.... ၂၁၁
၇၄။	နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ စေတီတော်များ	.... ၂၁၃

ဆုကူးပန်းမုဆိုးဝင်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁။ ကြုံကြိုက်ခဲခြင်း ဖြောက်ပါး

ရှင်တော်ဘုရားသည် လက္ခဏာတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တြာ မထေရ်အား ဟောကြား မိန့်မြွက်တော်မူသည်မှာ.... ၁။ချစ်သား သာရိပုတ္တြာ....ကမ္ဘာသည်ချေ့ မရေမတွက်နိုင်အောင် လွန်လေငြား သောလည်း ကမ္ဘာတိုင်းတို့၌ ဘုရားပွင့်တော်မူကုန်၊သာရကမ္ဘာ, ဝရကမ္ဘာ, မဏ္ဍကမ္ဘာ, သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ, ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၊ ဤကမ္ဘာငါးရပ်တို့၌သာလျှင် ပွင့်တော်မူကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားပွင့်တော် မူသော ကမ္ဘာကိုလည်း ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏။ ၂။ မျှားပြားလှသော စကြဝဠာ အရပ်ရပ်တို့၌လည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူ။ ငါတို့ စကြဝဠာ၌သာလျှင် ပွင့်တော်မူကုန်သော ကြောင့် စကြဝဠာ အားဖြင့်လည်း ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏။ ၃။ လူတို့အသက်တရာတမ်းမှအထက် အသက်တသိန်းဟန်းမှအောက် ဤအတွင်း၌သာလျှင် ဘုရားပွင့်တော် မူသောကြောင့် ကာလအားဖြင့်လည်း ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏။ ၄။ နတ်,ဗြဟ္မာမျှား၏ ဘုံတို့၌လည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူ၊ လူ့ဘုံ၌သာလျှင် ဘုရားပွင့်တော် မူသောကြောင့် ဘုံအားဖြင့်လည်း ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏။ ၅။ သူငွေးမျိုး, သူကြွယ်

မျိုးတို့ဦးခြင်းလည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူ၊မင်မျိုး,ပုဏ္ဏားမျိုးတို့ဦးသာလျှင် ပွင့်တော်မူသောကြောင့် အမျိုးအားဖြင့်လည်း ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏။ ၆။ ပစ္စုန္တရစ်အရပ်ဦးလည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူ၊ အဝန်းယူဇနာကိုးရာရှိသော မဇ္ဈိမဒေသ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်ဦးသာ ပွင့်တော်မူသောကြောင့် ဌာနအားဖြင့်လည်း ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏။

÷ ÷ ÷ ÷

၂။ စိတ်ကြုံဆုပန် ၇-သခြေ့

ထိုသို့ ကြုံကြိုက်ခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒနဝမခဏကို ကြုံကြိုက်လို့, ရလို့, ဘုရားဖြစ်လိုသော အာသာဆန္ဒ အားကြီးလှန်းလှသဖြင့် နှုတ်တော်က မမြွက်သော်လည်း စိတ်နှလုံးဖြင့်သာ ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူသည်ကား ကမ္ဘာခုနစ်သခြေ့တို့တည်း၊ခုနစ်သခြေ့တို့ မည်သည်ကား- ၁။ နန္ဒအသခြေ့၊ ၂။ သုနန္ဒအသခြေ့၊ ၃။ ပထဝီအသခြေ့၊ ၄။ မဏ္ဍအသခြေ့၊ ၅။ ဧရဏ်အသခြေ့၊ ၆။ သာဂရအသခြေ့၊ ၇။ ပဋ္ဌရိကအသခြေ့ဟူ၍ ခုနစ်သခြေ့ မည်ကုန်၏။ ၁။ချစ်သား သာရိပုတြာ....နန္ဒအသခြေ့ ထက် ပွင့်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့ကား ဗြဟ္မဒေဝ စသော ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ငါးထောင်၊ ၂။ သုနန္ဒအသခြေ့ထက် ဘုရားရှင် ကိုးထောင်၊ ၃။ ပထဝီအသခြေ့ထက် ဘုရားရှင် တသောင်း၊ ၄။ မဏ္ဍအသခြေ့ထက် တသောင်း ဘုရားရှင် တထောင်၊ ၅။ ဧရဏီအသခြေ့ထက် ဘုရားရှင် နှစ်သောင်း၊ ၆။ သာဂရအသခြေ့ ထက် ဘုရားရှင်သုံးသောင်း၊ ၇။ ပဋ္ဌရိက အသခြေ့ထက် ဘုရားရှင် လေးသောင်း၊ ဤခုနစ်သခြေ့ထက် ပွင့်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင် ပေါင်းသော် တသိန်း နှစ်သောင်း ငါးထောင် ဖြစ်

ကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ၏။ အလှူပေး၍ တရားတော်ကို နာလိုက်ရ၏၊ စိတ်နှလုံးဖြင့် ဘုရားဆုကို တောင်းလိုက်ရ၏၊ ဗျာဒိတ်ကိုကား မခံလိုက်ရပေ။

÷ ÷ ÷ ÷

၇။ နှုတ်မြွက်ဆုပန် ၉-သခ်ေ

နှုတ်ကမြွက်၍ ဘုရားဆုကို တောင်းသည်မှာ ကမ္ဘာကိုးသခ်ေ တိုင်တိုင်တောင်း၏၊ ကိုးသခ်ေတို့၏အမည်ကား- ၁။ သဗ္ဗဘဒ္ဒ အာသခ်ေ၊ ၂။ သဗ္ဗဖုလ္လအာသခ်ေ၊ ၃။ သဗ္ဗရတနအာသခ်ေ၊ ၄။ ဥသဘာကန္ဓအာသခ်ေ၊ ၅။ ပါဏိဘဒ္ဒအာသခ်ေ၊ ၆။ ပဒုမ အာသခ်ေ၊ ၇။ ဥသဘာဘဒ္ဒအာသခ်ေ၊ ၈။ ခန္ဓအာသခ်ေ၊ ၉။ သဗ္ဗဘလ္လအာသခ်ေပဟူ၍ ကိုးသခ်ေမည်ကုန်၏။ ၁။ ချစ်သား သာရိပုတြာ....သဗ္ဗဘဒ္ဒ အာသခ်ေထက်ပွင့်တော်မူသော ဘုရားရှင် တို့ကား ပေါရာဏ ဂေါတမစသော ဘုရားရှင်ငါးသောင်း ၂။ သဗ္ဗဖုလ္လအာသခ်ေထက် ဘုရားရှင် ခြောက်သောင်း၊ ၃။ သဗ္ဗ ရတန အာသခ်ေထက် ဘုရားရှင် ခုနှစ်သောင်း၊ ၄။ ဥသဘကန္ဓ အာသခ်ေထက် ဘုရားရှင် ရှစ်သောင်း၊ ၅။ ပါဏိဘဒ္ဒအာသခ်ေ ထက် ဘုရားရှင် ကိုးသောင်း၊ ၆။ ပဒုမအာသခ်ေထက် ဘုရားရှင် နှစ်သောင်း၊ ၇။ဥသဘာဘဒ္ဒအာသခ်ေထက် ဘုရားရှင် တသောင်း၊ ၈။ ခန္ဓအာသခ်ေထက် ဘုရားရှင် ငါးထောင်၊ ၉။ သဗ္ဗဘလ္ဘ အာသခ်ေထက် ဘုရားရှင် နှစ်ထောင်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်ပေါင်းကား သုံးသိန်း ရှစ်သောင်း ခုနစ်ထောင် ပွင့်တော်မူကုန်၏၊ ဤကိုးသခ်ေ ထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ၏၊

သို့သော်လည်း အင်္ဂါရုစ်ပါးနှင့် မပြည့်စုံသောကြောင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို မခံလိုက်ရပေ။

÷ ÷ ÷ ÷

၄။ ကိုယ်, နှုတ်, ဆုပန် ၄-သခေါ်အကြောင်း

ကိုယ်, နှုတ်, နှလုံး, သုံးပါးဖြင့် ဘုရားဆုကို တောင်းသည်ကား လေးသခေါ်မည်၏၊ ထိုလေးသခေါ်တို့ ဟူသည်ကား- ၁။ သေလအသခေါ်၊ ၂။ ဘာသအသခေါ်၊ ၃။ ဇေယျအသခေါ်၊ ၄။ ရုစိယအသခေါ်ဟူ၍ လေးသခေါ်မည်ကုန်၏။ ၁။ သဗ္ဗဘာလ္လမည်သော အသခေါ်၏ အဆိုးဌာ ကမ္ဘာတသိန်း အလွန် လေးသခေါ် တို့တွင် သာရမတ္ထ ကမ္ဘာထက်ဌာ တဏှာက်ရာ၊ မေဓက်ရာ၊ သရဏက်ရာ၊ ဒီပက်ရာ၊ မြတ်စွာလေးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုလေးဆူတို့တွင် ဒီပက်ရာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်ဟော်မူပြီးသော နောက် ကာလအဘိုဌာ ကမ္ဘာတသခေါ်သည်း၏၊ သေလမည်သော အသခေါ်တည်း။ ၂။ ထိုအသခေါ်တခုကိုလွန်၍ သာရကပ် ကမ္ဘာထက် ကောဏ္ဍညဘုရားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘိုဌာ ဘုရားမပွင့်လျင်းဘဲ ကမ္ဘာတသခေါ်သည်း၏၊ ထိုသခေါ်ကား ဘာသမည်သော အသခေါ်လျင်တည်း။ ၃။ ထိုအသခေါ်တခုကိုလွန်၍ သာရမတ္ထကမ္ဘာထက် မင်္ဂလ, သုမန, ရေဝတ, သောဘိတဘုရား လေးဆူပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားရှင်လေးဆူတို့တွင် သောဘိတဘုရားသမင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘိုဌာ ဘုရားမဖြစ်လျင်းဘဲ ကမ္ဘာတသခေါ်သည်း၏၊ ဇေယျမည်သော အသခေါ်တည်း။ ၄။

ထိုအသခေါ်ကခုကိုလွန်၍ ဝရကပ်ကမ္ဘာထက်၌ အနောမဒဿီ၊ ပဒုမ၊ နာရဒဘုရား သုံးဆူပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားသုံးဆူတို့တွင် နာရဒဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမဖြစ်လျှင်းဘဲ ကမ္ဘာတသခေါ်သည်း၏၊ ရှစ်ယမည်သော အာသခေါ်တည်း။

ထိုဒုသခေါ်တခုကို လွန်ခဲ့၍ သာရကပ် ကမ္ဘာထက်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုပဒုမုတ္တရဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ တကမ္ဘာသည်း၏၊ မဏ္ဍကပ်ကမ္ဘာထက်၌ သုမေဓာ၊ သုဇာတာဘုရား ထင်ရှားနှစ်ဆူပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုသုဇာတာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကမ္ဘာတထောင့်ရှစ်ရာသည်း၏၊ ထိုကမ္ဘာကိုလွန်ခဲ့၍ ဝရကပ်ကမ္ဘာထက်၌ ပိယဒဿီ၊ အတ္ထဒဿီ၊ဓမ္မဒဿီဘုရားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဓမ္မဒဿီဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာ သည်း၏၊ ထိုကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာကိုလွန်ခဲ့၍ သာရကပ်ကမ္ဘာထက်၌ သိဒ္ဓတ္ထဘုရား ထင်ရှားတဆူပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန် တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကိုး ဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာတို့ ကာလပတ်လုံး သည်း၏၊ ထိုကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာ ကို လွန်ခဲ့၍ မဏ္ဍကပ်ကမ္ဘာထက်၌ တိဿဘုရား၊ ဖုဿဘုရား နှစ်ဆူပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုနှစ်ဆူသောဘုရားရှင်တို့တွင် ဖုဿဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော ၉နှောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရား မပွင့်လျှင်းဘဲ ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာသည်း၏၊ ထိုကိုးဆယ့်တကမ္ဘာ တို့ကိုလွန်ခဲ့၍ သာရကပ်ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီဘုရား ထင်ရှားတဆူ

ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဝိပဿီဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျင်းဘဲ ကမ္ဘာသုံးဆယ် သည်းပြန်၏။

ထိုကမ္ဘာသုံးဆယ်ကိုလွန်၍ မဏ္ဍကပ် ကမ္ဘာထက်၌ သိခီဘုရား၊ ဝေဿဘူဘုရား နှစ်ဆူပွင့်တော်မူ၏။ ထိုဝေဿဘူဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျင်းဘဲ ကမ္ဘာသုံးဆယ်သည်း၏၊ ထိုကမ္ဘာသုံးဆယ်ကိုလွန်၍ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာထက်၌ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ၊ အရိမေတ္တေယျဘုရားနှင့်ကား ထင်ရှားငါးဆူ ပွင့်တော်မူမည် အမှန်တည်း။ ပြဟ္မာဒေဝဘုရား ဖအစ, တဏှာင်္ကရာဘုရား အဆုံးရှိသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အထံတော်၌ကား အနိယတ ဗျာဒိတ်တော် မျှကိုသာ ခံလိုက်ရ၍ နိယတဗျာဒိတ်ကိုကား မခံလိုက်ရပေ၊ ဒီပင်္ကရာဘုရား အစ, ကဿပဘုရား အဆုံးရှိသော နှစ်ကျိပ်လေးဆူသောဘုရားရှင်တို့၏ အထံတော်ရောက် ရှေ့တော်မှောက်၌သာ နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း၊ ဤနိယတဗျာဒိတ်တော်ကား သာမန်မျှနှင့် ရနိုင်သည်မဟုတ်၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်မှ ရနိုင်လေသတည်း။

÷ ÷ ÷ ÷

၅။ ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီဖြည့်ခြင်း

ဘုရားရှင်တို့ကား ၁။ ပညာဓိက၊ ၂။ သဒ္ဓါဓိက၊ ၃။ ဝီရိယာဓိကအားဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိ၏၊ ထိုသုံးပါးတို့တွင်-
၁။ လေးသခြေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသည်

ကား ပညာဓိကမည်၏။ ၂။ ရှစ်သခေါ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသည်ကား သဒ္ဓါဓိကမည်၏။ ၃။ တဆယ့် ခြောက်သခေါ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသည်ကား ဝီရိယဓိက သက္ကထုတ်ထား မြတ်ဘုရားတို့တည်း။

ချစ်သား သာရိပုတြာ.... ငါဘုရားသည် လေးသခေါ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသောကြောင့် ပညာဓိကမည်၍၊ ဗျာဒိတ်ရသောဘဝနှင့် မရသောဘဝ အတန်တန်ကို ပြန်လှန်တွက်ဆ ရေတွက်ရသည်ရှိသော် သခေါ်နှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်း နှင်နှင်တည်း၊ ဘုရားရှင်တို့၏ သက်တမ်းပေါ်မှာ ရှည်၊ တို့၊ နိမ့်၊ မြင့်၊ အဆင့်ဆင့် ကဲ့လဲ့ကုန်၏၊ ကယ်တင်ဟောမျှတ် ခွေ့ခွတ် တော်မူကြကုန်သော သာဝက ကျတ်တမ်းခြင်းကား တူကြ၏၊ ဘုရားတဆူ ခွတ်တော်မူ၍ ကျတ်သူတို့ကား နှစ်ဆယ် လေးသခေါ်နှင့် ကုဋေခြောက်ဆယ်၊ ဗိုလ်ခြေ တသိန်းနှင်နှင် ကျတ်လေသတည်း။

ကပ်အပြားကား ငါးပါးရှိ၏၊ ငါးပါးဟူသော်ကား- ၁။ သာရကပ်၊ ၂။ မဇ္ဈကပ်၊ ၃။ ဝရကပ်၊ ၄။ သာရမဇ္ဈကပ်၊ ၅။ ဘဒ္ဒကပ်ဟူ၍ ငါးပါးတည်း။ ထိုငါးပါးတို့တွင်- ၁။ သာရကပ်ထက်ကား သုံးလူ့ထွတ်ထား ဘုရားတဆူသာ ပွင့်တော်မူ၏၊ ၂။ မဇ္ဈကပ်ထက် နှစ်ဆူ၊ ၃။ ဝရကပ်ထက် သုံးဆူ၊ ၄။ သာရမဇ္ဈကပ်ထက် လေးဆူ၊ ၅။ ဘဒ္ဒကပ်ထက်ကား ဘုရားငါးဆူ ပွင့်ကုန်ကြ၏၊ ထိုမှတပါး အယုတ်ဖြာလွန် အတိုင်း အရှည်ပမာဏကား ဤမျှကိုလွန်၍ ပွင့်တော်မမူချေ။

ဤကား သောတဖွဲ့ကိုနိဒါန်းအလိုတည်း။

÷ ÷ ÷ ÷

၆။ အသခ်ေျယျအေကြာင်း

နွတ်တော်မမြွက် ကြံစည်ချက်ဖြင့် ဆုကိုတောင်းသည်မှာ ခုနှစ်သခ်ေျ တိုင်တိုင်တည်း။ ၁။ နန္ဒမည်သော အသခ်ေျထက် သာရမည်သော ကမ္ဘာ၌ ကရန္တကမည်သော ပြည်ဝယ် ငါဘုရား ကားအဂ္ဂိဒေဝမင်းကြီးဖြစ်၏။ အမတ်ကြီးပိတ္တုရ အလောင်းကား သိရိဂုတ်မည်၏၊ ထိုကမ္ဘာထက်၌ ဗြဟ္မဒေဝဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပင်တော်မူလေ၏၊ ထိုဘုရားရှင်နှင့် ပေါင်းသော်ကား ငါးထောင်ဖြစ်ကုန်၏။ ၂။ သုနန္ဒမည်သော အသခ်ေျထက် ဘုရားရှင်ကိုးထောင်၊ ၃။ ပထဝီမည်သောအသခ်ေျထက် ဘုရားတသောင်း၊ ၄။ မဏ္ဍမည်သော အသခ်ေျထက် ဘုရားတသောင်းတထောင်၊ ၅။ မရဏီမည်သော အသခ်ေျထက် ဘုရားနှစ်သောင်း၊ ၆။ သာဂရမည်သော အသခ်ေျထက် ဘုရားသုံးသောင်း၊ ၇။ ပဏ္ဍရိကမည်သော အသခ်ေျထက် ဘုရားလေးသောင်း။ ဤသို့အားဖြင့် ခုနှစ်သခ်ေျတွင်း၌ ပဉ္စတော်မူကုန်လော ဘုရားအပေါင်းကား တသိန်း နှစ်သောင်း ငါးထောင်ဖြစ်ကုန်၏။

နွတ်တော်ကိုမြွက်၍ ကြံစည်ပြီးလျှင် ဘုရားကို ဆုတောင်းသည်မှာ ကိုးသခ်ေျ တိုင် တိုင် တည်း၊ ထိုကိုးသခ်ေျတို့ကား- ၁။ သဗ္ဗဘဒ္ဒအသခ်ေျ၊ ၂။ သဗ္ဗဖုလ္လအသခ်ေျ၊ ၃။ သဗ္ဗရတနအသခ်ေျ၊ ၄။ ဥသဘက္ခန္ဓ အသခ်ေျ၊ ၅။ ပါဏိဘဒ္ဒအသခ်ေျ၊ ၆။ ပဒုမအသခ်ေျ၊ ၇။ ဥသဘဘဒ္ဒ အသခ်ေျ၊ ၈။ခန္ဓအသခ်ေျ၊ ၉။ သဗ္ဗဘလ္လအသခ်ေျ၊ ဟူ၍ ကိုးသခ်ေျတို့တည်း၊ ထိုကိုးသခ်ေျတို့၌လည်း နွတ်တော်မြွက်၍ ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူသတည်း။

၇။ အရှင်ဂေါတမအလောင်း စကြဝတေးမင်းဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံသောအကြောင်း

ထိုသဗ္ဗဘဒ္ဒမည်သော အသင်္ချေထက် သာ ရ မ ဏ္ဍ ကပ် မည်သော ကမ္ဘာ၌ ဓညဝတီ ပြည်တွင် ချစ်သားသာရိပုတြာ.... ငါဘုရားသည် လောကသာရမည်သော စကြဝတေး လေးကျွန်း သေင်္ခနင်း မင်းကြီးနှင်နှင်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းမျိုး၌ သကျမုနိပေါရာဏ ဂေါတမ မည်သော ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသဘော်၊ ထိုဘုရားရှင်အား ငါအလှူကြီးအတန်းကြီး ပေးခဲ့ရသည်မှာ စန္ဒကူး သရက္ခာန်အတိုင်း ပြုအပ်သော စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ကျောင်းကုဋိလည်း တသိန်း, မဏ္ဍပ်ကန္ဒားလည်း တသိန်း, စင်္ကြံလည်းတသိန်း, စရပ်လည်းတသိန်း, ရေအိမ်လည်း တသိန်း, တံခါးမုခ်လည်း တသိန်း, ဆွမ်းဝတ်လည်း တသိန်း, အပ်လည်းဖာသိန်း၊ ဤသို့သော အလှူကြီးကို ပေး၍ "အကျွန်ုပ်လည်း နောင်အခါ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ အလုံးစုံဘူမျသော ဘုရားဖြစ်ရပါလို၏"ဟု နှုတ်တော်ကမြွက်၍ ပတ္ထနာ ဆုတောင်းတော်မူလိုက်ရု၏၊ တောင်းဟန်ကား-

"အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ အမည်တော်လည်း သကျမုနိဂေါတမ ဟူ၍ဖြင်း, ခမည်းတော်လည်း သုဒ္ဓါဒနဟူ၍ဖြင်း, မယ်တော်လည်း သိရိမဟာမာယာဟူ၍ဖြင်း ကြင်ဘက်တော်လည်း ယသောဓရာဟူ၍ဖြင်း သားတော်လည်း ရာဟုလာဟူ၍ဖြင်း, တောထွက်တော်မူသော် စီးတော်ယာဉ်လည်း ကဏ္ဌကမြင်းဟူ၍ဖြင်း, ကျွန်ယုံလည်း အိမ်တော်ပါမှုန် ဆိုးမျိုးခံသော မောင်ဆန်ဟူ၍ဖြင်း ပြည်တော်လည်း ကပိလဝတ်ဟူ၍ဖြင်း မှိုဆုစွင့်စွင့်

ပင်မြင့်အောင်ရပ်လည်း ဗုဒ္ဓဟာညောင် ဟူ၍ ၎င်း၊ ဤသို့ခပ်သိမ်းစုံအတူအမျှ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ နှင်နှင်ချည်း ဘုရားဖြစ်ရပါလို၏" ဟု ဆုတောင်းလိုက်၏။ ထိုအခါသကျမုနိ ပေါရာဏ ဂေါတမဘုရားရှင်လည်း "အလုံးစုံငါ၏နည်းတူ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝေးမူကား ဝေးသေး၏" ဟု အနိယျတဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီမ်အေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံယူလိုက်ရ၏။

÷ ÷ ÷ ÷

၈။ မဟာကပ် ဓ-သခေါ်တို့ထက် ပဉ္စင်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့အကြောင်း

ဤသို့လျှင် သဗ္ဗဘဒ္ဒအသင်္ချေထက် ပဉ္စင်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကား သကျမုနိ ပေါရာဏ ဂေါတမဘုရားနှင့်တကွ အကုန်အစင်ပေါင်းသော် ငါးသောင်းဖြစ်၍ သဗ္ဗဘဒ္ဒလွမ်းမည်သော အသင်္ချေထက် ပဉ္စင်တော်ကျေန်သော ဘုရားရှင်တို့ကား ခြောက်-သောင်းဖြစ်သတည်း၊ သဗ္ဗရတနမည်သော အသင်္ချေထက် ပဉ္စင်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင်ပေါင်းသော် ခုနစ်သောင်းဖြစ်၏၊ ဥသဘကွန္ဒမည်သော အသင်္ချေထက် ပဉ္စင်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင်ပေါင်း သော် ရှစ်သောင်းဖြစ်၏၊ ပါဏိဘဒ္ဒမည်သော အသင်္ချေထက် ပဉ္စင်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင်ပေါင်းသော် ကိုးသောင်းဖြစ်၏၊ ပဒုမ မည်သော အသင်္ချေထက် ပဉ္စင်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင် ပေါင်းသော် နှစ်သောင်းဖြစ်၏၊ ဥသဘ ဘဒ္ဒ မည်သော အသင်္ချေထက် ပဉ္စင် တော်မူကုန်သော

ဘုရားရှင်တို့ကို ပေါင်းသော် တသောင်းဖြစ်၏၊ ခန္ဓာမည်သော အာသခ္ခေါထက် ပုဉ်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ပေါင်းသော် ငါးသောင်းဖြစ်၏၊ သဗ္ဗဘာလ္လာမည်သော အာသခ္ခေါထက် ပုဉ်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ပေါင်းသော် နှစ်ထောင်ဖြစ်၏။ ဤအာသခ္ခေါထက် ပုဉ်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ပေါင်းသော် သုံးသိန်း ရှစ်သောင်း ခုနှစ်ထောင် လေးဆူ ဖြစ်သတည်း၊ ဤမျှလောက်သော ဘုရားရှင်တို့ အထံတော်၌ နှုတ်ကမြွက်၍ ဘုရားဆုကိုလည်း တောင်းလိုက်ရ၏။အလ္လကြီးကိုလည်း ပေးလိုက်ရ၏၊ တရားကောင်းကိုလည်း နာလိုက်ရ၏၊ ပါရမီဆယ်ပါး စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်လိုက်ရ၏၊ ထိုဘုရားရှင်တို့တွင် အနိယတ ဗျာဒိတ်မျှကိုသာ ခံလိုက်ရ၏။

သေလမည်သော အာသခ္ခေါ်, ဘာသမည်သော အာသခ္ခေါ်, ဇေယျမည်သော အာသခ္ခေါ်, ရုစိယမည်သော အာသခ္ခေါ်၊ ဤ-လေးပါးသော အာသခ္ခေါတို့တွင် ဘုရားလည်းမပုဉ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်းမဖြစ်၊ စကြဝတေးမင်းလည်းမဖြစ်၊ ဤသို့သော သူမြတ်သုံးပါးတို့ မပုဉ် မဖြစ်ကြကုန်၊ အချည်းနှီးသုဉ်းခဲ့၏။

÷ ÷ ÷ ÷

၉။ ဒီပင်္ကာဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ကမ္ဘာတသိန်းနှင့် လေးသခ္ခေါမှ သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ ဖြစ်လေသတည်း၊ ထိုကမ္ဘာထက် တဏှင်္ကာဘုရား, မေဓင်္ကာဘုရား, သရဏင်္ကာဘုရား, ဒီပင်္ကာဘုရား ထင်ရှားလေးဆူ ပုဉ်တော်မူ၏။ ဒီပင်္ကာဘုရား ပုဉ်တော်မူသော ပြည်ကား ရမ္မဝတီ ပြည်မည်၏၊

ခမည်းတော် သုဒေဝ မင်းကြီး မယ်တော် သုမေဓာ မိဘုရားတို့မှ ဘွားတော်မူသော အလောင်းတော်မြတ်အား ရမ္မဝတီတိုင်းပြည် ထီးနန်းနှင့်တကွ အပ်နှင်းတော်မူ၍ ဟံသကောဇ္ဇ,မယူရ ဟူသော ပြာသာဒ် သုံးဆောင် နန်းရေတောင်ထက် ပဒုမာ မိဖုရား စသော မောင်းမ အပေါင်း သုံးသိန်း ခြံရုံလျက် အနှစ်တသောင်း မင်း၏ စည်းစိမ်ကို ခံစံရ၏။

ဥသဘက္ခန္ဓ သားတော်ကို ဘွားတော်မူလျှင် ညဉ့်တွင်း ချင်း ဆင်ယာဉ်စီး၍ ဆင်ယာဉ်အပေါင်း မျှစ်သောင်းလေးထောင် ခြံရုံလျက် တောထွက်တော်မူ၏၊ အကုဋ္ဌေမျှသော ဗိုလ်ခြေ ပါ လေ၏၊ ဗြဟ္မာမင်း ကပ်လှူသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံတော်မူ၍ ဆယ်လ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူ၏၊ ပြည်ရွာ,နိဂုံး,ဇနပုဒ်တို့သို့ ဆုမ်းအလို့ငှါ ကြွရောက် ခပ်ခံတော်မူ၏၊ ထို ပြည်သူ ပြည်သား တို့သည်း ဃနာ နို့ဆုမ်းကို လှူဒါန်းလိုက်ကုန်၏၊ ဘဉ်းပေး သုံး ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် အင်ကြင်းတော်၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော် မူပြီး၍ ညချမ်းသောအခါမှ မဟာဗောဓိသို့ ကြွတော်မူလေရာ သုနန္ဒာမည်သော မြက်ရိတ်လုလင် လှူဒါန်းလိုက်သောနေဇာမြက် ရှစ်ဆုပ်ကို ညောင်ကြတ်ပင် အောက် ကြေမြွက်တော်မူက တဆယ့်သုံးတောင် အမြင့်ဆောင်သော ရွှေပလ္လင်သည် အဆော တလျှင် ပေါ်ပေါက်လာ၍ ရွှေပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူမိလျှင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို သိမြင်တော် မူလေ၏။

ဗြဟ္မာကြီးလည်း တရားဟောတော် မူပါမည့်အကြောင်း ကို တောင်းပန်သဖြင့် နန္ဒာရုံမည်သော ဥယျာဉ်တော်၌ ကုဋ္ဌိ ပင်ရင်းတွင် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူ၏၊ နတ်ဗြဟ္မာ

တကုဋ္ဌေမျှလောက် ကျွတ်လေကုန်၏၊ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏ လက္ခဏာ အဂ္ဂသာဝကကား သုမင်္ဂလ ရဟန္တာ၊ လက်ဝဲရံကား တိဿ ရဟန္တာ နှစ်ပါးဖြစ်ကုန်၏၊ အလုပ်အကျွေး မထေရ်ကား သာဂတ အရှင်တည်း၊ လက္ခဏာ ရဟန္တာမကား နန္ဒာ ထေရီမ၊ လက်ဝဲရံမှာ သုနန္ဒာ ထေရီမ၊ တပုဿနှင့် ဘလ္လိကမှာ ဒါယကာတွင် ဥက္ကဋ္ဌအကြီး၊ သိရိမာနှင့် ဇေဿကာမှာ ဒါယိကာမ အလုပ်အကျွေးတည်း၊ အရပ်ဇောတ်မှာ အတောင် ရှစ်ဆယ်၊ အသက်တော်ကား တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ နန္ဒာရုံဥယျာဉ် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူ၏၊ ဓာတ်တော် မွေတော်တို့ကို သုံးဆယ့် ခြောက်ယူဇနာ ရှိသော စေတီ တည်တော်မူလေ၏။

÷ ÷ ÷ ÷

၁၀။ သုမေဓာရှင်ရသေ့ အလျားမှာက်၍ တံတားခင်းသောအကြောင်း

ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ.... ထိုအခါ၌ ငါဘုရားသည် အမရဝတီပြည်၌ သူဋ္ဌေးသား သုမေဓာရဿေဟူ၍ အဘိညာဉ် ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် အမရဝတီပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွတော်မူရာတွင် ပြည်သူပြည်သားတို့ တာဝေကြ၍ ခရီးလမ်း ပြင်ကြရာ၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့လည်း အများတို့နည်း ညွှန်ပျောင်း၌ နှစ်ဘို့တွက် ဝေပုံတာ ခံလေ၏၊ ဘုရားကြွလာတော် မူလတ်သော်လည်း ထာဘို့တည်းမျှသာ ပြီးစီးသေးသဖြင့် ဟာဘို့ကား မပြီးစီးသေးခင်ဖြစ်သောကြောင့် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့လည်း ညွှန်ပျောင်းတွင်

စမ္မခဏ်ကိုခင်းသကဲ့သို့ အလျားဝပ်လျက် "တပည့်သံဃာတော်အမျှားနှင့်တကွ ရှင်ပင်ဘုရား .... အာကျန့်ပ် ကျောက်ကုန်း သို့တက်နင်း လျှောက်သွားတော်မူပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်သော စကားကို ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ကြားတော်မူလေလျှင်—

ရှင်ရသေ့သုမေဓာသည် အဘယ်ဆုကို တောင်းသနည်းဟု ရှေးဘဏ်တော်ဖြင့် ကြည့်တော်မူလတ်သော် ခုနစ်သခြေ့ တကြိမ် ကိုးသခြေ့တကြိမ်၊ ထိုနှစ်ကြိမ်မျှ အလိလိသော ဘဝတို့၌ ပါရမီဆယ်ပါး စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးတို့ကို ဖြည့်တော်မူခဲ့ပြီးလျှင် နောင်လာလတ္တံ့သောလေးသခြေ့နှင့်တကွ မာဓာတသိန်းထက်ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာတွင် ကကုသန်ဘုရား, ကောဏာဂုံဘုရား, ကဿပဘုရား, သုံးဆူပွင့်တော်မူကုန်ပြီး၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက် ကာလအဘို့၌လျှင် ကပိလဝတ် ပြည်တွင် သာကီဝင်မင်းမျိုး၌ ခမည်းတော် သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီး, မယ်တော် သိရိမဟာမာယာမှ ဘွားတော်မူသော အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ, ကြင်ဘက်တော် ယသောဓရာ ဗိမ္မာဒေဝီ, သားတော်ရာဟုလာ, မိထွေးတော် ဂေါတမီ, ကဏ္ဌကမြင်း စီးတော်ယဉ်ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူ၍ အနောမာမြစ်နား တွင် ဆံတော်ကို ပယ်တော်မူပြီးမှ ဗြဟ္မာကပ်သော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံသပွါယ်တော်မူပြီးလျှင် ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်နှစ်ကျင့်တော်မူပြီး၍ သုဇာတာသူဌေးသမီး ကပ်လှူအပ်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် အင်ကြင်းတောတွင် နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါမှ မဟာဗောဓိမဏ္ဍလသို့ ကြွလှုမ်း တော်မူရာတွင် မြက်ရိတ်လုလင် သုဒ္ဓိယားစင် လှူဒါန်းလိုက်သော နေဇာမြက်

ရှစ်ဆုပ်ကို ညောင်ဗုဒ္ဓဟောပင်အောက် လှဉ့်ဇမြောက် ဖြန့်ကြဲတော်မူက ဆောဆောလျင်လျင် ရွေပလွင်ပေါက်လေ၍ ရွေပလွင်တော၌ ထင်ဝယ်ဖွဲ့ခဲ့ စနေတော်မူလျှင် မာရစ်သည် ရောက်လာသဖြင့် နေမဝင်မီ အောင်မြင်တော်မူပြီးမှ မိဂဒါဝုန်တောဝယ် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောဒေတော်မူပြီးမှ—

အမည်တော်မှာ သက္ကမုနိဂေါတမ, အရပ်တော်မှာ တဆယ် ရှစ်တောင်၊ အသက်တော်မှာ အနှစ် ရှစ်ဆယ် တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူလတ္တံ့၊ လက္ခဏာအင်္ဂသာဝကမှာ ဥပတိဿမဒေါရဟန္တာ, လက်ဝဲအင်္ဂသာဝကမှာ ကောလိတမထေရ် ရဟန္တာ, အလုပ်အကျွေးမှာ အာနန္ဒာ မထေရ်တည်း၊ လက္ခဏာအင်္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမမှာ ဥပလဝဏ် ထေရီမ, လက်ဝဲအင်္ဂသာဝိကာမမှာ ခေမာထေရီ ရဟန္တာမ တည်း၊ ချစ်သားသာရိပုတြာ ... ငါဘုရားသည် သုမေဓာရသေ့ ဖြစ်စဉ်အခါ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံစွာသော ပဌမဗျာဒိတ်ကို ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ပေးသနားတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံလိုက်ရ၏။

÷ ÷ ÷ ÷

၁၁။ ဗျာဒိတ်ရခြင်း အင်္ဂါရှစ်ပါး

လူသားစင်စစ် အမှန်ဖြစ်ရခြင်း ၎ယာကျားမြတ် တို့၏ အင်္ဂါလက္ခဏာဟု ဆိုအပ်သော လိင်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ တိဟိတ် ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း၊ သပ္ပဉ္ဇညသခင် ရှင်တော်ဘုရားနှင့် ဆိုက်ဆုံကြုံကြိုက် ဖူးတွေ့လိုက်ရခြင်း၊ ရဿေ့ရဟန်း ဖြစ်ခြင်း၊ အဘိညာဉ် ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဘုရားဖြစ်လိုသောဟု ပတ္ထနာဆုတောင့်တ

ပြုခြင်း၊ အာသာငင်းငင်း ချဉ်ခြင်း ဝယ်မက် နှစ်သက်လိုချင်ခြင်း၊ ဘုရားဖြစ်ချင်ခြင်း အားကြီးလှသောဆန္ဒ၊ ဤသည်လျှင် အင်္ဂါရှစ်ပါးတို့တည်း။ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် မပြည့်စုံသောကြောင့် ကိုးသခွေါ်တွင်း၌ ပဉ္စတောမူသမျှ မြတ်ရှင်ပင်တို့သည် အနိယတာ ဗျာဒိတ် မျှသာ မြဲကြားဖြိမ့်အေး ပေးတော်မူလေသတည်း။ [လေးသခွေါ်တွင်းဝယ် ရသော ဗျာဒိတ်ဝေဝင်္ကား နိယတ ဗျာဒိတ်ပေတည်း။]

÷ ÷ ÷ ÷

၁၂။ ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကမ္ဘာတသခွေါ် သည်း၏၊ ထိုတသခွေါ်ကို လွန်လျှင် သာရကပ်ကမ္ဘာထက် ကောဏ္ဍညဘုရား ယင်ရှားတဆူ ပဉ္စတောမူ၏။ ချစ်သားသာရိပုတြာ.... ကောဏ္ဍညဘုရား ပဉ္စတောမူသော ပြည်ကား ရမ္မဝတီမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား သုနန္ဒမင်ကြီး၊ မယ်တော်ကား သုဇာဟာ မိဖုရားတည်း၊ ဘုရားဇာလောင်းတော်ကို ဘွားမြို့ အရှယ်သို့ရောက်လျှင် ခမည်းတော် သုနန္ဒမင်ကြီးသည် တိုင်းပြည်ထီးနန်းကို အပ်နှင်းတော်မူ၏၊ သုစိ,သုရုစိ,သုဘ-ဟူသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် ရွှေတောင်နန်းမထက် ကြင်ဘက်တော် ရှစ်ဒေဝီမိဖုရားနှင့် မောင်းမအပေါင်း သုံးသိန်းခြံရံလျက် အနှစ်တသောင်းတိုင်တိုင် စံတော်မူပြီးမှ ဝိဇိတသေန သားတော်မတနာကို ဘွားမြင်လျှင် ညဉ့်တွင်းခြင်း ရထားယာဉ်တော်ကို စီး၍ တောထွက်တော်မူလေ၏။

ဝေနေယျကြော သတ္တဝါထိုထို လူဗိုလ် အများတို့လည်း တကုဋ္ဌေမျှလောက် လိုက်ပါကြ၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏၊ ဗြဟ္မာကဲ့လျှသည့် သက်န်းကို ဝတ်ရုံသပ္ပါယ်တော်မူ၍ ဆဲယ်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် သုနန္ဒာမည်သော နိဂုံးရှာဥ္စ် သူဌေးသမီး ယသောဓရာသည် ကပ်လှူလိုက်သော ရွှေခွက်နှင့် တကသော ဃနာနို့ဆမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးမှ အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါမှ မဏ္ဍလဗောဓိသို့ ကြွသွားတော်မူသောအခါ သုနန္ဒာမည်သော မြက်ရိတ်လုလင် လှူလိုက်သော နေဇာမြက် ရှစ်ဆုပ်ကို သာလကလျာဏီပင် အောက် သစ္စာပြု၍ ကြဖြန့်ဇေတ်မူလေလျှင် ငါးဆယ့်ရှစ်ဇောတာင် အမြင့်ဆောင်သော ရွှေပလ္လင်သည် ဆောဇဆာလျှင်လျှင် ပေါက်လာလေ၏၊ ထိုပလ္လင်ပေါ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေစံနေတော်မူလျှင် သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီး၍ ဘုရားကိစ္စ အောင်မြင်ပြီးစီးခြင်းသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

သတ္တပဏ္ဏဟူသော ဥယျာဉ်တော်၌ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ဟောတော်မူလေ၏၊ လူရောနတ်ပါ ဗြဟ္မာနှင့်တကွ အကုဋ္ဌေတသိန်းမျှ ကျတ်လေကုန်၏၊လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာကား ဘဒ္ဒမထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုဘဒ္ဒရဟန္တာမထေရ်တည်း၊ စမ္မခဏ်နေရာတော်စွဲ၍ သပိတ်ခတော်ကိုကိုင်သော အလုပ်အကျွေးကား အနုရုဒ္ဓ တည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား တိဿာ ထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား ဥပတိဿာ ခထေရီရဟန္တာမမည်၏၊ ဥပါသကာ ဒါယကာ အလုပ်အကျွေးကား သောဏ, ဥပသောဏ နှစ်ယောက်တို့တည်း၊ဥပါသိကာ ဒါယိကာမ အလုပ်

အကျွေးကား နန္ဒာ နှင့် သိရိမာ မည်သော သီတင်းသည်မ နှစ်ယောက်တို့တည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား ရှစ်ဆယ် ရှစ်တောင်မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား အနှစ် တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ချစ်သား သာရိပုတြာ....ထိုရောအခါ ငါဘုရားသည် ဝိဇိတာဝီ မည်သော လေးကျန်းသေင်္ခနင်း စကြဝတေးမင်းကြီး ဖြစ်၍ ဘုရားဟောတော်မူသော တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရလျှင် ဆွမ်း သက်နှင့်တကွသော အလှူအတန်းကြီးကို လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းရ၏၊ ဗျာဒိတ်တော်ကိုလည်း ခံလိုက်ရ၏၊ "ဒါယကာစကြဝတေးမင်းသည် သုံးသခေါ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ဘုရားမြတ်လှ ဂေါတမလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဗျာဒိတ်ရ၍ ရဟန်းပြုလေသတည်း။ ချစ်သား သာရိပုတြာ... စုတေ ခဲ့သော် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ အသက်အာယုတော်မှာ အနှစ် တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ မြို့မင်းရဂုံ စန္ဒာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်မွေတော် အပေါင်းကိုကား ဥာဏ်တော် ခုနစ်ယူဇနာ အမြင့်ရှိသော စေတီကြီးပြု၍ တည်ထား ကိုးကွယ်လေ၏။

၁၃။ မင်္ဂလ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ကောဏ္ဍညဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီး သော နောက်ကာလအဘို့၌ ကမ္ဘာတသခေါ်သည်းလေ၏၊ ထိုတသခေါ်လွန်ပြီးမှ သာရမဏ္ဍ ကပ်ကမ္ဘာထက် မင်္ဂလဘုရား, သုမနဘုရား,

ခရေဝတဘုရား, သောဘိတဘုရား ထင်ရှားလေးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ "ချစ်သား သာရိပုတြာ.... မင်္ဂလဘုရား ပွင့်သောပြည်မှာ ဥတ္တရာမည်၏၊ ခမည်းဟော်မှာ ဥတ္တရမင်းကြီး၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟောသီမှာ ဥတ္တရာ မိဖုရားကြီးတည်း၊ ဘုံးတော်မူလတ်၍ အရှယ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ခမည်းတော်မင်းကြီးက တိုင်းပြည်ထီးနန်းကို အပ်နှင်းတော်မူ၍ ယသဝါ, သုစိမာ, သိရိမာ- တည်းဟူသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် နန်းရှေတောင်ထက် ကြင်ဘက်တော် ယသဝတီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်းခြံရံလျက် အနှစ်ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် မင်းစည်းစိမ်ကို စံတော်မူပြီးမှ သားတော် သီဝလကို ဘုံးမြင်တော်မူလျှင် ညဉ့်ဘုံးချင်း ပတ္တရာမည်သော မြင်းယာဉ်ကို ခြေတော်တင်၍ တောဆွတ်တော်မူလေသော် တကုဋ္ဌေမျှလောက်သော ဗိုလ်ခြေတကာ လူမျှားစွာတို့လည်း ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ဗြဟ္မာ ကပ်လူသည့်သက်နှင်းကို ဆင်စတ်တော်မူ၍ ရှစ်လတိုင်တိုင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးမှ ဥတ္တရမည်သော နိဂုံးရှာ၌ ဥတ္တရာမည်သော သူဌေးသမီး လှဒါန်းလိုက်သော ရှေခွက်နှင့် တကွသော ဃနာနို့ဆမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးသော် အင်ကြင်းတော၌ နေ့အာဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညနေချမ်းအခါမှ အောင်ဗောဓိသို့ ကြွတော်မူလေသော် ဥတ္တရမည်သော မြက်ရိတ်လုလင် လှူဒါန်းလိုက်သော နေဇာမြက်ထုံး ရှစ်စည်းလုံးကို ကံ့ကော်ပင်ရင်းတွင် သစ္စာဓိဋ္ဌာန်မြှက်၍ ကြဲမြောက်တော်မူလေက တခဏခြင်းပင် အဆောတလျင် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော ရှေပလွင်သည် မြေမှထွင်းဖေါက် ပေါက်လာပေ၏။ ရှေပလွင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ့စံနေတော်မူက သစ္စာလေး

ပါး မြတ်တရားကို သိမြင်တော်မူ၍ ဘုရားကိစ္စ အောင်မြင်ပြီးစီး ခြင်းအဆုံးသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

သိရိဝရဥတ္တရာ ရာမမည်သော ဥယျာဉ်တော၌ ဓမ္မစက္ကာ ဟောတော်မူတည်း၊ တကုဋ္ဌေမျှလောက်သော နတ်, လူ, ဗြဟ္မာ များစွာထိုထို ဗိုလ်ခြေအပေါင်း သောင်းသောင်းဖြဖြ ကျတ်ကုန် ကြ၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကမှာ သုဒေဝ ရဟန္တာ၊ လက်ဝဲရံမှာ ဓမ္မသေန မထေရ် ရဟန္တာ၊ အလုပ်အကျေးမှာ ပါလိတ မထေရ် တည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမမှာ သီဝလာ ထေရီမ၊ လက်ဝဲရံမှာ အသောကာ ရဟန္တာထေရီမတည်း၊ ဥပါသကာ ဒါယကာယောကျ်ားး အလုပ်အကျေးကားး နန္ဒ နှင့် ဝိသာခတို့ အကြီးအမှူးတည်း၊ ဥပါသိကာ ဒါယိကာမ အလုပ်အကျေးကားး အနုလာ နှင့် သုတနာ မည်သော သီတင်းသည်မ နှစ်ယောက်တို့ သည် အကြီးအမှူးတည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား တဆယ် ရှစ် ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက် အာယုတော်ကား အနှစ် ကိုးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

"ချစ်သား သာရိပုတ္တြာ... ထိုအခါ ငါဘုရားသည် သုရှစ် မည်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ သံဃာတော်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ရေမရောသော နို့ဃနာဆွမ်းဖြင့် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် လုပ်ကျွေး လှူဒါန်း၏၊ ထိုခုနစ်ရက်အဆုံးစွန် လွန်မြောက်သောနေ့၌ သက်နှံ စုံနှင့်တကွ အလှူကြီးကိုပေး၍ ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံရသည်မှာ နှစ်သခြေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက် သင်ဒါယကာ သုရှစ် ပုဏ္ဏား ကား ၈၇ ါတမဟူသော အမည်ဖြင့် ပွင့်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား ထားတော်မူခဲ့၏၊ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလတ်သော် ဝမ်းမြောက်

စမ်းသာ ပီတိသောမနဿဖြစ်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် တရားကို အားဆုတ်သဖြင့် စုတိမရဏသို့ ရောက်လေသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်၏၊ မင်္ဂလာဘုရားသခင်လည်း အသက်တော် ကိုးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူပြီးသော် ဝဿရာရုံ တော၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော် မွေတော်မြတ်တို့ကိုကား ယူဇနာသုံးဆယ် စွင့်စွင့် မိုးတိမ်မြင့်မျှ ဓာတုက စေတီကြီး တည်လေ၏။

၁၄။ သုနမ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုမင်္ဂလာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘိုဋ္ဌ ရှည်ကြာနှောင်းက သုမနဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူပြန်၏၊ "ချစ်သား သာရိပုတြာ....သုမန ဘုရား ပွင့်သော ဌာနစံပျော် နေပြည်တော်ကား မေခလ မည်၏၊ ခမည်းတော်မှာ သုဒတ္တ မင်းကြီး၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟေသီမှာ သိရိမာ မည်သော မိဖုရားတည်း၊ သုမန မည်သော ဘုရားလောင်းကို ဘုံးတော်မူ၍ အရှယ်သို့ရောက်တော်မူလျှင် ခမည်းတော် သုဒတ္တမင်းကြီးက ထီးနန်းနှင့်တကွ မေခလ မည်သော ပြည်ကြီးစည်းစိမ်ကို အပ်နှင်းတော်မူသဖြင့် အနှစ်တသောင်းတိုင်တိုင် စံစားပြီးမှ ဆင်ယာဉ်စီး၍ ဇတောထွက်တော်မူပြီးလျှင် ဆယ်လ ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူ၍ ကံ့ကော်ပင် ရင်းဌာ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူလေ၏။

ငါတို့ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်မြတ်သည် နဂါးပြည်၌ တန်ခိုးကြီးသော အတုလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်းဖြစ်၍ လူ့ပြည်၌ ဘုရားဖြစ်သည်ဟု ကြား၍ ဆွမျိုး အပေါင်းတို့ဖြင့်

ခြံရံလျက် နဂါးပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ပဌမအစည်းအဝေးဌာ ကုဋေ တသိန်း အခြံအရံရှိသော မြတ်စွာဘုရားအား နတ်တို့၏ စည် စောင်းငြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ကြီးစွာသော အလှူကြီးကို ဖြစ်စေ၏။ အသီးအသီး သက်နှံးလျှောပုဆိုး တစုံစီ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ တော်မြတ်တို့အား လှူ၏၊ သရဏဂုံ ဆောက်တည်၏၊ သုမန ဘုရား ရှင်လည်း "သင်နဂါးမင်း... နောင်သောအခါ ဂဂါတမ အမည် ရှိသော ဘုရားဖြစ်သတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူ၏၊ သုမန မြတ်စွာဘုရားပွင့်သောပြည်တော်ကား မေခလာခမည်းတော်ကား သုဒတ္တာ၊ မယ်တော်ကား သိရိမာ၊ လက်ျာရံကား သရဏ၊ လက်ဝဲရံကား ဘာဝိတ္တာ၊ အလုပ်အဂေကျွးကား ဥဒေန၊ ဃောဏာနှင့် ဥပသောဏာကား လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံ တပည့် သမီးအကြီးတည်း၊ ဗောဓိကား ကံ့ကော်ပင်၊ အရပ်တော်ကား အတောင် ကိုးဆယ်၊ သက်တော် ကိုးသောင်းပြည့်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူလေ၏။

၁၅။ ရေဝတ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထို သုမနဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက် ကာလအဘိုဠ်၌ ရေဝတ ဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူလေ၏၊ တိုင်းဌာနကား သုဓညဝတီ ပြည်ပုရိတည်း၊ ခမည်းတော်မှာ ဝိပုလမင်း၊ မြတ်မယ်တော်လည်း ဝိပုလာဒေဝီမဟေသီတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာကား ဝရုဏတွင်ခေါ် မထေရ်ကျော်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား ဗြဟ္မဒေဝရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်အကျွေးမှာ သမ္ဘဝတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား ဘဒ္ဒါထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုဘဒ္ဒါ ရဟန္တာမ

မည်၏၊ မှီရာဗေဒါကား ကံ့ကော်ပင်တည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အနှံတာင်ရှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊အသက်တော်ကား အနှစ်ခြောက်သောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထို ရေဝတ ဘုရားရှင် လက် ထက် တော် ၌ "ငါတို့ ရှင် ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ရမ္မဝတီ မည်သောပြည်၌ အတိဒေဝ မည်သော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ပုဏ္ဏား တို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားတို့ကို တတ်မြောက်လိမ့်မာတော်မူ၏၊ရေဝတ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားဓမ္မကို နာခံရသဖြင့် သရဏဂုံ၌ တည်၍ လောက၌ ပညာရှိတို့ပြုရာသော ဝတ် နိဗ္ဗာန် အစီအရင်တို့ဖြင့် ထိုရေဝတ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး တို့ကို ကြွေးကြော်၏၊ အသပြာတထောင် ထိုက်တန်သော အပေါ်ရုံသင်္ကန်းဖြင့်လည်း လှူဒါန်းပူဇော်လေ၏၊ ထို ရေဝတ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ငါတို့ ဘုရားအလောင်းအား ဤကမ္ဘာ မှ ရေသည်ရှိသော် ကမ္ဘာတထောင်နှင့်တကွ နှစ်သခြေ်ုလွန်သဖြင့် ဂေါတမ အမည်ရှိသောဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ် စကား ကြားတော်မူ၍ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံယူလိုက်ရ၏။

၁၆။ သောဘိတ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထို ရေဝတဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ သောဘိတ ဘုရား ပွင့်တော်မူ၏၊ပြည်တော် မှာ သုဓမ္မ ပြည်မည်၏၊ ခမည်းတော်ကား သုဓမ္မ မည်တွင် ဘုရင် မင်းကြီးတည်း၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟောသီကား သုဓမ္မာမိဖုရားကြီး

တည်း၊ လက္ခဏာရံ အဂ္ဂသာဝကာ ရဟန္တာယောက်ျားကား အသမမထေရ် မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာကား သုနေတ္တ မထေရ် မည်၏၊ အလုပ်အကျေးကား အနောမ မည်၏၊ လက္ခဏာရံ ရဟန္တာ မိန်းမကား နကုလာ ထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရုံကား သုဇာတာ ထေရီမ မည်၏၊ မိုရာဗောဓိကား ကံ ကောင်ပင်တည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား ငါးဆယ် ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ် ကိုးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထို သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ အဓိလောင်းတော်မြတ်သည် ရမ္မတီ မည်သောပြည်၌ သုဇာတ မည်သော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာကို ကြားနာရလျှင် သရဏဂုံတို့၌ ကောင်းစွာတည်၍ ဘုရား အမှူး ရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ကြီးသော အလှူကိုလှူ၏၊ ငါတို့ ဘုရား အလောင်းတော်မြတ်အား လည်း "နောင်အခါ ဂေါတမ အမည် ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၁၇။ အနောမဒဿီ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထို သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ကမ္ဘာတသောင်းကို လွန်၍ တခုသောကပ်၌ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား, ပဒုမဘုရား, နာရဒဘုရား ထင်ရှားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထို အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား

ပဉ္စင်္တော်မူသောပြည်ကား စန္ဒဝတီ မည်၏၊ ခ မ ည်း တော် မှာ ယသဝါပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးတည်း၊ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကား ယသောဓရာ ဒေဝီ မဟေသီတည်း၊ လ ကျ်ာရံ ကား နိသဘ ရဟန္တာမထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံကား အနောမ ရဟန္တာတည်း၊အလုပ်အကျွေးမှာ ဝရုဏ မည်၏၊ လကျ်ာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား သုန္ဒရီ ထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုမနာ ရဟန္တာမ မည်၏၊ မှီရာဗောဓိကား ဖေါက်ကြံ့ပင် တည်း၊ အရပ် ဥာဏ်တော်ကား ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် အတိုင်းအရှည် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ် တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်မြင့်တော်မူလေ၏။

ထိုအနောမ ဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပဉ္စင်္တော်မူသော အခါ၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဒေလောင်းတော်သည် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဘီလူးစစ်သူကြီးဖြစ်၍ ကုဋေ ရာ, ထောင် မကသော နတ်ဘီလူးတို့ကို အစိုးရလေ၏၊ ထို အလောင်းတော်မြတ် နတ်ဘီလူးစစ်သူကြီးသည် ဤလောကဦး မြတ်စွာဘုရား ပဉ္စင်္တော်မူပြီဟု ကောလဟဋ ဿတင်းစကား ကြားလတ်သဖြင့် ရတနာခုနှစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော နတ်သုခမှာ စရပ်ကြီးနှင့် တူသော အလွန်နှစ်လိုဘွယ် တင့်တယ်ကောင်းမွန်လှသော ရတနာမဏ္ဍပ်ကြီးကို ဖန်ဆင်း၍ ခုနှစ်ရက်ပတ်လုံး နတ်တို့ဦးဖြစ်သော ဆုမ်း စသော အာဟာရတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော် မြတ်တို့အား ကျွေးမွေးလှူဒါန်း၏၊ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဤ ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော်ကို "ကမ္ဘာတသိန်းတို့၏ အထက်၌ တခုသော

အသခ်ေါ်ကိုလွန်၍ ဂဂါတမ အမည်ရှိသောဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရသတည်း။

၁၈။ ပဒုမ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုအနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘိုဋ္ဌ် ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ပြည်တော်ကား စမ္မကပြည်တည်း၊ ခမည်းတော်မှာ အာသမ မည်သော မင်းကြီးတည်း၊မယ်တော်မိဖုရားကား အာသမာဒေဝီ မဟေသီတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကာ ရဟန္တာ ယောကျ်ားကား သာလ မည်သော မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား ဥပသာလ မထေရ် ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား ဝရုဏ မည်၏၊လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ထေရီမကား ရာဓာ မည်သော ရဟန္တာမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုရာဓာ ရဟန္တာထေရီမ မည်၏၊ မှီရာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကား ကြောင်လျှာပင် တည်း၊ အရပ်ဥဿဘ်တော်ကား ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊အသက်တော်ကား အနှစ်တသိန်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထို ပဒုမ မြတ်စွာ ဘုရား ရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ဂဂါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် မြတ် စွာ ဘုရား ရှိတော်မူရာ ဌာန၏အနီးဖြစ်သော တခုသော တောအုပ်ကြီး၌ သားအပေါင်းတို့ကို အစိုးရသော ခြင်္သေ့မင်း ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားတော်မူသော ဘုရားရှင်ကို

နာရဒ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

မြင်လတ်ယေ၍ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် ရှိခိုးပြီးသော် လက်ျာရစ်လှည့်၍ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဟောက်ပြီးသော် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားတည်းဟူသော အာရုံကိုယူ၏၊ ပီတိအဟုန်ဖြင့် အစာရှာသွားခြင်းကို မပြုမူ၍ ဆည်းကပ်ခဲ့စား၏၊ ထိုအခါ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် နိရောဓသမာပတ် ကို လွန်သဖြင့် ခြသေ့မင်းကို ကြည့်တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာ၌လည်း ကြည်ညိုဖွယ်၏၊ ထိုအခါ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် ခြသေ့မင်းအား "နောင်သောအခါ ဂေါတမ မည်သောဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော် ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၁၉။ နာရဒ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထို ပဒုမမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ နာရဒ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်ထွန်းမူ၏၊ ပွင့်သောပြည်ကား ဓညဝတီ၊ ခမည်းတော်ကား သုဒေဝ ပြည့်ရှင်ဖြစ်၏၊ မြတ်မယ်တော်ကား အနောမာမိဖုရား ကြီးမည်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာယောကျ်ားကား ဘဒ္ဒသာလ မထေရ်မည်၏၊လက်ဝဲရံကား ဇီတမိတ္တမထေရ် ရဟန္တာ မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား ဝါသေဋ္ဌ တည်း၊ လက်ျာရံ ရဟန္တာ ထေရီမကား ဥတ္တရာ မည်၏၊ လက်ဝဲရံကား ဖဂ္ဂုနီထေရီ ရဟန္တာမ မည်၏၊ မှိရာဗောဓိကား ကြောင်လျှာပင် တည်း၊ ကိုယ်တော်မြတ်

၏ အရပ်တော်ကား အတောင် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ်ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။။

ထိုနာရဒမြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော်မြတ်သည် ရသေ့ရဟန်း ပြု၍ ဟိမဝန္တာတောင် ခြေ၌ ကျောင်းသခ်ိမ်းကို ဖန်ဆင်းပြီးသော် ငါးပါးသော စျာန်အဘိညာဉ်တို့၌ရင်း၊ ရှစ်ပါးသော သမာပတ် တို့၌ရင်း၊ လေ့လာသည်ကိုပြု၍ နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော် ရှင်ရသေ့အား အစဉ်သနားတော်မူသဖြင့် ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ရဟန္တာအပေါင်းတို့ ဖြင့်ရင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်သော ဥပါသကာ အပေါင်းတို့ဖြင့်ရင်း ကောင်းစွာ ခြံရံအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့၏အထံသို့ ကြွသွားတော်မူ၏။။

ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော် ရှင်ရသေ့သည် လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုမြင်လျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးဟော် ဂုဏ်အပေါင်းကို ကြွေးကြော်ပြီးသော် တဖန်သောနေ့၌ ဥတ္တရကုရုကျွန်းသို့ စျာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် သွားရောက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်း ဘောဇဉ် အာဟာရတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်၏၊ ထိုကဲ့သို့ ခုနှစ်ရက်ကာလပတ်လုံး ကြီးစွာသော အလှူအတန်းကို ပေး၍ ဟိမဝန္တာတောမှ အဘိုးအနွယ် ထိုက်တန်သော စန္ဒကူးနီကို ဆောင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်လှူဒါန်းခြင်းကိုပြု၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့အား "နောင်အခါ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။။

၂၀။ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထို နာရဒမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်၍ ဤကမ္ဘာမှ တသိန်းသောကာလအဘို့၌ ကမ္ဘာတသခြေကိုလွန်၍ ဤကမ္ဘာမှ တသိန်းသောကမ္ဘာ တခုသောကပ်ဝယ် ပဒုမုတ္တရ ဘုရား ထင်ရှား တဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ နေ ပြည် တော် ကား ဟံ သ ဝ တီ မည် ၏၊ ခမည်းတော်ကား အာနန္ဒတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်တည်း၊ မယ်မြတ် ဒေဝီ မဟောသီကား သုဇာတာ တည်း၊ လက်ျာရုံဖြစ်သော အဂ္ဂ သာဝကရဟန္တာယောကျ်ားကား ဒေဝိလ တွင် မထေရ်ပင်တည်း၊ လက်ဝဲရုံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာကား သုဇာတ မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သုမန မည်၏၊ လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား အမိတာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရုံ ထေရီမကား အာသမာ မည်သော ရဟန္တာမတည်း၊ မိုရာဗောဓိကား အင်ကြင်းပင်တည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အတောင် ငါးဆယ် ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရောင်ခြည်တော် သည်ကား ထက်ဝန်းကျင် တဆယ့်ယူဇနာတိုင်တိုင် ထွန်းတောက် ပတော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ်တသိန်းတိုင်တိုင် ရှည်တော် မူ၏။။

ထို ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်သည်ကား ကုဋ္ဌ, ရာထောင်မက ပေါများလှသော ဇဋိလ မည်သော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်မြတ်တို့အား သင်္ကန်းစုံနှင့်တကွ သော အလှူကြီး အတန်းကြီးတို့ကို ပေးလှူ၏၊ ထိုပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ငါတို့ရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်မြတ်

ကို ဆုမ်းအနုမောဒနာ ပြုသည်၏အဆုံးဝယ် "နောင်သောအခါ ကာမဘာတသိန်းတို့၏ အထက်၌ ဂေါတမမည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၁။ သုဓမဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထို ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်လာလေအဘို့၌ ကမ္ဘာသုံးသောင်းတို့ကိုလွန်၍ တခုတည်း သော ကမ္ဘာ၌ သုမေဓဘုရား, သုဇာတဘုရား ထင်ရှားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုဘုရားရှင် နှစ်ဆူတို့တွင် သုမေဓ ဘုရားရှင်၏ ပွင့်တော်မူရာ ရွှေပြည်ကား သုဒဿန တိုင်းကြီးတည်း၊ ခမည်း တော်ကား သုဒတ္တ ဘုရင်ကြီးတည်း၊ မယ်တော်ကား သုဒတ္တာ မိဖုရားကြီးတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကကား သရဏ ရဟန္တာ မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာကား သဗ္ဗကာမ မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သာဂရ မည်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား ရာမာ ထေရီမ မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ထေရီမကား သုရာမာ ရဟန္တာမ မည်၏၊ မှိရာဗောဓိကား ထိမ်ပင် ၌ ပွင့်တော်မူ၏၊ အ ရပ် ဥာဏ် တော် ကား ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်ပေါ်ကား အနှစ် ကိုးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုသုမေဓဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ခပ်သိမ်းသော သူတို့ထက် မြတ်သော

ဥတ္တရ အမည်ရှိသော လုလင်ယောကျ်ားဖြစ်၍ မြုပ်ထားအပ်သော ကုဋေ့ရာထောင်မကသော ရွှေငွေဘဏ္ဍာ, ဥစ္စာဓန အစရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို စွန့်ကြဲ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ကြီးစွာသောအလှူကို ပေးလှူ၏၊ ထိုသုမေဓမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် သရဏဂုံတို့၌ ကောင်းစွာတည်၍ တောထွက်ပြီးလျှင် ရသေ့ ရဟန်းပြု၏၊ သုမေဓ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဘုရားလောင်းအား ဆုမ်းအနုမောဒနာ ပြုသည်၏ အဆုံးဌ်''နောင်အခါ ရှင်ဂေါတမမည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့''ဟု ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၂။ သုဇာတ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထို သုမေဓဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသောနောက် ကာလအဘို့၌ သုဇာတ ဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ပွင့်သော ပြည်ကား သုမင်္ဂလ တိုင်းပြည်တော်တည်း၊ ခမည်းတော် မြတ်ကား ဥဂ္ဂတ မင်း၊ မြတ်မယ်တော်မှာ ပဘာဝတီ မိဖုရားတည်း၊ လကျ်ာရံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာကား သုဒဿန မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကမထေရ်ကား သုဒေဝ ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား နာဂဒ မည်၏၊ လကျ်ာရံ အဂ္ဂသာဝိကာရဟန္တာမကား နာဂါထေရီမ မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမကား နာဂသမာလာ ထေရီ မည်၏၊မှိရာ အောင်ဗောဓိကား ဝေဠုရုက္ခဝါးပင်ကြီး တည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အတောင် ငါးဆယ်

မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ် ကိုးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။။

ထို သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် ဌ ဂါတို့ ရှင်ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၍ "ဤလောက၌ လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏" ဟု ကောလဟဋ သတင်းစကား ကြားလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ဆည်းကပ်၍ တရားတော်ကို နာ၏၊ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား လည်း ရတနာခုနစ်ပါးတို့နှင့်တကွ လေးကျန်းလုံး၌ ဖြစ်သော မင်း၏စည်းစိမ်ကို လှူဒါန်းပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား အသံတော်၌ ရဟန်းပြုတော်မူ၏၊ လေးကျန်းလုံး၌တည်ကုန်သော မင်း စသော သူတို့သည် တိုင်းနိုင်ငံမှ ဖြစ်သော အခွန်ဘဏ္ဍာတို့ကို ယူခဲ့ကုန်၍ အာရုံမ်စောင့်ကိစ္စကို ပြီးစေပြီးလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အမြဲ အလှူအတန်းကြီးကို ပေးလှူကြကုန်၏၊ ထို သုဇာတ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဌ ဂါတို့ ဘုရားအလောင်းတော်ကို "နောင်သောအခါ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို စမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။။

၂၃။ ပိယဒဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုသုဇာတ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတသောင်း ရှစ်ထောင်တို့၏ အထက်၌ တခုသောကပ်ဝယ်

ပိယဒဿီဘုရား, အတ္ထဒဿီဘုရား, ဓမ္မဒဿီဘုရား ထင်ရှားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုသုံးဆူသော ဘုရားရှင်တို့တွင် ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အားဖြင့် ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ ထိုအခါ အလောင်းတော်နတ်သားသည် တုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ သုဓညမည်သော နေပြည်တော်၌ သုဒတ္တမည်သော မင်းကြီး၏သားဟော် ဖြစ်လာလေ၏၊ မယ်တော်မိဖုရားကြီးက စန္ဒာဒေဝီ မည်၏၊ ဘုရားလောင်း ပဋိသန္ဓေယူတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက်လတ်သော် ဝါနုမည်သော ဥယျာဉ်တော်၌ မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၏။

အမည် မှည့်အံ့သောနေ့၌ ခပ်သိမ်းစုံ တခုသော လောကာဘတ် အလုံး၌ ရှိရှိသမျှသော လူအပေါင်းတို့သည် အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း မေတ္တာ,ကရုဏာ,တန်ခိုးပြာဋိဟာ ထင်ရှားလှသည် ဖြစ်၍ ဘုရားအလောင်းတော်ကို 'ပိယဒဿီ" ဟု မှည့်ကြကုန်သဖြင့် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် အနှစ်ကိုးထောင်တို့ဖတ်လုံး သုနိမ္မလ, ဝိမလ, ဂိရိဂုဟာ, မည် သာ ပြာသာဒ်သုံးဆောင်ထက်၌ ကြင်ဘက်တော် ဝိမလာဒေဝီ အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်း သုံးထောင် ခြံရံလျက် လူ၏ဘောင်၌ စံစားတော်မူပြီးမှ ဇီဏ္ဏ, ဗျာဓိ, မတ, ပဗ္ဗဇ္ဇ-ဟူသော နိမိတ်ကြီး လေးပါးကို မြင်တော်မူပြီးနောက် ကဉ္စုနစေလ မည်သော သားတော်ရတနာကို မီးရှူးသန့်စင် ဖွာ မြင်တော်မူလတ်သော် ညဉ့်ဘွင်းခြင်း ရထားယာဉ်ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသို့ အတုလိုက်၍ တကုဋေမျှ လောက်သော လူများအပေါင်းတို့လည်း ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်လကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်လျက် ဝရဏမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၌ ဖြဟ္မဏမဟာသာလ သူဌေးသမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ ကပ်လှူအပ်သော နတ်ဩဇာဖြင့် ထုံအပ်သော ပျားဃနာဆွမ်းကို လေးဆယ့်ကိုးလုပ် မယုတ်မလွန် ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၍ အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါ မှ ကြွတော်မူရာ သုဇာတ အမည်ရှိသော အာဇီဝကသည် အားရ ရွှင်လန်း လှူဒါန်းဆက်ကပ်လိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ရေခတက် ပင် အောက် ဓိဋ္ဌာန်မြောက်၍ ငါးဆယ့်သုံးတောင် အပြန့် ကျယ်အောင် ဖြန့်ခင်းတော်မူလတ်သော် ရွှေပလွင်ပေါက်လာ လျက် ထက်ဝယ်ဖဲ့ခွေ စံနေတော်မူပြီး၍ မာရ်စစ်သည် အပေါင်းကို ဖောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အထုတ်သို့ ရောက် တော်မူက "အနေကဇာတိ သံသာရံ" စသဖြင့် ဥဒါန်းကျူးရင့် တော်မူ၏။

ထိုဗောဓိမဏ္ဍိုင်ထက်ဝန်းကျင်၌ လေးဆယ့်ကိုးရက်တိုင်တိုင် လွန်စေသဖြင့် မိမိ၏ပါရမီကို အမှီပြုပြီးလျှင် အတူလိုက်၍ ရဟန်း ပြုကြလေကုန်သော သူတော်ကောင်း ပရိသတ်အပေါင်းတို့အား မင်္ဂိုလ်ကိုရကြစေရန် ရည်သန်တော်မူပြီး၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထိုသူတို့ ရှိရာဌာနသို့ ကြွရောက်တော်မူပြီးမှ ဥပဝတီ မည်သော မြို့၏အနီး ဥပဘာဝ မည်ခေါ် ဥယျာဉ်တော်သို့ ကြွရောက် သက် ဆင်းတော်မူလျှက် တကုဋ္ဌေမျှ လောက်သော ရဟန်း ပရိသတ် အများတို့အား မေမွှစကြာတရားကို ဟောတော်မူသဖြင့် မင်္ဂိုလ် တရားထူးကို လက်ဦးစွာ နာကြရလေကုန်၏၊ ဤသို့ ကြားနာကြရ စေခြင်းသည် ဦးစွာအစ ပဌမဆုံးဖြစ်သော အဘိသမယတည်း။

ထိုပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ နေပြည်တော်ကား သုခည ပြည်မည်၏၊ ခမည်းတော်ကား သုဒတ္တမင်း ဖြစ်၏၊ မြတ်မယ်တော် ကား စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးတည်း၊ လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာယော်ကျားကား ပါလိတမထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရုံမထေရ် ကား သဗ္ဗဒဿီ ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သောဘိတမထေရ်မည်၏၊လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား သုဇာတာထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရုံထေရီမကား ဓမ္မဒိန္နာရဟန္တာမ မည်၏၊ မှိရာဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကား ရေခတက်ပင်တည်း၊ ထိုပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော တပည့်ပရိသတ်လည်း များပြားလှလေကုန်၏။

သုံးဆယ် နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတို့ဖြင့်ဝင်း, ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ဖြင့်ဝင်း ဝင့်ငယ်ဘွယ်ရာ တန်ဆာဆင်သကဲ့သို့ ပင်လုံးကျတ်ပုဉ့်သော အင်ကြင်းပင်ကြီးအသွင် ထင်ရှားကျော်စောသဖြင့် မိုးရောင်, လရောင်, နေ ရောင် တို့ ကို လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ်၍ မြတ်စွာဘုရား ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်သာလျှင် အ ချင်း ခပ် သိမ်း ထွန်းလင်းတောက်ပကုန်၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ် ကိုးထောင် တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ကဿပအမည် ရှိသော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဣတိဟာသကျမ်းလျှင် ငါးခုမြောက် သော ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို ကမ်း တ ဘက် ရောက် တတ်မြောက် ကျမ်းကျင်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ အလောင်းတော် ပုဏ္ဏားသည်

ကုဋ္ဌေ ရာ့ထောင်မက ကြွယ်ဝသမျှသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ ကောင်းမှုန်လှစွာ သံဃာတော်တို့ ကိန်းဝပ်သီတင်းသုံးကြရန် အာဏာမ်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၏၊ သရဏာဂုံသီလတို့ဖြင့် ကောင်းစွာတည်၏၊ ထိုအခါ ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား သည် ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကို "နောင်သောအခါ ဂေါတမ မည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၄။ အတ္ထဒဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘိုရှည် အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူ၏၊ နေပြည်တော်ကား သောဘဏမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား သာဂရမင်းဖြစ်၏၊မြတ်မယ်တော်ကား သုဒဿနာတည်း၊ လက္ခဏံ အင်္ဂသာဝကရဟန္တာ ယောကျ်ားကား သန္တမထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာကား ဥပသန္တမထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား အာဘာယမထေရ်မည်၏၊ လက္ခဏံ အင်္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား ဓမ္မာထေရီမ မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမကား သုဓမ္မာထေရီမည်၏၊ မိုရာအောင်ပေါဓိကား စကားပင်ကြီးတည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အတောင်ရှင်ဆယ် မြှင့်တော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အရောင်အဝါတော်သည်ကား ထက်ဝန်းကျင် အခါခပ်သိမ်း တယူဇနာတိုင်တိုင်ရှိသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့တောက်လင်း

သွန်းပတော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ်တသိန်း အတိုင်း အရှည် ရှိတော်မူ၏။

ထိုအတ္ထဒဿီ ဘုရားရှင် သက် ထက် ဟော် ဌ ငါတို့ရှင် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည်ကား စမ္မက မည် သော ပြည်၌ သိမအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသူဌေးဖြစ်၍ များစွာ သော စည်းစိမ်အခြံအရံရှိ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသူဌေးသည် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ချို့တဲ့ဥစွာ ခိုရာမဲ့တည်းဖြစ်သော သူတို့အား စည်းစိမ်ဥစွာကို ပေးကမ်းစွန့်လွှတ်၍ ဟိမဝန္တာ၏ အနီး ဖြစ် သော တခုသော တောအုပ်၌ ရဟေ့ရဟန်းပြု၍ နေတော်မူသဖြင့် ရှစ်ပါးသော သမာပတ်, ငါးပါးသော စျာန်အဘိညာဉ်တို့နှင့်တကွ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ လူအပေါင်းတို့အား ကောင်းသောတရားကို ညွှန်ကြားပြသ ဆုံးမ ဟော ပြော၏၊ ဘုရား ထင်ရှားပွင့်ဟော်မူသကဲ့သို့ နေ့ညဉ့်မစဲ အုတ်အော် သောင်းသဲ ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုအခါ အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် သုဒဿနမြို့၌ ပရိသတ်တို့၏ အလယ်တွင် ကောင်းစွာ နေထိုင်သဖြင့် တရားတော်ကို နာယူ၏၊ အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုအလောင်းသူမြတ်ကို စိမ့်စိမ့်ရွှတော်မူ၍ "ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေး တော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၅။ စမ္မဒဿီ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုအတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ဟိုနှိပ်ငှာန် စံလွှန်တော် မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ စမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား

ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ပွင့်သောပြည်ကား သရဏာပြည်တော်တည်း၊ ခမည်းတော်မြတ် သမုန်တ်ကား သရနမည် သောမင်းတည်း၊ မြတ်မယ်တော်ကား သုနန္ဒာ မိဖုရား ကြီးတည်း၊ လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာကား ပဒုမ မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရုံ ရဟန္တာကား ဖုဿဒေဝ မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သုနေတ္တာမည်၏၊ လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား ခေမာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရုံကား သစ္စနာမာ ရဟန္တာထေရီမမည်၏၊ မိုရာအောင်ရပ်ကား ရေခတက်ပင် တည်း၊ အ ရပ်ဥာဏ်တော်ကား အတောင် ရှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ် တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။။

ထို ဓမ္မဒဿီဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် သိကြားမင်း ဖြစ်၍ နှစ်ထပ်သော နတ်ပြည်တို့၌ နတ်အပေါင်းတို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ လာကုန်ပြီးသော် နတ်၌ဖြစ်သော ပန်းတို့ ဖြင့် ၎င်း, တူရိယာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့်၎င်း မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်၏၊ ထို ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သိကြားမင်းကို "နောင်အခါ ဂေါတမမည်သော မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။။

၂၆။ သိဒ္ဓတ္ထ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထို ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌လျှင် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရောသည်ရှိ

သော် ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာထက်ဝယ် တခုသော သာရကမ္ဘာ၌ လူတို့၏အကျိုးကို ကျင့်ဆောင်တော်မူသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထ အမည်တော် ရှိသော ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရား အလောင်းတော် သည် ပါရမီတို့ကို ဖြည့်တော်မူ၍ တုသိတာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ ပြီးမှ စုတေခဲ့၍ ဝေဘာရ မည်သောပြည်၌ ဥဒေန မင်းကြီး၏ တောင်နန်းစံဖြစ်သော သုဖဿာ မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေယူခဲတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်သောအခါ၌ ဝိဒိယမည်သော ဥယျာဉ်တော်တွင် မျက်နှာသန့်စင် မီးရှူးမြင်တော်မူက ထိုကာယ ၌ အလုံးစုံသော အမှုကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ရွက် အားထုတ် လုပ်ကိုင်သမျှသော လူအပေါင်းတို့၏ အလိုခပ်သိမ်းစုံကို အကုန် အစင် အောင်မြင်ပြီးစီးခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်စေ၏၊ ထိုအကြောင်း ကို အစဲပြုသောအားဖြင့် "သိဒ္ဓတ္ထ" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကြ ကုန်၏။

အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကား ကောကာ, သုပ္ပလာ, ကောကနဒါ ဟူသော ပြာသာဒ် သုံးဆောင်ထက်၌ ကြင်ဘက်တော် သောမနဿာဒေဝီ မည်သော မိဖုရားနှင့်တကွ မောင်းမအပေါင်း လေးသိန်း လေးသောင်း ခြံရုံလျက် အနှစ် တထောင် ကာလပတ်လုံး လူ၏ဘောင်၌ ထီးနန်း စည်းစိမ်ကို စံတော်မူပြီးမှ သောမနဿာဒေဝီ မဟောသဓိမိဖုရား၌ အနုပမ ကုမာရ မည်သော သားတော်ကို ဘွားတော်မူက ညတွင်းချင်း ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ရွှေထမ်းစင် စီးတော်ယာဉ်ကို ခြေဖော်တင် လျက် တောထွက်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းပြုတော်မူလေ၏။

ကုဋေဝ သိန်းမျှသော လူမျိုးအပေါင်းတို့ သည်လည်း အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်သဖြင့် ဆယ်လပတ်လုံး အခြံ

အရံဖြစ်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ အသဒိသမည်သော ပုဏ္ဏားရွာတွင် သုနေတ္တာ အမည်ရှိသော သူဌေးသို့သည် ကပ်လှူအပ်သော ပျားဃနာဆွမ်း ကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၍ ပဒရဝန မည်သော သို့ဆိုသျှင် တောအုပ်၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါ၌ ဝရုဏ မည်သော ဥယျာဉ်စောင့်သည် လှူဒါန်းလိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ယူတော်မူ၍ မှိရာဗောဓိမဏ္ဍိုင်ဟု ဆိုအပ်လော မဟာလှေကားပင်ရင်း၌ အတောင်လေးဆယ် အပြန်ကျယ်သော မြက်အခင်းဖြင့် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် ဝိပဿနာ ကိုသာလျှင် ဆင်ခြင် သုံးသပ်တော်မူသဖြင့် သစ္စာလေးပါးဝေးဆုံး ကို ပိုင်းခြားသိမြင်တော်မူက ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူလေ၏။

ထိုနောက် သတ္တသတ္တာဟုကို လှန်စေ၍ နောက်တော်က အစဉ်တစိုက် အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်သဖြင့် ကုဋေအရာမက ကျွတ်တမ်းဝင်ရကြကုန်သော ပရိသတ်အပေါင်းတို့အား မဂ်ဖိုလ် ကို ရစေခြင်းအကျိုးငှာ ကရဏာတော် နှိုးဆော်သဖြင့် ကြွရောက် ကယ်တင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထိုသူတို့ရှိရာ မိဂဒါဝုန် သမင် တောသို့ ရှေ့ရှုသက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ဓမ္မစကြာ ဟောတော် မူသဖြင့် သစ္စာလေးပါး တရားအထူးကိုရ၍ ကုဋေ အရာမက ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရလေကုန်၏။

ထို သီဒုတ္တိ ဘုရား အလောင်းတော်မြတ်၏ နေပြည်တော် ကား ဝေဘာရပြည် မည်၏၊ ခမည်းတော်ကား ဥဒေနမင်း၊ မြတ်မယ်တော်ကား သုဖဿာ မိဖုရားတည်း၊ လက်ျာရုံ ဖြစ်သော

အဂ္ဂသာဝကာ ရဟန္တာဘကားသမ္မလ မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာဘကား သုမိတ္တ ထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား ရေဝတ မထေရ်မည်၏၊ လက္ခဏရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား သီဝလာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမကား သုဇာမာ ထေရီမည်၏၊ မိုဃုဇောဓိပင်ကား မဟာလေ့ကားပင် တည်း၊ အရပ် ဥာဏ်တော်ကား အတောင် ခြောက်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ် တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်ကား စကြဝဠာ တသောင်း အ တိုင်း အ ရှည် မျှ ထက်ဝန်းကျင် ထွန်းတောက်ပတော်မူ၏၊ သမာပတ်ကို ဝင်စား တော်မူ၍ ဇာတိသန့်စင် ဘွားမြင်ချက်ကြွတော်မူရာ ဥယျာဉ်တော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မလေ၏။

ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပုရသေနမည်သော ပြည်၌ မင်္ဂလ မည်သော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ ကမ်း တဘက် ရောက် တတ်မြောက်ဟော်မူ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်သည် ကုဋေ့ ရာ, ထောင်မက မျိုးလှစွာသော ဘဏ္ဍာ ဥစ္စာ ရတနာ ရွှေ ငွေ အထွေထွေတို့ကို ကိုးကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်သော သူတို့အား စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းခဲ့ပြီးလျှင် ကာမဂုဏ် မရှိသည်ဖြစ်၍ ရသေ့ ရဟန်း ပြုပြီးသော် စျာန်သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ "ဤလောက၌ သိဒ္ဓတ္ထမည်သော မြတ်စွာဘုရား သည် ထင်ရှားပွင့်တော်မူပြီ" ဟု ကောလာဟဠစကား နှုံးပြား ထင်ရှားခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်ပြီးလျှင်

ကိုင်းရိုင်းရိုသေစွာ ရှိခိုးခြင်းဖြင့် တရားတော်ကိုနာခံရ၍ ဇမ္ဗူသဖြေပင်မှ ဇမ္ဗူသပြေသီးတို့ကို စျာန်အဘိညာဉ် တန်ခိုးဖြင့် ဆောင်ယူခဲ့၍ ကုဋ္ဌေကိုးသောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိသော သိဒ္ဓတ္ထ ဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာအများတို့အား ဆောင်နှင်းကျေးမွေး လှူဒါန်းဆက်ကပ်လေ၏၊ ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့ဘုရားအလောင်း ရှင်ရသေ့အား "ဤကမ္ဘာမှ နောက် ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာရောက်လျှင် ဂေါတမမည်သော ဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို အားရဝမ်းမြောက် ကြည်သင်္ဂြိုလ်နှစ်စွာ ခံယူလိုက်ရလေ၏။

၂၇။ တိဿ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေသည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ တကပ်တည်းတွင် တိဿဘုရား, ဖုဿဘုရား နှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူကြ၏၊ ဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူသည်အနက် တိဿ ဘုရားရှင် အလောင်းတော်မြတ်၏ အကြောင်းကား-ပါရမီကို ဖြည့်တော်မူ၍ တုသိတာဒုနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပြီးမှ ခေမက ပြည်တွင် ဇနသန္ဓ မင်း၏ သားဖြစ်တော်မူ၏၊ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကား ပဒုမဒေဝီ မည်၏၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းဝယ် ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လ လွန်သဖြင့် အနောမ မည်သော ဥယျာဉ်တော်တွင် မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူလေ၏။

ထို တီသဘုရားအလောင်းတော်မြတ်ကား အနှစ်ခုနစ်ထောင် တိုပတ်လုံး လူ့ဘောင်၌ နှစ်ခြိုက်မေ့လျော့ စံစားတော်မူသော နန်းမ သုံးဆောင် ရွှေတောင် ပြာသာဒ်တော်များကား ဂုဟာ သေလ,နာရိသယ,နိသဘ မည်သော နန်းတော်ကြီးတို့၌ သုဘဒ္ဒါ ဒေဝီ မိဖုရားအမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်း သုံး ထောင် ခြံရုံလျက် ခံစားစံစားပြီးမှ နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင် သဖြင့် ကြင်ဘက်တော်ဖြစ်သော သုဘဒ္ဒါမှ အာနန္ဒကုမာရ မည် သော သားတော်ရတနာကို မီးရှူးသန့်စင် ဘုံးမြင့်တော်မူက ညတွင်းချင်း အနုတ္တရ တုရင်မည်သော စီးတော် မြင်းယာဉ်ကို ခြေတော်တင်၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ တကုဋ္ဌေမျှသော လူ အပေါင်းတို့သည် အစဉ်တစိုက် နောက်တော်မှ လိုက်ပြီးလျှင် တရားမမှ သံဝေဂရသဖြင့် အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ထိုဘုရားအလောင်းတော်သည် နောက်တော်ပါ ရဟန်း ပရိသတ်အများနှင့်တကွ ရှစ်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ယဝဂါမမည်သော နိဂုံးဝယ် ဝရဿဒ္ဓိ သူဋ္ဌေးသမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ လှူဒါန်းအပ်သော ပျားဃနာဆွမ်းကို ဘဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၍ အင်ကြင်း တော၌ နေ့အဘို့ နေသန့်ဟော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါမှ ပိဋိတ-သင်္ဂါမ မည်သော လယ်စောင့်လုလင်သည် ကပ်လှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုကိုင်၍ ပိတောက်ပင် ဗောဓိနန်းသို့ ကြွလှမ်းတော် မူပြီးလျှင် အတောင်လေးဆယ် အပြန့်ကျယ်အောင် လက်တော် ကိုင် မြက်ခပင်းတို့ကို ခင်းကျင်း ဖြန့်ကြဲပေါ်မူလျက် ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေစံနေတော်မူမိလျှင် မာန်စစ်သည်အပေါင်းကို အောင်တော် မူက ဝိပဿနာကို အားထုတ်တော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်

တော်မူပြီးမှ ခုနစ်သတ္တာဟတို့ပတ်လုံး ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏ အနီးဦ့ စံတော်မူရာမှ ရသဝတီပြည်၏ အနီးတွင်နေသော ပြဟ္မဒေဝ, ဥဒယမည်သော နှစ်ယောက်သော မင်းသားတို့နှင့်တကွ နောက် တော်ပါ ရဟန်းပရိတ်သတ်တို့အား အကျတ်တရားကို ရစိမ့်သော ဌာ ဓမ္မစကြာတရားထူးကို လက်ဦးစွာဟောတော်မူလို၍ ကောင်း ကင်ခရီးဖြင့် ထိုသူတို့ရှိရာ မိဂဒါဝုန်တောသို့ သက်ဆင်းတော် မူလတ်၍ ဥယျာဉ်စောင့်နှင့်တကွ နှစ်ယောက်သော မင်းသားတို့မှ တပါး ရဟန်းပရိသတ် အများတို့အား ဓမ္မစကြာတရားကို ဟော ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကုဋေတရာမျှလောက်သော ပရိသတ်အများတို့ သည် တရားအထူးကို ရကြကုန်၏၊ ထို တိဿ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်သော ပြည်ကား ဓေမက ပြည် မည်၏၊ ခမည်းတော်ကား ဇနသန္ဓ ရာဇာတည်း၊ မယ်တော်ကား ပဒုမဒေဝီ မိဖုရားကြီး တည်း၊ လက်ျာရုံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝကာ ရဟန္တာကား ဗြဟ္မာ ဒေဝ မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရုံကား ဥဒယ ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ် အကျွေးကား သမဂ် မထေရ် မည်၏၊ လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား ဖုသာ ထေရီမ မည်၏၊ လက်ဝဲရုံ ထေရီကား သုဒတ္တာ ရဟန္တာမ မည်၏။

မိုရာအောင်ရပ်ကား ပိတောက်ပင် ဗောဓိမဏ္ဍိုင် မည်၏၊ ထို တိဿဘုရားရှင်၏ အသက်တော်ကား အနှစ် ဟသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်သည်ကား ထက်ဝန်းကျင် တယူ ဇနာမျှ တောက်ပ ထွန်းလင်းလေ၏၊ ထို တိဿ ဘုရားရှင်သည် အလျံအဝါကြီးသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တပည့်သား သံဃာတော်

အပေါင်းနှင့်တကွ သုနန္ဒဝတီ မည်သော ပြည်၏အနီး သုနန္ဒာရာမ ဥယျာဉ်တော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူလေ၏။

ထိုတိဿမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည်ကား ယသဝတီပြည်ကို အစိုးရသော သုဇာတ မည်သော မင်းဖြစ်၍ လျှော်တေသင်္ကန်းနှင့် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် တရားကိုအားထုတ်သဖြင့် အဘိညာဉ် ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် စျာန်၏ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ဖြင့် နတ်ပြည်၌ရှိသော စိတ္တလတာ ဥယျာဉ်တော်မှ ပဒုမာကြာပန်း, ထင်းရူးပန်း, ပင်လယ်ကသစ်ပန်း သုံးမျိုးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ ပန်းရိုးကား ပတ္တမြား, ရွက်ဖျားကား ရွှေစင်, ဝတ်ဆံကား မြ, လှပယဉ်ကျေး မွှေးထုံနံ့ကြိုင် လှိုင်လှသော ရနံ့တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပန်းသုံးမျိုးတို့ကို တဂါဝုတ်မျှ လောက်သော ရွှေပန်းတောင်းတွင် ထည့်၍ တရားမင်း၏ ခြေတော်ရင်း၌ ပူဇော်၏။ ဗျာဒိတ်ခံခဲ့၍ "ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဘုရားဂေါတမ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၈။ ဖုဿဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုတိဿမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို၌ လူတို့အသက် အနှစ်ကိုးသောင်းတမ်းဝယ် ဖုဿ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်ဟော်မူ၏၊ ထိုဘုရား အလောင်းတော်မြတ်ကား ပါရမီကြီးငယ်တို့ကို ဖြည့်တော်မူ၍

တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ကာသိက မည်သော ပြည်ကြီးဝယ် ဇယသေန မင်းကြီး၏သား ဖြစ်တော်မူ၏၊ မြတ်မယ်တော်ကား သိရိမာ မိဖုရားကြီးမည်၏၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေယူတော်မူ၍ ဆယ်လ လွန်သဖြင့် သိရိမဟာ ဥယျာဉ်တော်၌ ဘုရားလောင်းမြတ်ကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်းတော်မူ၏။

ထိုဖုဿဘုရားအလောင်းဟော်သည်ကားအနှစ်တသောင်း ကာလပတ်လုံး လူ့ဘောင်၌ စံနေတော်မူ၍ ဂရုဠပက္ခ, ဟံသ, သုဝဏ္ဏဘံဘရ ဟု အမည်ရှိသော ပြာဆာဒ် သုံး ဆောင် ထက်၌ ကိသာဂေါတမီ မိဖုရားကြီး အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်း အခြံအရံတို့နှင့်တကွ ခံစား စံစားတော်မူပြီးမှ ဇီဏ္ဏ, ဗျာဓိ, မတ, ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဟူသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို အစဉ် အားဖြင့် မြင်တွေ့တော်မူလတ်၍ ကိသာဂေါတမီ ကြင်ဘက်တော် မိဖုရားကြီး၌ အနုပမကုမာရ မည်သော သားတော်ရတနာကို မီးရှူးသန့်စင်ဘွားမြင်တော်မူလေလျှင် ညဉ့်တဉ်းချင်းပင် တန်ဆာ ဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော မြတ်သောဆင်ယာဉ်ကို ခြေတော် လျက် တော်ထွက်တော်မူလေ၏၊ တကူဋ္ဌေမျှလောက် အတိုင်း အရှည် ရှိသော ဗိုလ်ခြေပရိသတ် မူးမတ်ကျေးကျွန် အပေါင်းတို့သည် လည်း အလောင်းတော်မြတ်၏ နောက်တော်မှ အစဉ်တစိုက် အတူလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ထိုဖုဿဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်မြတ်သည် နောက်ပါ ပရိသတ်အပေါင်း ခြံရံကြသဖြင့် တလပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုပရိသတ်အပေါင်းတို့မှ ခွါ၍

ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တ ကိုယ် တော် တည်း ကေစာရ အကျင့်ကို ပွားများကျင့်ကြံတော်မူလျက် တောအုပ်သို့ ဝင် တော် မူ ပြီး မှ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့၌ အညတရမြို့အနီး အညတရသူဌေးသမီး သိရိဝနာသည် ဆက်ကပ်လှူအပ်သော ပျားဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၍ ပန်းမွေးစုံသော သိ သပဉ္ဇယျာဉ်တော် ၌ နေ့အဘို့ နေသန့်တော်မူ၍ ညနေ အေးချမ်းသောအခါမှ နတ်လမ်းမ ခရီးလမ်းဖြင့် ကြွလှမ်းတော်မူလတ်သော် ကောသိက ဥပသကာ ကပ်လှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံတော်မူ၍ မိုရာ ကြက်ဆူဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏အောက်၌ ကြဲ မြှောက်ဖြန့်ခင်းတော်မူက သုံးဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော ရှေပလွင်တော် ပေါ်က် လာသဖြင့် ထိုပလွင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူမိက သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို သိမြင်တော်မူပြီးမှ "အနေကဇာတိ သံယာရဏ်" စသည်ဖြင့် ဥဒါန်း ကျူးရင့်တော်မူ၏။

လေးဆယ့်ကိုးရက် ကာလပတ်လုံး ဗောဓိမဏ္ဍိုင်အနီး၌ ကာလကို ကုန်လွန်စေ၍ မိမိနှင့် အစဉ်တစိုက် နောက်တော်က လိုက်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကြကုန်သော တကုဋ္ဌေမျှလောက်ကုန်သော ရဿေ့ရဟန်း အပေါင်းတို့အား တရားအထူးကို ရစေလိုသော ကရုဏာတော်ဖြင့် ထိုသူတို့ရှိရာ သင်္ဃနဂိုရိပြည်၏အနီး ဣသိ ပတန မိဂဒါဝုန်တော သို့ ကောင်းကင်ခရီးမှ သက်ဆင်းကြွသွား တော်၍ ထိုရဿေ့ရဟန်း ပရိသတ်တို့အား ဓမ္မစကြာတရား အထူးကို လက်ဦးစွာ ဟောတော်မူလေ၏။

ထိုဖုဿဘုရားရှင်၏ ပွင့်တော်မူရာ ဌာနကား ကာသိကမြို့၊ ခမည်းတော်ကား ဇယသေန မင်းကြီးတည်း၊ မယ်တော်ကား

သိရိမာ မိဖုရားကြီးတည်း၊ မှိရာအောင်ဗောဓိကား ထန်းပင်ဗောဓိတည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်သည်ကား အတောင် ငါးဆယ် ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်သည်ကား လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့ ထက်ဝန်းကျင်ထွန်းပ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ် ကိုးဆောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ ထက်ဝန်းကျင် အတောက် အလျှံ ကြီးသော မီးပုံကြီးသည် ငြိမ်းသကဲ့သို့ ရသေ့ ရဟန်း တပည့် ပရိသတ်အပေါင်းနှင့်တကွ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူလေ၏၊ ထို ဖုဿ ဘုရားရှင်၏ လက္ခဏာ ဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာ ကား သုရက္ခိတ မယေရ၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာကား ဓမ္မသေန မထေရ် မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သဘိယ မထေရ် မည်၏၊ လက္ခဏာ ဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား စာလာ ထေရီ မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမကား ဥပစာလာ ထေရီ မည်၏။

ထို ဖုဿ မြတ် စွာ ဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် အရိန္ဒမ မည်သောပြည်၌ ဝိဇိတာဝီ မည်သော မင် ကြီးဖြစ်၍ ဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် သံဝေဂ ရသောကြောင့် တိုင်းပြည်ကို စွန့်လွှတော်မူ၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ပရိယတ်တရားကို အားထုတ်သည်နှင့် ပိဋကတ်သုံးပုံ၌ အပြီးတိုင်လေ၍ ကျော်စော ထင်ရှားခြင်းနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်စား တရားဟောရပေသဖြင့် "ကိုးဆယ် နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဖုဿမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ် မြွက်ကြားတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို နှစ်ခြိုက်အားရ ဝမ်းမြောက်ကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရလေ၏။

၂၉။ ဝိပဿီ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာ

ထိုဖုဿဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော် မူပြီးသော နောက်ကာလအဘိုဋ္ဌ သာရမတ္တ ကမ္ဘာထက်ပင်လျှင် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေသည်ရှိသော် ကိုးဆယ့် တကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် အလုံးစုံသော ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပေ၍မူ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ဗန္ဓုမတီမည်သော နေပြည်တော်၌ ဗန္ဓုမရာဇာမည်သော မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသဖြင့် ဆယ်လတို့ကို လွန်မြောက်ပြီးလျှင် မယ်တော်မိဖုရားကြီးဝမ်းမှ မိ၍ဖွားသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၏။

ထိုအလောင်းတော်မြတ်အား အမည်မှည့်အံ့သော နေ့၌ လက္ခဏာဘတ်တတ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတော်ပညာရှိ အများတို့နှင့် စာကဲ့ ဆွေတော် မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည် "ဝိပဿီ" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ ထိုဝိပဿီ အလောင်းတော်မြတ်သည် လူ၏ဘောင်၌ အနှစ် နှစ်ထောင်တို့ကို လွန်ပြီးမှ ဧလေးပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့ကို မြင်ခဲ့လသော် သုဒဿနာမည်သော ကြင်ဘက်တော် မိဖုရား၌ သမဝတ္တကွန္ဓ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဘွားမြင်တော်မူပေလတ် ညတွင်းခြင်း အာဇာနည်မြင်းယာဉ်ကို ခြေတော် တင်လျက် တောထွက်တော်မူခဲ့လ၏၊ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော အခြံအရံပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် ထို ဝိပဿီ အလောင်းတော်မြတ်၏ နောက်တော်မှ အစဉ်တစိုက် လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ပရိသတ် အခြံအရံနှင့်တကွ ရှစ်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့၌ သုဒုဿန မည်သော သူဌေးသမီးသည် ရှေခွက်နှင့်တကွ ကပ်လှူသောပျားဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညနေချမ်းမှ ကြွမြန်းတော်မူလေက သုဇာတာ မည်သော လယ်စောင့်ယောကျ်ားသည် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံယူတော်မူ၍ မိုရာသခွတ်ပင် ဗောဓိသို့ ကပ်တော်မူလျက် လကျာရစ်လှည့်၍ ရှိကြည့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုသခွတ်ပင်၏ အနီးဘို့ အတောင်ငါးဆယ် အပြန့်ကျယ်အောင် ခင်းကျင်းကြဖြန့်တော်မူလေက ငါးဆယ်အတောင် အမြင့်ဆောင်သော ရဟန္တာရှေပလွင်တော်သည် ဆောဆောလျင်လျင် မြေက ပေါက်လာသဖြင့် ထိုပလွင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခဲ့ စံနေတော်မူလျက် မာရ်စစ်သည် အပေါင်းကို အောင်တော်မူသဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ "အနေကဇာတိ သံသာရံ" စသည်ဖြင့် ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

ထိုဗောဓိပင်၏ အနီးဘို့ လေးဆယ့်ကိုးရက်ကို လွန်သဖြင့် ဗြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မိထွေးတော်၏ သားဖြစ်သော စန္ဒကုမာရမင်းသားကိုဎ, ပုရောဟိတ်၏သား ကိုဎ် မင်္ဂလိရထိုက်သော အကြောင်းနှင့်တကွ ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ လောင်းကင်ခရီ ဖြင့် ကြွသွားတော် မူပြီးလျှင် ခေမမိဂဒါယ မည်သော ဥယျာဉ်သို့ သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ထိုမင်းသား နှစ်ယောက်တို့အား ပရိသတ် အ အရံတို့နှင့်တကွ ခမ္မစက္ကာ တရားအထူးကို ဟောတော်မူသဖြင့် ကုဋေနှစ်ရာမျှ

လောက်ကုန်သော ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် တရားအဆုံးကို ကြားနာရ၍ အကျွတ်ဘရားကို ရလောက်၏။

ထိုဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဘုရား အလောင်းဟော်သည် အတုလနာဂါးမင်းဖြစ်၍ အကုဋေမက များလှကုန်သော နဂါးပရိသတ် အပေါင်းဖြင့် ခြံရုံလျက် ရတနာခုနှစ်ပါးအတိပြီးသော မဏ္ဍပ်၌ ထိုဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်ဝယ် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရပြု၍ နိယတ ဗျာဒိတ်ကို ခံတော်မူလိုက်ရ၏ ထိုဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ပွင့်ရာ တိုင်းပြည်ကား ဗန္ဓုမတီ ပြည်ပုရီတည်း ခမည်းတော်မြတ် ဗန္ဓုမရာဇာ ဖြစ်၏၊ မြတ်မယ်တော်ကား ဗန္ဓုမတီ မိဖုရားမြတ်တည်း၊ လက္ခဏာရုံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာယောက်ျားကား ခဏ္ဍမဇ္ဈထရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာကား တိဿ မဇ္ဈထရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား အသောကမည်၏၊ လက္ခဏာရုံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား စန္ဒာထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမကား စန္ဒမိတ္တာ ထေရီမည်၏။

မိုရာဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကား သခွတ်ပင်ဖာသည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်ကား ထက်ဝန်းကျင် ခုနှစ်ယူဇနာတိုင်တိုင် ပျံ့နှံ့၍တည်၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ်ရှစ်သောင်း ရှည်တော်မူ၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အခါ ထက်ဝန်းကျင်အလုံးဟောက်သည်း မိုးပုံကြီးကဲ့သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူလေ၏၊ ထိုဝိပဿီဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ဂေါတမအလောင်းတော်သည် အတုလအမည်ရှိသော နဂါးမင်းဖြစ်၍ ဘုရားဟောဇော်မူသော တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် မိဘ, ဆွဝါး နဂါးများနှင့် တကွ

မတ္တပ်ကြီးပြု၍ ထိုမတ္တပ်တွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ရွှေအင်းပျဉ်လှူ၍ ထိုရွှေအင်းပျဉ်ထက် မြတ်စွာဘုရား ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူဗိသျင် ခြေရင်းတော်၌ ဗျာဒိတ်ခံခဲ့၍ "ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၃၀။ သိဒ္ဓိဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုဝိပဿီဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော် မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို၌ ဘုရားမဖြစ်လျင်းဘဲ သုဉ်းခဲ့သည်ကား ငါး ဆယ့်ကိုးကမ္ဘာလျှင် လွန်လေသတည်း။ ထိုကမ္ဘာတို့ လွန်ပြီးမှ မတ္တာကမ္ဘာထက် သိခိဘုရား, ဓမ္မသဘ္ဘာဘုရား ထင်ရှားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုနှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့အနက် သိခိဘုရား ပွင့်တော်မူသောပြည်ကား အရုဏဝတီမည် ပြည်တည်း။ ခမည်းတော်မြတ်ကား အရုဏမင်းကြီးတည်း၊ မယ်တော်ကား ပဘာဝတီ မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတိုက်မှ ထိုသိခိဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော် မြတ်ကို ပဋိသန္ဓေယူတော်မူ၍ ဆယ်လ လွန်မြောက် ဘုံးချိန် ရောက၊ နှာသဝဘရမည်သော ဥယျာဉ်တော်၌ မိုးရွာသွန်းစဉ် ဘုံးမြင်းတော်မူ၍ အရှယ်တော်သို့ ရောက်လေသော် ခမည်းတော် မင်းကြီးက အရုဏဝတီပြည်ကို အပ်နှင်းတော်မူသဖြင့် သုစန္ဒက, ဂိရိဝတ အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်ထက် သဗ္ဗကာမာ ဒေဝံမည်သော မြောက်သားတော် မိဖုရားနှင့်တကွ ရုံရွှေမောင်းမ

အပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ခြုံရုံလျက် နှစ်ပေါင်းခုနှစ်ထောင်တို့ပတ်လုံး လူ၏ဘောင်၌ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစံပြီးမှ သမ္မကာမာ ကြင်ဘက်တော်မိဖုရားမှ သားတော် အတုလကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူက ညတွင်းခြင်းပင် ဆင်ယာဉ်ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူလေ၏။

ခုနှစ်ထောင် ကုန် သော လူ အ ပေါင်း တို့ သည် လည်း နောက်တော်က အစဉ်တစိုက် အတူလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏၊ ဗြဟ္မာကပ်လှူသောသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံသပွါယ်တော်မူ၍ အတူတကွ နောက်တော်ကပါသော ရဟန်းပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ရှစ်လတိုင်တိုင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးမှ သုဒဿနမည်သော နိဂုံး၌ ပိယဒဿီသူဌေးသမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ လှူဒါန်း အပ်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးမှ ရှားတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းမှပင် ရိပ်သာ ဗောဓိနန်းသို့ ကြွလှုမ်းတော်မူသောအခါ အနောမဒဿီ အမည် ရှိသော မြက်ရိတ်လုလင်သည် လှူဒါန်းလိုက်သော နေဇာမြက် ရှစ်ဆုပ်ကို မှီရာပုဏ္ဏရိတ် ဗောဓိပင်အောက် ကြဲမြှောက် ဖြန့်ခင်း တော်မူလေက နှစ်ဆယ့်လေးတောင်အမြင့်ဆောင်သော ရွှေပလ္လင်တော်သည် မြေက မောက်မောက် ပေါက်လာသဖြင့် ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလတ်ကာ ဘုရား အဖြစ် သို့ ရောက်တော်မူ၍ အရဏဝတီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ နောက်တော်က အစဉ်တစိုက် အတူလိုက်ကြကုန်သော ရဟန်း ခုနှစ်ထောင်တို့နှင့်တကွ ပရိသတ်များဝတို့သည်လည်း တရားအထူးကို ရကြလေကုန်၏၊ လက္ခဏာရုံဖြစ်သော

အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာယောကျွဲကားကား အဘိဘူ မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား သမ္ဘဝ မထေရ် ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား ခေမက်ရမထေရ်တည်း၊ လကျွဲရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား သခီလာထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံကား ပဒုမာရဟန္တာထေရီမ မည်၏၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အတောင်ခုနှစ်ဆယ်မြင့်တော်မူ၏။ ရောင်ခြည်တော်ကား နေ့ညဉ့်မပြတ် ကိုယ်တော်မြတ်မှ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာတိုင်တိုင် ပျံ့နှံ့၍တည်၏၊ အသက်အာယုတော်ကား ခုနှစ်သောင်းတည်း။

ထိုင်ဒါတို့ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်သည် အရိန္ဒမမည်သော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှုရှိသော သံဃာတော်တို့အား သက်နှံးစုံနှင့်တကွ ဆွမ်းစသောအလှူကြီးကိုပေးလျက် ရတနာခုနှစ်ပါးဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဆင်ရတနာကို လှူပြီးမှ ထိုဆင်၏အဘိုးအတိုင်း အရှည်ဖြင့် ကျိုက္ကဘဏ္ဍာတို့ကိုလှူ၏၊ သိခီမြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုအလောင်းတော် အရိန္ဒမမင်းကို "သင် ဒါယကာသည် ကျိုက္ကဘဏ္ဍာမှ သုံးဆယ်တကမ္ဘာထက်၌ ဘုရားဂေါတမ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။ သီလဝတီမည်သော ပြည်၏အနီး အဿာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်တော်မူ၏။ ဓာတ်တော်တို့ကို ဌာပနာ၍သုံးယူဇနာရှိသောစေတီတည်လေ၏။

၃၁။ ဝေဿဘူ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုသိခီဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက် ကာလအဘို့၌ ဝေဿဘူ ဘုရား ပွင့်တော်မူ၏၊ ပွင့်ရာပြည်ကား အနောမ ပြည်တည်း၊ခမည်းတော်ကား သုပ္ပတိတ မောရဇ်တည်း၊

မြတ်မယ်ကော်ကား ယသဝကီ မိဖုရားကြီးမည်၏၊ အနုပမ မည်သော ဥယျာဉ်တွင် အလောင်းတော်မြတ်ကို မီရှူးသန့်စင် ဘုရားမြင်တော်မူသဖြင့် အရှယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ခမည်းတော်သည် ပြည်ကိုအပ်နှင်း၍ ရုစိ,သုရုစိ,ရတိဝဏ္ဏန--ဟူသော ပြာသာဒ် သုံးဆောင်ထက် မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်းခြံရံလျက် သုစိတ္တာ မိဖုရားနှင့်တကွ အနှစ်ခြောက်ထောင်တို့ပတ်လုံး မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစားစံစားပြီးမှ သားတော် သုပဿဒ္ဒကို မီးရှူးသန့်စင် ဘုရားမြင်တော်မူလေက ညတွင်းခြင်း ရွှေထမ်းငင် ယာဉ်တော်ကဲ့ ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူလေ၏၊ သုံးသောင်းခြောက်ထောင် အတိုင်းအရှည် ရှိသော လူ ဗိုလ်ခြေတို့သည်လည်း အစဉ်တစိုက် နောက်တော်က အတူလိုက်သဖြင့် ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ဗြဟ္မာလူဒါန်းသော ကြာသကံန်းကို ဝတ်ဆင်တော်မူ၍ ခြောက်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးမှ သုစိတ္တာ မည်သော နိဂုံး၌ သိရိလက္ခဏာ သူဌေးသမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ ကပ်လှူအပ်သော နို့ဃနာဆမ်းကို ဘဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် အင်ကြင်းဟော၌ နေ့အဘို့ နေသန့်တော်မူ၍ ညနေချမ်းကာလမှ ကြွတော်မူလတ်သော် တိတ္တိမည်သော နဂါးလုလင်လူဒါန်းလိုက်သော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံယူတော်မူ၍ မိုရာအင်ကြင်းပင် ဗောဓိအောက်၌ ကြဲမြှောက်ဖြန့်ခင်းတော်မူလေကာ အတောင်လေးဆယ် အတိုင်းအရှည် မြင့်သော ရွှေပလ္လင်တော်သည် မြေမှ ပေါက်လာလေ၏၊ ထိုပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေစံနေတော်မူမိုက မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကို အောင်တော်မူလျှင် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

အနုပမာမည်သော ပြည်၏အနီး အနုပမမည်သော ဥယျာဉ်တော်တွင် မွေစကြာဝတာရားကို ဟောတော်မူ၏၊ အကုဋ္ဌေ ရွှစ်သောင်းမျှသော လူ,နတ်,ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရာလေကုန်၏၊ လကျိုရုံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာ ယောကျိုးကား သောဏမထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရုံကား ဥတ္တရမထေရ် ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား ဥပသန္တမထေရ်တည်း၊ လကျိုရုံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာ မိန်းမကား ရောမာ ထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရုံကား သမာလာ ရဟန္တာ ထေရီမမည်၏၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အတောင်ခြောက်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား အနှစ် ခြောက်သောင်း ပမာဏမျှ ရှည်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်သည် သုဒဿန အမည်ရှိသောမင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား သက်နှံစိုက်တက္ကသော ဒါနလက္ခဏာအတန်းကြီးကို ပေး၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ရဟန်းပြုလေ၏၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားလည်း အလောင်းတော် သုဒဿရဟန်းကို "ဤကမ္ဘာမှသည် သုံးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူ၏၊ အလောင်းတော် ရဟန်းသည် အသက်အတိုင်းနေ၍ သေလေသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား အသက်တော် ခြောက်သောင်း ပြည့်၍သော် ဝဿဝတီမည်သော ပြည်၏အနီး ခေမာရာမ ဥယျာဉ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံးတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော် မွေတော်တို့ကိုကား ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ စေတီထောင်သောင်းတည်၍ ဌာပနာလေ၏။

၃၂။ ကကုသန် ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုဧဝဿဘူဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘိုဠ် ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာဝယ် အန္တရကပ် ခုနှစ်ကပ် နှင့် အခဲ့တွင် ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား ပဉ္စတေဘုမ္မလေ၏၊ ပဉ်ရာတိုင်းပြည်ကား ခေမာဝတီမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား အဂ္ဂိဒတ္တ ပုဏ္ဏားမျိုးနွယ် ဖြစ်၏၊ မယ်တော်မြတ်မှာ ဝိသာခါ မည်သတည်း၊ ခေမာဝတီပြည်၏ အနီး ဥယျာဉ်တော်၌ ဘုရားအလောင်းကို မျက်နှာသန့်စင် ဘွားမြင်မြင်၏၊ အရွယ်ရောက်လျှင် ခမည်းတော်သည် ပြည်ကိုနှင်း၍ ကာမ, ကာမဂဏ်, ကာမသုခီ-ဟူသမုတ်အပ်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်ထက် မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်းခြံရုံလျက် ရောစိန် အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားမ မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ အနှစ်တသောင်းကာလပတ်လုံး ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးမှ သားတော် ဥတ္တရကို မိုးရွာသန့်စင် ဘွားမြင်မြင်က ညွှတ်ခြင်း ရထားယာဉ်ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော် မူလေ၏၊ မျှားစွဲသော လူမျှားအပေါင်းတို့လည်း အစဉ်တစိုက် နောက်တော်ကလိုက်၍ အတူတကွ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ဗြဟ္မာကပ်လူသော ကြာသက်နန်းကို ဆင်းမြန်းတော်မူ၍ နောက်ကော်ကပါသော ရဟန်းပရိသတ် အပေါင်းတို့နှင့်တကွ ရှစ်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးမှ သုစန္ဒရမည်သော နိဂုံး၌ ဝိသရီမည်သော သူငြေးသမီး ချွေခွက်နှင့်တကွ လှူဒါန်းလိုက်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘဉ်းဇပး သုံးဆောင်တော်မူ၍ အိမ်ဆီးဒေတာတွင် နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါမှ

ကြွတော်မူလတ်သော် သုဘဟ္မာမည်သော မြက်ရိတ်လုလင်သည် လှုဒါန်းလိုက်သော နေဗာမြက် ရှစ်ဆုပ်ကိုခံယူတော်မူ၍ မိုဂုဿောင်ဗောဓိဖြစ်သော ကုက္ကိုပင်ရင်းဌ် ကြဲမြောက် ဖြန့်ခင်းတော်မူလေလျှင် အလျား၊ အနှံ့ အတောင်လေးဆယ် မြင့်သော ရွှေပလ္လင်သည် မြေက ပေါက်လာသဖြင့် ထိုပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွ စံနေတော်မူသတ်က ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်တော်မူပြီး၍ ပဏီတ မည်သော ပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာ တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုအခါ လူရောနှတ်ပါ ဖြဟ္မာနှင့်တကွ ကုဋေ ဒသ သောင်းမျှသော ပရိသတ် အပေါင်းတို့သည် ကျတ်တမ်းဝင်ကြရလေကုန်၏၊ လက်ျာခုံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာ ယောကျ်ားကား ဝိဓုရ မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံ မထေရ်ကား သဉ္ဇ ဝ ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား ဗုဒ္ဓိဇ မထေရ်မည်၏၊ လက်ျာခုံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား သာမာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရုံဖြစ်သော ရဟန္တာမကား စမ္ပာထေရီမည်၏၊ အရပ်ဘာဏ်တော်ကား အတောင် လေးဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်ကား ထက်ဝန်းကျင် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာတိုင်တိုင် ညဉ့်နေ့ မပြတ် ထွန်းလင်း တောက်ပတော်မူလေ၏၊ အသက်တော်ကား လေးသောင်း ရှည်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ငါတို့ ဘုရားအလောင်း တော်ကား ခမမာ မည်သောပြည်၌ ခေမ အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာတော်တို့အား သပိတ် သင်္ကန်းနှင့် တကွဖြစ်သော အလှူကြီး အတန်းကြီးကိုဝင်း, မျက်စဉ်း, နှာ-အစရှိသော ကိုးဆယ့်

ခြောက်ပါးသော ဆေးဝါးအလှူကိုလှုင်း လှူဒါန်းပူဇော်ပြီးလျှင် တရားအနုမောဒနာကို ကြားနာရသဖြင့် သံဝေဂရ၍ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်အထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော်မူလေ၏။ ကကုသန်ဘုရားရှင်သည် "သင်ချစ်သားသည် ဤကမ္ဘာထက် ကဿပဘုရားနောက်၌ ဓဂါတမမည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူ၏။ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားလည်း အသက်တော် လေးသောင်း ပြည့်ခဲ့သော် ဓမ္မာရုံမ ဝိဟာရမည်သော ကျောင်းတော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူလေ၏။ ဓာတ်တော်မွေတော်အပေါင်းတို့ကား တဂါဝုတ် ရှိသော ဖစတီတော်တည်၌ ဌာပနာလေ၏။

၃။ ကောဏာဂုံ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုကကုသန် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို၌ ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာဦး မှသည် အန္တရာယ် ရှစ်ကပ်နှင့် အခဲရောက်သောအခါ လူတို့အသက် သုံးသောင်းနေသောကာလ၌ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူလေ၏။ ပွင့်သောပြည်ကား သောဘဝတီပြည်တော်တည်း၊ ခမည်းတော်မြတ်ကား ယညဒတ္တ ပုဏ္ဏား မျိုးတည်း၊ မြတ်မယ်တော်ကား ဥတ္တရာ မည်သော ပုဏ္ဏေးမတည်း။ သောဘဝတီ မည်သော ဥယျာဉ်တော်၌ ကောဏာဂုံ ဘုရားအသောင်းတော်ကို ဘွားမြင်တော်မူ၏၊ တုသိတ, သန္တုသိတ, သန္တုဋ္ဌ အမည်ရှိသော ရွှေနန်းပြာသာဒ် သုံးဆောင်၌ ရှစ်ဂတ္တာ

အမည်ရှိသော မြောက်သားတော် မိဖုရားနှင့်တကွ ပုဏ္ဏားမ အပေါင်း ခြောက်သောင်း လေးထောင် ခြံရုံလျက် အနှစ် သုံး ထောင်တိုပတ်လုံး ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူ၍ သား တော် သတ္တဝါဟု ဘုံသည်လည်တိုင် ဆင်ယာဉ် စီး၍ တာ ထွက်တော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသို့လိုက်၍ ပုဏ္ဏား သုံးသောင်းတို့သည် ရဟန်းပြုကြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသုံးသောင်း ခြံရုံလျက် ခြောက်လ ပတ်လုံး ဒုက္ကရ စရိယာ ကျင့်တော်မူ၍ က ဆုန် လ ပြည့် နေ့ ဦး အဂ္ဂိသေနပုဏ္ဏားဇာသမီး လှသော ဒုံ့ ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး တော်မူ၍ ရှားတော၌ ခုနစ်ဘို့ ခုနစ်သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသော အခါ တိန်ဂ မည်သော လယ်စောင့်သည် လှအပ်သော နေဇာ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ရောင်ပန်းပင်ရင်း၌ ခင်းကြွတော်မူလျှင် အတောင် သုံးဆယ် အလျားအနုံ ရှိသော ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထိုပလ္လင်ထက် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ ဟောင်းပန်းသဖြင့် သုဒဿန မည်သော် ပြည်၏အနီး ဝိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာဝတ်ရုံး ဟောတော်မူ၏၊ အကုဋေ့မျဉ်းလောက်သော လူ့နတ်,ဗြဟ္မာတို့သည် အကျတ်တရား ရကြကုန်၏၊ သုံးသောင်းကုန်သော တပည့်ရဟန္တာ အစည်း အဝေးတို့သည် တကြိမ်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘိယျသနှင့် ဥတ္တရကား အရှင်သာဝက အကြီးတည်း၊ ရှင်ဘောတ္တိဇကား အလုပ်အကျေး တည်း၊ သုမန္တ နှင့် ဥတ္တရုကား တပည့်သိမ်းအကြီးတည်း၊ ဥဂ္ဂနှင့် သောမဒေဝကား ဒါယကာသီတင်းသည် အကြီးတည်း၊ သီဝလာ နှင့် သာမာကား သီတင်းသည်မ အကြီးတည်း၊ အရှပ်တော် ကား အတောင်သုံးဆယ်၊ အသက်တော်ကား သုံးသောင်းတည်း။

ထိုအခါ ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော်ကား ထိုသောဘဝတိုပြည်၌ ပဗ္ဗတမည်သော မင်းဖြစ်၍ အမတ်အပေါင်းခြံရုံလျက် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားပြီးလျှင် တရားတော်ကို နာ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို ပင့်ဘိတ်ပြီးမှ ကြံစွာသော အလှူကြီးကိုပေး၍ ပဉ္စုဏ္ဏတိုင်း၌ ဖြစ်သော ပုဆိုး, ဓိနကတိုင်း၌ ဖြစ်သော ပုဆိုး, ပိုးချည်ပုဆိုး, ကမ္ဗလာဘွဲ့ဖြူပုဆိုးတို့ကိုဝင်း၊ ရွှေပြားဖြင့်ပြီးသော ကုက်ဘား တံခွန်ကိုဝင်းလှူ၍ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုခဲ့လေ၏၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ကို "သင်သည် ဤကမ္ဘာထက် ကဿပဘုရား ဖြစ်တော်မူသောနောက်၌ ဂေါတမ အမည်ရှိသောဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားလည်း အသက်တော် သုံးဆယ်ငါးစေ့ခဲ့သော် ပဗ္ဗတာရုံကျောင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခဲ့လေ၏၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ စေတီ ထောင်သောင်း တည်၍ ကိုးကွယ်လေကုန်၏။

၃၄။ ကဿပဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ၌ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာဦးမှသည် အန္တရကပ်ကိုးကပ်နှင့် အခဲ့ ရောက်ခဲ့လေသော် လူတို့အသက် နှစ်သောင်းနေသော ကာလ၌ ကဿပဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားပွင့်တော်မူသောပြည်ကား ဗာရာဏသီမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား ဗြဟ္မဒတ္တပုဏ္ဏားတည်း၊ မယ်တော်ကား ဓနဝတီပုဏ္ဏားမတည်း၊

ကာဿပဘုရားအဓိလောင်းကိုဘွားမြင် အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ဟံသ, ယသ, သိရိနန္ဒအမည်ရှိသော ပြာဿာဒ်နန်းသုံးဆောင်၌ သုနန္ဒာမြောက်သားတော် ပုဏ္ဏားမအမှူးရှိသော ပုဏ္ဏားမအပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ခြံရံလျက် အနှစ် နှစ်ထောင်ပတ်လုံး ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးမှ သားတော် ဝိဇိတသေနကို ဘွားသည့်ညဉ့်တွင် သိရိနန္ဒ ယာဉ်ပြာသာဒ် စီးလျက် တောထွက်တော်မူ၏။ အကုဋ္ဌေမျှလောက်သော လူတို့သည်လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ဗြဟ္မာကပ်သော ကြာသက်နန်းကို ဝတ်ရုံတော်မူ၍ ခုနှစ်ရက် ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူပြီးမှ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မြောက်သားတော် သုနန္ဒာမိဖုရား လှလိုက်သော ဃနာနို့ဆုံမ်းကို ဘဉ်းပေးတော်မူ၍ ပင်ရှား တော ဝယ် နေ့အဘို့ နေသန့်တော်မူပြီးသော် ညချမ်းသောအခါမှ မိုရာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကြွလှမ်းတော်မူသောအခါ အသောကအမည်ရှိသော မြက်ရိတ်လှလှင်သည် ဆက်ကပ်လှဒါန်းလိုက်သော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ပဇ္ဇောင်ပင် ရင်း၌ ခင်းကျင်း ဖြန့်ကြဲတော်မူလျှင် အတောင်နှစ်ဆယ် အလျားအနုံရှိသော ရွှေပလွင်သည် မြေက ပေါက်လာသဖြင့် ထိုပလွင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူက သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးမှ ဘုရားဒအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီး တောင်းပန်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည် အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစက္ကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူက ကုဋေနှစ်သောင်းမျှလောက်သော လူ, နတ်, ဗြဟ္မာတို့သည်

ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရုလေကုန်၏၊ နှစ်သောင်းသော တပည့်ရဟန္တာအစည်းအဝေးသည်လည်း တကြိမ်သာ ဖြစ်၏၊ အဂ္ဂသာဝကလက်ျာရုံဖြစ်သော ရဟန္တာကား တိဿ မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရုံမထေရ်ကား ဘာရဒ္ဒါဇ ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်အကျေးကား သဗ္ဗမိတ္တ တည်း၊ လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား အနုလာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရုံ ရဟန္တာမကား ဥရုဝေလာထေရီ မည်၏၊ ဥပါသကာ ဒါယကာ ယောကျ်ားအလုပ်အကျေးကား သုမင်္ဂလ နှင့် ဃဋီကာရ သီတင်းဦး အကြီးနှစ်ယောက်တို့ပင်တည်း၊ ဥပါသိကာ ဒါယိကာမ အလုပ်အကျေးကား ဇီဝိတသေနာ နှင့် ဘဒ္ဒါသီတင်းသည်မ အမှူးအကြီး နှစ်ယောက်တို့တည်း၊ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အဘောင် နှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်တော်ကား ရှစ်သောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ငါတို့ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်မြတ်သည်ကား ဇောတိပါလ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌ ကမ်းတဘက်ရောက် တတ်မြောက် လိမ္မာတော်မူ၏၊ မြေ၌ရင်း, ကောင်းကင်း၌ရင်း ကျော် ဝေ ငြာ ရှား ခြင်းဖြစ်လေ၏၊ သီတင်းဦး အကြီးဖြစ်သော အိုးထိန်းသည် ဃဋီကာရနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၏၊ ထိုဃဋီကာရနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ကွဲရောက်၍ တရားစကားကိုကြား၍ သရဏဝါဒ၌ အပြစ်ကိုမြင်သဖြင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို စွန့်၍ တောထွက်သဖြင့် ရဟန်းပြု၏၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကြိုးစားအားထုတ်သဖြင့် ကမ်းတဘက်ရောက် တတ်မြောက်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်နှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို ပူဇော်ချီးမြှင့် တင့်တယ်စေ၏။

ကဿပ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကို "ဤကမ္ဘာ၏ နောက်ဖြစ်သော အနန္တရကပ် ထက်ဂေါတမအမည်ရှိသောဘုရားတင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူသဖြင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလိုက်ရ၏။ အသက် တော်ကား အနှစ် နှစ်သောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူလတ်ပြီးသော် သေတမျှရုံ ကျောင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော် မူလေ၏။ ဓာတ်တော် မေဟော် အပေါင်းတို့ကိုကား တယူဇနာမြင့်သော စေတီကြီးတည်၍ ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြလေ၏။

၃၅။ ဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုကဿပ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသောနောက် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမ၌ အနန္တရကပ် ကိုးကပ်လွန်မြောက်၍ အခဲနှင့်တကွ ဆယ်ကပ်ရောက်သောကာလ၌ ကပိလဝတ် ပြည်ကြီးရှင် ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒန မင်းမြတ်၏ သိရိမဟာမာယာ မည်သော မိဖုရားကြီးသည် တသိန်းသော မောင်းမ အခြံအရုံ အပေါင်းတို့ဖြင့်ဝင်း၊ ခြောက်သိန်းသော သာကီဝင် မင်းအပေါင်း တို့ဖြင့်ဝင်း ဒေဝဒဟပြည်သို့ ရွှေရှူး ထွက်ကြတော် မူလတ်သော် လုမ္ဗိနီမည်သော အင်ကြင်းတောသို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ အင်ကြင်းတော၌ အလုံးစုံကုန်သော ပန်းပင် သစ်ပင် မြင်မြင်သမျှတို့သည် အရင်းမှ အဖျားတိုင်အောင် ပင်လုံး ကျွတ်ပွင့်ကြကုန်၏၊ ထိုညဉ့်ကိုမြင်၍ မိဖုရားမြတ်အား ရှင်လန်းကြည်လင် ဝင်တော်မူလို့ကြောင်းနှင့် အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်

မှုလေက ဗိုလ်ပါမှူးမတ် ပရိတ်သတ်တပ်တာ အခင်းအကျင်းနှင့် ဓာတ္တ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ နတ်အပေါင်းတို့သည် ဤနေ့မူကား အခြားနေ့များထက် ထူးခြွန်သာလွန်သော နေ့ကောင်းရက်မြတ်ဖြစ်၍ အလောင်းတော် မင်းသားကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူသည်တို့ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ကြွေးကြော်ကြသော အသံကို ကြားကြလတ်သဖြင့် အလုံးစုံသော တသောင်းသော လောကဓာတ်သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြွက်ကြွက်ဆူညံ အသံမစဲ တခဲနက်ဖြစ်သော သဘင်ပွဲကြီးမက နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့နှင့် တကွ ပဉ္စာကာရများစွာ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့တော် ဆက်သရန်များကို ယူဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် မင်္ဂလာသြဘာရှိသော သီချင်းများကို သီဆို ကြ၍ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်အတွင်း တင်းကျမ်းပြည့်မျှ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် လာရောက်ကုန်ကြပြီးသော် ဘွားတော်မူလျှင်မူခြင်း ပဋိဇော်ဆက်သရန်များနှင့်တကွ ငံ့မြော်စောင့်ဆိုင်း ဝိုင်းအုံရှိနေကြ၏။

၃၆။ လူမဟုတ်အင်ကြင်းတော၌ ဘုရားအလောင်း ဘွားမြင်တော်မူခြင်းအကြောင်း

ဤသို့ မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်ပေးတော်မူခဲသော မင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက် အလုံးပြည့်မျှ ဗိုလ်လူများစွာ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော မုရိုး, တံမြှာ, ပတ်သာ, ဒုံမင်း, စည်, စောင်းခြင်း, ခရာသင်း- စသော

တူရိယာဝါးပါး တီးမှုံးမှုတ်မှုံး အများတို့ဖြင့်ဂုဏ်း၊ ထီး, တံခွန်, ကုက္ကား, မုဒလေးပွား, သားမြီးယပ်-စသည်တို့ကို ကိုင်တွယ်ယှင်ကုန်လျက်ဂုဏ်း၊ နဂါးတို့သည်ဂုဏ်း, ဂဠုန်တို့သည်ဂုဏ်း, ကုမ္ဘဏ်တို့သည်ဂုဏ်း, ဘီလူးတို့သည်ဂုဏ်း, ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်ဂုဏ်း, ကိန္နရာတို့သည်ဂုဏ်း, လူတို့သည်ဂုဏ်း, ကြက်ကြက်ဆူမျှ မီးရှူးသန့်စင်ဘွားမြင်တော်မူလျှင်မူခြင်း သားဘွားမင်္ဂလာ ဆက်သကြရန် ဝန်းရံ၍လျှင် စောင့်ဆိုင်းရှိနေကြစဉ်အတွင်း အင်ကြင်းပင်၏ အရင်းဌာ အခင်းညောင်စောင်း တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာ တို့ဖြင့် တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ကာရံဆင်ယင်ပြီးမှ ဝင်ရောက်စံနေတော် မူမိလျှင် မူခြင်း အင်ကြင်းခက်ကို ဆွဲကိုင်တော်မူလိုသော စိတ်ဆန္ဒတော် ရှိလာသည်ကို သိသကဲ့သို့ အဝိညာဏက ဥတုဇမျှဖြစ်သော အင်ကြင်းခက်သည် ဖြောင့်အပ်သော ကြိမ်ညှန်ကဲ့သို့ မိမိအလိုလို့ ညွတ်၍ မိဖုရားအပါးတော်ရောက် လက်ဟော်သို့ ဆက်သလာဘိသကဲ့သို့ ကပ်လာသဖြင့် ကိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အပါးတော်က ပြုစုယုယ ညီမတော်အရင်းဖြစ်သော ပဇာပတိဂေါတမီ အားလည်း လက်ဝဲလက်တော်ဖြင့် ဆွဲတော်မူမိက မိဖုရားမြတ်၌ ကိုက်ခဲနာကြင်ခြင်းမရှိ ပြကတိကမ္မဇလေသည် လှုပ်သဖြင့် တပါးသော မိန်းမများ ဘွားမြင်ကြသကဲ့သို့ ထိုင်လျက်, လျောင်းလျက် ဘွားတော်မမူဘဲ ဘုရားလောင်းမယ်တော်ကား ဝတ်လဲတော် ရွှေထမီကို ဆင်တော်မူ၍ ဘွဲ့ဖြူညဉ့်ရုံတော်ကို ခြေဖျားတိုင်အောင် ဖုံးအုပ်ခြုံရုံ၍ အလိုလိုညွတ်သော အင်ကြင်းခက်ကို လက်ျာလက်တော်ဖြင့် ကိုင်၍ မိထွေးတော် ဂေါတမီ၏ လည်ပင်း, လည်တိုင်တော်ကို လက်ဝဲလက်တော်ဖြင့် ဆွဲဘက်သုံးသပ် ကိုင်တွယ်တော်မူသဖြင့် မတ်မတ်

ရပ်လျက် ခြေနှစ်ချောင်း, လက်နှစ်ချောင်းတို့ကို ဆန့်၍ မျက်စိ နှစ်ဘက်တို့ကို ဖွင့်လျက် အမိ၏ သုက်သွေးမစင်ဖြင့် လိမ်းကျံ ကပ်ငြိခြင်းမရှိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ မီ.ရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၏။

၃၇။ ဘွားမြင်တော်မူရာ၌ နိဗ္ဗိတ်အထူးထူးပြုခြင်း

၁။ ထိုသို့ မိုးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော် မူပြီး လတ် သော် တသောင်းသော စကြဝဠာတို့က်၌ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော မဟာပထဝီခမြကြီးတို့သည် တော်လျင်နှင့် ပဲ့တင်ကြည်းပြီးလျင် ဒဲ့ထိန်းစက်သင်းသကဲ့သို့ ပြင်းစွာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လေကုန်၏။

၂။ နတ်ပြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ဆူသံမစဲ တခဲနက် စည်းဝေး လာကြကုန်၏၊ မိုးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူလျင် မူခြင်း နတ်ပြဟ္မာမာအပေါင်းတို့က သောင်းသောင်းညီမျှ ခံကုန်ကြ၏၊ထို့နောက်မှ ဆွတော်ချစ်သောင်းမျိုးတော် ပေါင်းတို့နှင့်တကွ လူတို့က ပိုက်နဲ့ယှဉ် ပွဲခံမှသဖြင့် ခံကြရလေကုန်၏။

၃။ ပတ်သာ, ဒုံမင်း, ခရုသင်း, နဲ့, ပြဲ, တံရှည်, စည်, မောင်း ခေါင်းလောင်း, တံပိုး, တီးမျိုးမူတ်မျိုး စောင်းငြင်းမျိုး တို့နှင့်တကွ တူရိယာမှန်သမျှတို့ကလည်း မတီးမမူတ်ဘဲ လျက် သက်သက် မြည်ကုန်၏။

၄။ နှောင်အိမ်၌ ခပ်သိမ်းသော အနှောင်အဖွဲတို့သည် ပြတ်ကုန်၏။

၅။ အလုံးစုံကုန်သော ဘေးဒဏ် ရန်မာန် အန္တရာယ်အမျိုးကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးတို့ သည်လည်း မကု-မသဘဲ လျက်သက်သက် လွတ်ကင်းကြကုန်၏။

၆-၉။ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် နားပင်း, ဆံ.အ, ရူးသွပ်စသား, ကာဏ်းဏစက္ခု, ပဟုရှိရှိ ဒုက္ခိတ အမျိုးတို့သည်လည်း ကောင်းမှုနှင့်ကြသူ လူအပေါင်းတို့ကဲ့သို့ အကောင်းပြကတိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

၁၀။ အရင်တပါး သွားလေသော လေ့တို့သည် ကောင်းသော ဆိပ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

၁၁။ ကောင်းကင်၌ဌင်း နှစ်သိန်း လေးသောင်း အထူရှိသော မဟာပထဝီ မြေကြီး၌ ဌင်း ရှိရှိသမျှသော ရတနာ အပေါင်းတို့သည် အလိုလို တောက်ပ ထွန်းလင်း ကြကုန်၏။

၁၂။ ကြမ်းပမ်းရွှန့်ရင်း ပူလောင်ခြင်းဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ် အလွန်ကောင်းလှသော မဟာအဝီစိ ငရဲမီးသည်လည်း ပြကတိ အေးမြ ကောင်းမွန် ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

၁၃။ ခပ်သိမ်းသော အမိုက်တို့ထက် အလွန်မိုက်စွာသော လောကန္တရိက်ငရဲ မိုက်မှောင်သည်လည်း အလုံးစုံသော အရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပထွန်းလင်းခြင်း ဖြစ်ကုန်၏။

၁၄။ ထိုမှတပါး စက်ဆုပ်ဘွယ် ကောင်းလှသော မဟာသမုဒ္ဒါဆားငန်ရေသည်လည်း မြိန်ရှက်ခြင်းမြည်းခြင်းမရှိသည်လည်း ဖြစ်လှသော ပြကတိ ရေအား ရေကောင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လေကုန်၏။

၁၅။ မြစ်ရေတို့သည် အောက်သို့မစီးကုန်။

၁၆။ ကြမ်းတမ်းခဲနှံရှင်းသောဇလသည် မလာ။

၁၇။ ပန်းပင် သစ်ပင်တို့သည် အခါရာသီ မဟုတ်သော်လည်း သီးပွင့်ကြကုန်၏။

၁၈။ လမင်းသည် အလွန်အားမြင့် တောက်ပ သာယာခြင်း ဖြစ်ကုန်၏။

၁၉။ နေမင်းသည် အပူစဲ၏။

၂၀။ ကောင်းကင်မှငှက်, တောတွင်းငှက်, သစ်ပင်မှငှက် ငှက်တို့သည် မြေအောက်သို့ သက်ဆင်း၍ တည်ကုန်၏။

၂၁။ လေကျန်းလုံးကိုန့်စေ၍ မိုးကြိုး သည်းထန်စွာ ရွာ၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေတို့သည် အရသာ ရှိကုန်၏။

၂၂။ တံခါးဌ တံခါးရွက်တို့သည် အလိုလို ပွင့်ကုန်၏။

၂၃။ လူမျိုးအပေါင်းတို့ကို ထမင်းတော်ခြင်း ရေမွှတ်ခြင်းတို့သည် ထိုအခါ ဆိုဖျားတချောင်းခန့်မျှ မနှိပ်စက်။

၂၄။ ရန်သူအမြဲဖြစ်ကုန်သော ကြောင်နှင့်ကြွက် အစရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အချင်းချင်း မေတ္တာစိတ်ကို ရကုန်၏၊ ကျီးတို့သည် ခပ်ပုပ်တို့နှင့်တကွ မွေ့လျော်ကုန်၏၊ ခွေးတို့သည် ယုန်တို့နှင့် ကစားမြူးထူးခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ အဆိပ်ကြမ်းသော မြွေ, အဆိပ်မကြမ်းသော မြွေတို့သည်

မြေပါတို့နှင့်အတူ ကစားကုန်၏၊ ကြောင်တို့သည်ငင်း, သစ်ခေါင်းအောင်းသော ခြုံးတို့သည်ငင်း, ကြွက်တို့ကို ဖြိုစင်သောစိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မဖမ်းကုန်။

၂၅။ ဘုရားတဖြစ်နှင့် တဖြစ်အကြား ရေမသောက်ရ၍ မွတ်သိပ်ခြင်း ပြင်းစွာသော ပြိတ္တာတို့သည်လည်း ကင်းသော မွတ်သိပ်ခြင်း ရှိကုန်၏။

၂၆။ ကုန်းသောကိုယ်ရှိသော သူတို့သည် ဖြောင့်မတ် ညီညွတ်စွာ တင့်တယ်ကုန်၏။

၂၇။ အ-သောသူတို့သည် သာယာသောစကားကို ပြောဆိုကုန်၏။

၂၈။ ကြည်ညိုချင်ခင်သော စိတ်ရှိကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကုန်၏။

၂၉။ မြင်းတို့သည် ခွင်သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဟီကုန်၏။

၃၀။ မုန်ယစ်ကုန်သော ဆင်ဖြောင်တို့သည် ပြင်းစွာမြည်ဟည်းကြိုးကုန်၏။

၃၁။ နတ်တို့သည် ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နတ်ပြည်၌ မိမိနေရာ ဘုံဗိမာန်တွင်း၌ ဖောမြွေ့ခွင်ကြည် သီဆိုကခုန်မြူးထူးကြကုန်၏။

၃၂။ ဤသို့တသောင်းသော စကြာဝဠာတို့က်သည် အထူးထူးအပြားပြား စမရိသားမြိုး တံခွန်တည်းဟူသော ပန်းရှိ၏။ ဤသို့ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော နိမိတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

၃၈။ ဘွားမြင်တော် မူသည်နှင့်တပြိုင်နက် ခုနစ်ဘဝါး လှမ်းတော်မူခြင်း အကြောင်း

မယ်တော်ဝမ်းမှ မတ်မတ်ရပ်လျက် သက်တော်မူသော ဘုရားလောင်းကို ကိလေသာအာသဝေါ ကုန်ပြီးသော သူဋ္ဌါ ဝါသဘုံဋ္ဌ ဖြစ်ကုန်သော ဗြဟ္မာကြီး လေးယောက် တို့သည် ရွှေကုန်ယက်ဖြင့် ခံကုန်၏၊ မယ်တော်၏ရှေ့ဋ္ဌ ထား၍ "မိဖုရားမြတ်.... နှစ်လို့ ဝမ်းမြောက်ခြင်းပြင်းစွာ နှလုံးဋ္ဌထားဘိလော့၊ သင်မိဖုရား၏ သားတော်သည် တန်ခိုးကြီးဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့၏" ဟုဆို၍ မိဖုရားအား နှစ်သိမ့်စေပြီးသော် ထို့ဗြဟ္မာကြီးတို့၏ လက်မှ အလောင်းတော်မြတ်ကို စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက် တို့သည် ကောင်းသော အတွင်ရှိသော သစ်နက်ရေဖြင့် ခံကုန်၏၊ ထို့နတ်တို့၏လက်မှ ဆွတော် ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်း အစရှိကုန်သော လူတို့သည် ဘဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့် ခံကြကုန်၏။

ထို့အခါ အလောင်းတော်မြတ်အား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ကိုယ်ရှိသော်ငင်း, မယ်တော်မြတ်အား တစုံတရာ ဝေဒနာတော် မခ,သော်ငင်း ပုဇော်သက္ကာရအလို့ငှါ ကောင်းကင်မှ ဘုံအဆင့်ဆင့်နှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ငှက် ပျော ပင်စည်, ထန်းလုံးခန့်မျှ ပမာဏရှိသော အဖော်, အနွေး ရေအယဉ်နှစ်သွယ် တို့သည် ကောင်းကင်မှ ကျလတ်သဖြင့် ကိုယ်လက်ဦးခေါင်းစသည်တို့ပါ မှဝဲချိုးသုံးစေပြီးလျှင် ဥတုကိုယူစေကုန်၏၊ ဥယျာဉ်ရေကန်တို့မှ ရွှေအိုး, ငွေအိုး [illegible]ည်တို့ဖြင့် ရေကိုဆောင်ယူကုန်သော နတ်,လူတို့၏ အရေအတွက် အပိုင်းအခြားကား မရှိသည်သာလျှင်တည်း။

ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သူတို့၏လက်မှ လွတ်၍ မြေ၌ရပ်တည်၍ အရှေ့မျက်နှာ အရပ်ကိုကြည့်လျက် “ဤအရပ်၌ ငါနှင့်တူသော သူသည်ရှင်း, ငါထက်လွန်မြတ်သော သူသည်ရှင်း ရှိသလော, မရှိသလော”ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသော ကာလ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ တသန်းမက မျိုးစုံသော စကြဝဠာတိုက်တို့သည် တပြိုင်တည်း ပင်းလင်းတည့် ကုန်၏။ ထိုအရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ နှတ်, လှအပေါင်းတို့သည် ပန်းနုံသာ စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ဖူးမြော်အသော်ငို ပြုကုန်လျက် “ဤအရပ် မျက်နှာ၌ အရှင်မင်းသားထက် လွန်မြတ်သောသူကို မဆိုထား၊ တူမျှသော သူမျှမမြင်သေးလည်း မရှိသည်သာလျှင်တည်း။ အရှင်သား” ဟု ကြားလျှောက်လုနီကြသဖြင့် ထို့အတူ ရှစ်ပါးသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို ရှေးရှေးမှာတည်သော်လည်း ကိုယ်တော်ထက် လွန်မြတ်သောသူကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ “ဤသည်ကား မြတ်သော အရပ်တည်း”ဟု အောက်မေ့သတော်ရတော်မူ၍ မြောက်မျက်နှာ အရပ်သို့ ရှေ့ရှုရပ်တော်မူပြီးလျှင် ခုနစ်ဘဝါး ဘိုင်ဟိုင် ကြွလှမ်းတော်မူ၏။

၃၉။ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ ထီးဖြူကြီးကို ပြန်မိုးခြင်းအကြောင်း

ထိုသို့ ခုနစ်ဘဝါး ကြွလှမ်းတော်မူသောအခါ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည် အခြင်းသုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူကိုဆောင်း၍ လိုက်၏။ သုယာမနတ်သားသည် ဗမဒိသားမြီးယပ်ကို တမ်း၍ လိုက်၏။ နတ်သားတယောက်သည် ရုတနာဓနုကျောက်စီသန်လျက်

ကို ထမ်းရွက်လိုက်၏၊ နတ်သားတယောက်သည် ရွှေခြေနင်းကို နတ်သားတယောက်သည် နတ်ဦးဖြစ်သော သင်းကျင်းကို နောက်တောက အစဉ်တစိုက်ထမ်းရွက် လိုက်ကြကုန်၏၊ ဤမင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးကို နောက်တောက အစဉ်အစိုက်ထမ်းရွက် လိုက်ပါသော်လည်း အလောင်းတော်မြတ်ကား ဘုံးတော်မူစ သူငယ်ကလေးဖြစ်၍ ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် စကြာတော် ဖြန့်မြန်းလျက် ကြွလှမ်းတော်မူသော်လည်း အသက် တဆယ့် နှစ် နှစ် ရွယ် မျှ ကာသိကတိုင်းဖြစ် ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကို ဆင်လျက် ထွက်လှမ်းတော်မူသကဲ့သို့ဂုင်း, စကြဝတေးမန္တာတ်မင်းတို့ ဆင်တော်မူသောမင်းမြောက်တန်ဆာကို ဆင်လျက် ထွက်လှမ်းတော် မူဘိသကဲ့သို့ဂုင်း မြေပေါ်၌ လှမ်းချီတော်မူသည်ကို ကောင်းကင်၌ လှမ်းချီကြွမြန်းတော်မူသကဲ့သို့ တသောင်းသော စကြာဝဠာအပြည့်မျှ မြင်ကြရသော လူ, နတ်, ဗြဟ္မာ တို့သည် ထင်ကုန်၏။

တုသိတာ နတ်မင်းသည်လည်း ပတ္တမြားယပ်ဝန်းတို့ဖြင့် ယပ်၏၊ အချို့သောနတ်တို့သည် ငွေကြေးမုံပမာဏရှိသော ထင်ရှားပန်းတို့ကို ကိုင်၍ ရပ်ကုန်၏၊ အချို့သော နတ်တို့သည် ရတနာယပ်တို့ကိုကိုင်၍ ယပ်ကုန်၏၊ နတ်သမီးတို့သည် အထူးထူးဖသော မင်္ဂလာဘဏ္ဍာ တို့ကို ယူခဲ့၍ ဤစကြာဝဠာတို့ကို ပြည့်စေလျက် ရပ်ကုန်၏၊ မျှားစွာကုန်သော လူနတ်တို့ဦးဖြစ်သော ခရုသင်းတို့ကို မှုတ်ကုန်၏၊ လူနတ်တို့ဦးဖြစ်သော စည်မျိုးငါးပါးတို့ကို တီးမှုတ်ကုန်၏၊ နတ်သမီးတို့သည် က,ကုန် သီကြကုန်၏၊ ဤသို့ မျှားစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြစ်သော အခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် ခုနစ်ဘဝါး လှမ်းတော်မူပြီးနောက် ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ လက်ညှိုးတချောင်းဖြင့် စကြာဝဠာ တထောင်ကို ဆယ်ချောင်းဖြင့် စကြာဝဠာတသောင်းကို အဆောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော မဟာဗြဟ္မာမင်း သည် အထူးထူးသော တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဗြဟ္မာတို့၌ဖြစ်သော ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးကို ပခုံးတဘက်၌ ကိုယ် ဝတ် စမ္မယ်တင်၍ ဖန်ဆင်းအပ်သောမြှေ၌ လကျိပဲဆစ် ဒူး ဝန်း ကို ထောက် ၍ လက်ဝဲပုဆစ် ဒူးဝန်းကိုချိလျက် ဆယ်ခုသော လက်သည်းတို့၏ အဆောင်ဖြင့် တောက်ပသောလက်အစုံကို ထိပ်၌ထား၍ "ဆင်းရဲကင်းသော အလောင်းမင်းသား....အရပ် ရှင်မျက်နှာကို ကြည့်တော်မူသဖြင့် အဘယ်မူစအံ့နည်း၊ အောက်ကို အဝီစိမှစ၍ အထက်ဘဝင်သို့တိုင်အောင် အဆုံးမရှိကုန်သော လောကဓာတ် တို့၌ အလောင်းတော်မင်းသားနှင့် တူသောသူသည်မျှလည်း မရှိ၊ အလောင်းတော်မင်းသားထက်လွန်မြတ်သောသူကား အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပေအံ့နည်း" ဟု ဇာတ်လျှောက်လေ၏၊ ထိုအခါ၌ ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်သော အလောင်းတော်မင်းသားသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော စကားကို ဆိုတော်မူပေလတ္တံ့နည်းဟု နားထောင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော သူအပေါင်းတို့သည် အသံမရှိ ဆိတ်ဆိတ်နေကြကုန်၏၊ စကြဝဠာ တသောင်းလုံးတို့သည် အသံမရှိ ဆိတ်ကုန်၏။

ထိုအခါ၌ အလောင်းတော်မြတ် မင်းသားသည် မိမိနှင့် တူသော သူကိုငှင်း, လွန်သောသူကိုငှင်း မမြင်၍ တသောင်းသော လောကဓာတ်ကို တပြိုင်နက်တည်းဖြင့် မိမိ၏အသံကို ကြားစေလျက် ရှေးဘုရား အလောင်းတော်တို့၏ စရိုက်အကျင့်ဖြစ်သော မကြောက်မ၌ဆံသော စကား ကို မြွက်ဆိုတော်မူလို၍—

ငါသည် လူအပေါင်းထက် အမျိုးအားဖြင်လည်း မြတ်သည်။ ငါသည် လူသုံးပါးထက် အထူးသဖြင့်လည်း ချီးမွမ်းအပ်သည်ဖြစ်၏။ ငါသည် လူသုံးပါးထက်လည်း ကြီးသည်ဖြစ်၏။ ဤပဋိသန္ဓေသည် ဒသဆုံးစွန်ဖြစ်သော အဓိဝမ်းဌ် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းတည်း။ ယခုမှ နောက်အခါဌ် တဖန် ဘဝသစ် ဖြစ်ခြင်းသည်။ ငါအား မရှိပြီ။ဤသို့ တစုံတယောက်သောသူတို့အား ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ ရဲရင့်ခြင်းရှိသောစကားကို မြတ်ကြား မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ တစုံတယောက်သော သူသည် ကာပြန် တော်လှန်ခြင်းငှာ မဝံ့ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော နတ်, လူ, အပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီးနှုမော် သာဓု,သာဓု-ဟူ၍ မဂ်လာရှိသော ဩဘာစကားကိုသာ ညီညာဖြဖြ ပြောဆို ကြသဖြင့် ကြွက်ကြွက်ဆူညံ အသံမစဲ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ဤသို့ အဆမ္ဘိတဝါစာကို ဆိုပြီးသော အဆုံးဌ် ဘုရားလောင်း မင်းသားကိုမယ်တော် သိရိမဟာမာယာဒေဝီမိဖုရားကြီးယူ၍ ရင်ခွင်ထက်ပိုက်လျက် နို့ချိုကျွေးကာ စက်ပျော်စေပြီးမှ ညီမတော် ဂေါတမီအား အပ်နှင်းတော်မူ၏၊ ညီမတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီလည်း အလောင်းတော်မြတ်ကို ရေနံ့သာဖြင့် သန့်စင်စွာ ချိုးသုံး၍ မြတ်သော မင်းစီးရထားဌ် တင်လိုက်၏၊ မိဖုရားမြတ်လည်း ကိုယ်, လက်, သုတ်သင်ခြင်း ကိစ္စကို ပြု၍ ရထားထက်သို့ တက်လေ၏၊ထိုအခါ သိကြား-ဗြဟ္မာတို့သည်ရှင်း, မင်းတို့သည်ရှင်း, အမတ်ဗိုလ်ပါတို့နှင့်တကွ အလောင်းတော်မြတ်အား မယ်တော်နှစ်ပါးနှင့်အတူ ဒေဝဒဟတိုင်းပြည်သို့ ရွှေ့ရွှေ့ဆောင်တော်မူလေ၏။

၄၀။ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မမြင်ရအောင် စောင့်ရှောက်ထားခြင်း အကြောင်း

ထိုသို့ အဘိသိက်တော်ဆက် ပဉ္စားတော်ဖြစ်သော ဆာမဉ္ဇ၊ ဓဇ, လက္ခဏ, ဇောတိမန္တ, ယည, သုဘောဇ, သုရာမ, သုဒတ္တ စသော ဤပဉ္စားတော် ရှစ်ယောက်တို့သည် အလောင်းတော် မင်းသား၏ အသင့် အပြင် အင်္ဂါ လက္ခဏာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို မြင်ကုန်သဖြင့် ထိုရှစ်ယောက်တို့တွင် အကြီးခုနစ်ယောက်တို့သည် လက်နှစ်ချောင်းကို ချီကုန်၏၊ "ဤသို့သော လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသူ လူထွတ်မြတ်သည် အိမ်၌နေအံ့၊ စကြာဝတေးမင်းလျှင် မယွင်းဖြစ်လတ္တံ့၊ ဧခမာရှယ်မှန်း ရဟန်းပြုဘိမူကား ဘုရားစင်စစ် အမှန်ဖြစ်မည် မလွဲတည်း" ဟူ၍ လက်နှစ်ချောင်းတို့ကို ချီလျက်ပင် တင်လျှောက်ကုန်၏။

ထို ခုနစ်ယောက်တို့အနက် အမျိုးအားဖြင့် ကောဏ္ဍည, အမည်အားဖြင့် သုဒတ္တ-မည်သော အငယ်ဆုံး ပဉ္စားကလေးသည်ကား အလောင်းတော်မြတ် ဖြစ်သော မင်းသား၏ အသွင် အပြင် အင်္ဂါ လက္ခဏာ ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ရှုကြည့်သိမြင်လေကုန်သဖြင့် "ဤမင်းသား အလောင်းတော် မြတ်သည် အိမ်ထောင်ညွတ်ကွင်း၌ နှစ်ခြိုက်ချင်ပျော် မေ့လျော့တော်မူနိုင်ခြင်းကား စင်စစ်မရှိ၊ ဤ အလောင်းတော် မြတ် မင်းသားကား လူသုံးဦးတို့၏ ဟမ္မတ်တထွတ် ဘုရားထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့ မချွတ်တည်း" ဟု လက်တချောင်းတည်းကို ချီလျက် ကံသ ဗျာဒိတ်စကားဖြင့် မြွက်ကြားလျှောက်ထားလေ၏။

ဤပုဏ္ဏားတော် ကောဏ္ဍည သည် ပညာထက်မြက် အထက်က ခုနစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတော်တို့ထက် လွန်မြတ်သည် ဖြစ်၍ "ဤသို့ အသွင်အပြင် အဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော အလောင်းတော်မြတ် မင်းသား သည် မလွဲစင်စစ် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု မြင်တိုင်းကို မချန်ဘဲ ရဲရင့်စွာ လျှောက်ထား၍ ထိုပုဏ္ဏား ခုနစ်ယောက်တို့နှင့်တကွ အသိုး အသီး မိမိတို့နေအိမ်သို့ ပြန်သွားကြသဖြင့် သားသမီးတို့ကိုခေါ်၍ မှာဆိုဆုံးမ သွန်သင်ကြသည်ကား "ချစ်သား ချစ်သမီးတို့.... ငါတို့သည် ကြီးပြင်းအိုမင်းခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီ၊ သုဒ္ဓါဒန မင်းကြီးသား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်မည့်အခါကို ငါတို့ မြဲကုန် အံ့လည်းမသိ၊ မမြဲကုန်အံ့လည်းမသိ၊ ထိုသိဒ္ဓတ္ထကုမာရမင်းသား အလောင်းတော်မြတ် ဘုရားဖြစ်သော အခါ၌ သင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား သာသနာ၌ ရဟန်းပြုလေကုန်" ဟူ၍ ဆုံးမ သွန်သင်စကား ပြောကြား မှာထားကုန်၏။

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ကံအားလျော်စွာ လားရလေကုန်၏၊ ကောဏ္ဍည ပုဏ္ဏားတယောက်ကား အလောင်း မြတ် မင်းသား ဘုရားဖြစ်သည်ကို မြဲ၏၊ ဤသို့ အခါတော်ဆက် ပုဏ္ဏားတော် ရှစ်ယောက်တို့ သွင်ပြင်မူရာ အင်္ဂါလက္ခဏာကိုဘတ် ပြီးမှ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ ဟူသော အမည်တော်ကိုမှည့်ပြီးမှ စင်စစ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ ဟူ၍ ကြားသောအခါ၌ "ငါ၏ သားတော်သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့နည်း" ဟု ခမည်းပေါ် သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီး မေးသည်ရှိသော် သူတို့ သူနှာ သူသေ ရဟန်း ဟူသော နတ်မျှားဖန်ဆင်း၍ပြသော နိမိတ်တို့ကို မြင်၍ သားတော် ရဟန်းပြုလတ္တံ့ ဟု ဆိုလျှောက်ကြားကြကုန်၏။

ထိုသို့ လျှောက်ကြားသောအခါ၌ ဤနေ့မှစ၍ ဤသို့သဘောရှိသော သူတို့သည် ငါ့သား၏ အထံသို့ ကပ်ခြင်းငှာ မရစေကုန်သတည်း၊ ငါ၏သား ကျန်းကြီးလေးကျန်းတို့ကို အစိုးရသော မင်း၏အဖြစ်ကိုပြုလျက် ထိုဘုရားဖြစ်ခြင်းဖြင့် ပြုဘွယ်မရှိ၊ ကျန်းငယ်နှစ်ထောင် အရံရှိကုန်သော တဆယ့် ခြောက်ယူဇနာ အဝန်းရှိသော ပရိသတ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ကောင်းကင်ပြင်၌ သွားသော ငါ့သားကို ငါမြင်ရလို၏ဆို၍ ထိုသူအို သူနာ သူသေ ရဟန်း-လေးယောက်တို့သည် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ မင်းသား မြင်ကောင်းသော အရပ်သို့လာခြင်းကို မြစ်တားစိမ့်သောငှာ အရပ်လေးမျက်နှာ တဂါဝုတ် တဂါဝုတ်သော အရပ်တို့၌ ယောကျ်ားအစောင့်တို့ကိုထား၏၊ မြို၌လည်း တံခါးမဖွင့်နိုင် စိမ့်သောငှာ တံခါးရွက် တခုတခုကို ဗိုလ်ခြောက်ယောင်မ ဖွင့်နိုင်အောင် လုပ်ဆောင်စေ၏။

၄၁။ အလောင်းမင်းသား မိဖုရားတော်လက်ဦးသာ ကြီးမြင့်တော်မှုရခြင်း အကြောင်း

ထိုသို့ အလောင်းတော်မြတ် ဖြစ်သော မင်းသားကို လက္ခဏာဘတ်၍ အမည်မှည့် မင်္ဂလာပြုရာအရပ်၌ စည်းဝေးကြကုန်သော ဆွေတော် ရှစ်သောင်း မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည် “ငါတို့သည် တယောက် တယောက်သော သားတို့ကို ဤအလောင်းတော်မြတ် မင်းသားအား အခြံအရံဘွားဘက်တော် အလို့ငှာ ပေးကုန်အံ့၊ ဤမင်းသား ဘုရားဖြစ်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊

တယောက် တယောက်သော သားတို့ကို ပေးကြကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့၊ မင်းမျိုးရဟန်းတို့သည် ရှေ့ရှုပြုအပ်သော အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၍ လှည့်ပတ်သွားလာရကုန်လတ္တံ့၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်အံ့၊ မင်းမျိုးသတို့သားတို့သည် ရှေ့ရှုပြုအပ်သော အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျင်လည်ရလတ္တံ့"ဟု ဝန်ခံကုန်၏။

မင်းကြီးသည် အဆင်းလှကုန်သော အလှန် မြင့်ခြင်း, အလှန်နိမ့်ခြင်း, အလှန်ဖြူခြင်း, အလှန်မည်းခြင်း, အလှန်ဆူခြင်း, အလှန်ကြုံခြင်း, အစရှိသော ခပ်သိမ်းသောအပြစ်တို့မှ ကင်းကုန်သော နှစ်ရှဉ့်လေးကျိပ်သော နို့ထိန်းတို့ကို အလောင်းတော်မင်းသားအား ပေးတော်မူစေ၏၊ ကျွဲသို့အထိန်းတော်, အယတော်, အချီတော်, အချေ့တော်များ ပေးတော်မူသော်လည်း မယ်တော်သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားကြီး၏ ညီမတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဂေါတမီသည် အလောင်းတော်မြတ်မင်းသားကို နို့ချိုကျွေးမွေးမြူသုတ်သင် ပြုစုတော်မူ၏၊ ရေနှံ့သာဖြင့် သန့်စင်ချိုးသုံးတော်မူ၏၊ မိမိ ဆယ်ကြိုးဆယ်လလှယ်၍ မွေးဘွားရသော နန္ဒမင်းသားကိုကား အထိန်းတော်များသို့ အပ်ရ၏၊ မွေးကျွေးသုတ်သင် ကြည့်ရှုခဲ့ပြီးစေရ၏၊ နန္ဒမင်းသားသည် ဘုရားအလောင်းတော် မင်းသားအောက် လေးငါးရက်သာ ငယ်သည် အရပ်လည်း လက်လေးသစ်မျှသာ နိမ့်၏။

ကျွဲသို့လျှင် မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် နှံ့သာရေမိုး ချိုးသုံး ကျွေးမွေးသုတ်သင်သဖြင့် အလောင်းတော်မြတ် မင်းသားသည် အတိုင်းမသိသော ဘွဲ့ဘဂ်တော် အခြံအရံရှိသဖြင့်ရှင်း, များသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ရှင်း

ကြီးမြင့်တော်မူ၏၊ မဟာနာဝမ်နှင့် အနုရုဒ္ဓါကား ညီအစ်ကိုတည်း၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ညီတော် သက္ကောဒန သာကီဝင်မင်း၏ သားတည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာကား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ညီတော် အမိတောဒန သာကီဝင်မင်း၏ သားတည်း။

၄၂။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ထွက်တော်မူခြင်းအကြောင်း

ဤသို့ မဟာပဇာပတိ မိထွေးတော် ဂေါတမီသည် သိမ်းပိုက်ကျွေးမွေး ပြုစုခဲ့သည် ဖြစ်၍ အတိုင်းမသိသော ဘုံးဘက်အခြံအရံ အသရေ၏ ဝင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ရှုမြင်ဖြုံး အံ့ချီးမြကုန်နိုင်ဘွယ်မရှိအောင် လှုပသော အရှယ်တော် ရောက်လာသောအခါ ဝါနေ့သင်္ဃ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ကောက်စိုက်မျိုးကြဲ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ အခါတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုနေ့၌ ကပိလဝတ်ပြည်ကို နတ်ဗိမာန်ကဲ့သို့ တန်ဆာ ဆင်ယင်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသော ကျွန်အမှုလုပ် အစရှိသောသူတို့သည် သစ်လွင်သော ပုဆိုးကို ဝတ်ကုန်လျက် ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်ပြီး မင်း၏ အိမ်တော်၌ စည်းဝေးကုန်၏၊ မင်းကြီး၏ လယ်တော်မင်္ဂလာ ထွန်ရာ၌ကား တထောင်သော ထွန်တို့ကို ကာ့အပ်ကုန်၏။

ထိုနေ့၌ကား ကိုးရာ့ ကိုးဆယ့် ကိုးခုသော ထွန်တို့ကို နွားပိုက်တို့နှင့်တကွ ငွေအတိဖြင့် ပြုအပ်သော ဦးချို့ နှင့်တံ့ ထွန်သံ့ ထွန်တုံး ကာ့ကြိုးတန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ခြံရုံအပ်ကုန်၏၊

မင်းကြီး စီးနင်းတော်မူအပ်သော ထွန်ကိုကား နီလာစာသော ရွှေသားအတိဖြင့် ပြုပြင်စီရင်အပ်သော နားပိုက်တို့၏ ဦးချို့ကကြိုး, နွင်တံ, ထွန်သံ, ထွန်ကိုင်းစသော ကိရိယာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် သုဇ္ဇဒါဒနမင်းကြီးသည် မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါး ဆင်ယင်တော်မူလျက် ဇိုလ်သူ တပ်ထူ အလုံးအရင်း ဆင်မြင်းဝေါဘလာနှင့်တကွ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ထွက်တော်မူသောအခါ သားတော်ဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး ရိုကျိုးနှစ်သက်စွာ အထိန်းတော်, အယတော်, အချိုတော်, အချောတော်, ဘဉ်းဘက် ရံရွေ့တော်များ နှင့်တကွ မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီပုဏ်လျက် အစဉ်တစိုက် လိုက်တော်မူရလေ၏။

ထိုသို့ လယ်တော်မင်္ဂလာထွန်တော်မူမည့်ဌာန လယ်ထိပ်ဦးတခုသော ဇမ္ဗု သပြေပင်သည် ထူသောအခက် ရိပ်ရကား ချမ်းငြိမ်းသော အရိပ်ရှိ၏၊ ကျိုးသောအရိပ်ဝယ် တင့်တယ်စွာ ကာရံခင်းကျင်း ပြုပြင်စီရင်ပြီးမှ အလောင်းတော် မင်းသားကို ထိုဇက်ရာထက်၌ စက်တော်ခေါ်ဆောင် အထိန်းတော်, အယတော်, အချောတော်, အချိုတော်တို့နှင့်တကွ ဘဉ်းဘက် ခြံရံများငါးပါး မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီတို့သည် ခမည်းတော် သုဇ္ဇဒါဒနမင်းကြီး၏ထွက်သစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့ ရှင်လှသော မျက်နှာဖြင့် မင်းမြောက်တန်ဆာကို ဆင်ယင်လျက် ဆင်တင်, မြင်းတပ်, မူးမတ်ဗိုလ်ပုံ အလုံးစုံသော ပရိသတ် အများတို့အနောက် သုဇ္ဇဒါဒနမင်းကြီးကား ရွှေထွန်ဝင်းသို့တက်၍ ဇိုလ်ပါမူးမတ်တို့ကား ခုန်စရာ ကိုးဆယ် ကိုးခုသော ငွေထွန်ဝင်းသို့တက်၍ ကျွန်

အမှုလုပ်တို့ကား နှစ်ရှာသော ထွန်ထက်သို့တက်ပြီး အသီးအသီး ထိုမှာဘက်မှ ဤမှာဘက်သို့, ဤမှာဘက်မှ ထိုမှာဘက်သို့ ထွန်ယက်ကြကုန်သဖြင့် ဤ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုတော်မူသော အခမ်း အနားဌာ ခမည်းတော် သုဒ္ဓဒါဒန မင်းကြီး၏ လယ် ထွန် မင်္ဂလာ စမ္ပယ်တော်မူသော စည်းစိမ်တော်ကို ဖူးမျော်ရှုကြည့်လိုကြသဖြင့် တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာတို့ကို လှစ်ဖွင့်ပင့်မ ထွက်ကုန်ကြသဖြင့် တာယောက်မျမကျန် ဖြစ်လေကုန်၏။

ထိုအခါဌာ အလောင်းတော် မင်းသားသည် ထိုမှ ဤမှ ရှုကြည့်တော်မူလတ်သော် မည်သူထဉီးတယောက်မျ မြင်တော် မမူသဖြင့် စက်တော်မူရာမှ ရုတ်တရက် လျှင်စွာထ၍ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် ထွက်သက် ဝင်သက်ကို သိမ်းဆည်း၍ ပဌမဈာန်ကို ဖြစ်စေ၏၊ အထိန်းတော်, အယတော်, အချိတော်, အချေ့တော်, ဘွားဘက်ခြံရုံတော်တို့မှစ၍ မိထွေးတော် မဟာ ပဇာပတိ ဂေါတမီတို့သည် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်, မုံ့ယို, အချိုအချဉ် ကိစ္စအလို့ငှာ ခေတ္တထွက်သွားကြသဖြင့် အတန်ငယ် ကြန့်ကြာကြလေကုန်၏၊ တပါးသော သစ်ပင်တို့၏ အရိပ်သည် အရှေ့သို့ ပြန်၏၊ အလောင်းတော်မြတ် စံတော်မူသော ဇမ္မု သပြေပင်၏ အရိပ်မူကား ဘရှေ့သို့မပြန်မူ၍ ဇာသည်၏၊ အထိန်းတော်, အယတော်, အချိတော်, အချေ့တော်, ဘွားဘက်ခြံရုံတော်တို့မှစ၍ မိထွေးတော် မဟာ ပဇာပတိ ဂေါတမီတို့သည် အလောင်းတော် မင်းသား တပါး တည်း ရှိရစ်လေသည်ဟု ဧရှောင်တခင် အဆောတလျင်လာ၍ တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာကို ပွင့်လှစ်ပင့်မ ရှုကြည့်ကြသော် စက်ရာ ထက်၌ စံတော်မူလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသည်ကိုငင်း,

ထိုဇမ္မူသပြေပင်ရိပ်သည် အခြားသစ်ပင်ရိပ်များကဲ့သို့ အရှေ့သို့ မပြန်ဝံ့ဘဲ ထုံးစံမဟုတ်သဖြင့် မဖြစ်ဘူးမြဲ အမြဲတည်နေသော အုံဘွယ်သူရဲကိုဂုဏ်း မြင်ကြကုန်လတ်ယော် လယ် ထွန် မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပ ရွှေထွန်ထက်၌ စံတော်မူလျက်ရှိသော ခမည်းတော် သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီးအား အဆောတလျင် တင်လျှောက်ကြလေကုန်၏။

ဤသို့ တင်လျှောက်ကြသော အထိန်းတော် စသည်တို့၏ စကားကို ကြားလေလျှင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီးသည် ရွှေထွန်ထက်မှ သက်တော်မူပြီးလျှင် ကွလာကြည့်ရှု သိမြင်တော်မူလေက "ဖြစ်ထောင့်ဖြစ်ခဲ့ သြော်-အုံဘွယ်သူရဲ ဖြစ်ပါပေသည်" ဟု လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးတော်မူပြီးလျှင် "သင်ချစ်သား အလောင်းတော် မင်းသားအား ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်သော ရှိခိုးခြင်းတည်း" ဟု အမိန့်တော်မြတ် မူတော်မူလေ၏။

၄၃။ အလောင်းတော် မင်းသား၏ ပြာသာဒ်သုံးဆောင် အကြောင်း

ထိုရောအခါ၌ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် မင်းသားသည် တဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် အရွယ်တော် ရောက်သည်ဖြစ်၍ ခမည်းတော် သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီးသည် တိုင်း ပြည် နိုင် ငံအတွင်း ရှိနေကြသော ကျောက်ဆစ်သမား, ပန်းပု, ပန်းရံ, ပန်းချီ, ဗိသုကာ စသော မျှားစွာသော လူအပေါင်းတို့ကို ခေါ်စေပြီး အလောင်းတော်မြတ် သားတော်ရတနာ သိဒ္ဓတ်မင်းသား စံတော်

မူရင်နှိ ဆောင်းညတုန့်လျော်သော ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်
မိုဃ်းညတုန့်လျော်သော ဘုံခုနှစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်, နွေညတု
န့်လျော်သော ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်တို့ကို အမှုသစ်
အလုံငှာ ပြုလုပ်ဆောက်စေကုန်၏၊ ထိုသုံးဆောင်သော နန်းမြင့်
ပြာသာဒ်တို့သည် အလျား, အနံ, အစောက်အားဖြင့် ညီမျှပြီး
ဘုံစဉ်အားဖြင့်သာလျှင် ထူးပြားကုန်၏။ ဆောင်းလအခါ၌
အလွန်ကျဉ်းသော တိုက်ခန်းရှိသော ပြာသာဒ်, မိုဃ်းလအခါ၌
မကျဉ်းမကျယ် ခန်းတိုက်ရှိသော ပြာသာဒ်, နွေလအခါ၌
ကျယ်သောခန်းတိုက်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် ညတုန့်လျော်ကန်
တင့်တယ်လျောက်ပတ်၏။

ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၌ ခြင်္သေ့ခံသော လေသာ
နန်းတံခါးတို့သည် ကောင်းစွာတင့်တယ်ဘွယ်ရာခြင်း ရှိကုန်၏၊
နံ့သာဆိုင်း, ပန်းဆိုင်း, ပုလဲသွယ် အစရှိသည်တို့ကိုဂုင်း၊ ပြိုးပြိုး
ပြက်ထွက်သော အရောင်ရှိကုန်သော ရွှေကြယ်, ငွေကြယ်,
ပတ္တမြားကြယ်တို့ဖြင့် စီအပ်သော အလွန်သိမ်မွေ့သော ညှာကို့
ပေးဘတ်ကုန်သော တောက်ပသော အရောင်ရှိကုန်သော
ကမ္ဘလာဖြင့်ပြုသော ဗိတာန်, ပိုးချည်ဖြင့် ယက်၍ပြုသော ဗိတာန်
တို့ကို ထိုထိုသို့သော အရပ်တို့၌ မိုးကြက်ကုန်၏၊ ထိုပြင် ရွှေချည်
ဖြင့် ယက်သော တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာတို့ဖြင့် ကာရံကုန်၏။

ဘုံခုနှစ်ဆင့် ရှိသော ပြာသာဒ်၌ကား နှစ်ပါးစုံ အရောင်
တို့ကို ထင်စေကုန်၏၊ ညတုန့်ပါးကို ပြည့်စုံစေတတ်ကုန်၏၊
ပြာသာဒ်၌ ဆက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ကား စန္ဒာ
လောကမဏ္ဍပ်ကိုပြု၍ ထိုမဏ္ဍပ်၏အထက်၌ သည်တိုင်တို့ကိုစိုက်၍
အလိုရှိအပ်သောအခါ ရုပ်ပယ်သိမ်းထားကောင်းသော ဗိတာန်

တို့ကို ဖွဲ့ကြွက်စေကုန်၏၊ ပြာသာဒ်အမိုးအခြင်စုန်းတို့၌ အင်္ဂါငါးပါးရှိသော နတ်၏စည်, စောင်းငြင်းတို့ကို နှိပ်စက်ဘိသကဲ့သို့ ငြိမ့်လေးသာယာ နာပျော်ဘွယ်ရှိသော အသံတို့ကို လွှတ်တတ်ကုန်သော ရှေခြ။ ကွန်ယက်တို့ကို ဆွဲကုန်၏။

ဘုံငါးဆင့် ရှိသော ပြာသာဒ်၏ ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ကား ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပတ္ထမြားဖြင့်ပြီးသော ရေ၏အဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော အညစ်အကြေးကင်းရှင်း ကောင်းမြတ်သော အလှန် ချမ်းအေးသော ရေဖြင့်ပြည့်သော လေးထောင့်ကန်တို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်းရကုန်၏၊ အရှေ့မျက်နှာ၌ရှိသော ရေကန်မှ ပျံတက်ကုန်သော ဟင်္သာ, ဝမ်းဘဲ, ရေကြက်, စကွဝက်-အစရှိကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည် တန်ကျူးမြည်ကြွေးကုန်လျက် ပြာသာဒ်၏ အထက်သို့ ပျံသွားရှိ အနောက်မျက်နှာ ရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ အနောက်မျက်နှာရေကန်မှ ပျံတက်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း ထို့အတူ တန်ကျူးမြည်ကြွေးကုန်လျက် အရှေ့မျက်နှာ ရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ တောင်မျက်နှာ ရေကန်မှ ပျံတက်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည် ထို့အတူ ကျူးရင့်မြည်တန်ကုန်လျက် မြောက်မျက်နှာ ရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ မြောက်မျက်နှာရေကန်မှ ပျံတက်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း ထို့အတူ ကျူးရင့် မြည်ကြွေးကုန်လျက် တောင်မျက်နှာ ရေကန်၌ ကျကုန်၏။

ထိုဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၌ သိမ်မွေ့သော ဒေါပေါက်ရှိသော ရွှေပိတာန်တို့ကိုဖွဲ့ ပိတာန်၏အထက်၌ ရေကန်မှ ရေကို ယန္တယားစက်ဖြင့်တင်ပြီး ပြည့်စေ၏၊ ထိုရေကန်တို့သည်

သိမ်မွေ့သော အပေါက်တို့မှ မိုးပေါက်ကဲ့သို့ ကျကုန်၏။ ရွှေဗိတာန်တို့၏အထက် ခြောက်သေ့ သားရေတို့ကို ဖြန့်၍ ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် ချကုန်၏။ ထိုအသံသည် မိုးကြိုးသောအသံကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် မိုးနှင့်တူသည် ဖြစ်၏။

ထိုသုံးဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့၏ ထက်ဝန်းကျင်တို့၌ အထူးထူးသောအဆင်းဖြင့် တောက်ပသော အရောင်ရှိသော ပုဆိုးတို့ဖြင့် အထောင်မကသော တံခွန်တို့ကို ဆောက်ကုန်၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော တံခွန် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ဆောက်ကုန်၏။ အထူးထူးသော အထွတ်, ခြသေ့ခံသော လိုဏ်နန်း အမှန်းရှိသော တပါးမက မျှားသောဘုံဆင့်ရှိသော တံခါးမုခ် အင်္ဂတေတို့ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော ဖြူသောအရောင်ဖြင့် တောက်ပသော အလှန်မြင့်သော ခုနှစ်ထပ်, ခုနှစ်ထပ်သောတံတိုင်း ခမ်းနားတင့်တယ်ဘွယ်ရာ ကောင်းမွန်ကြီးကျယ်စွာ ပြုလုပ်ကုန်၏။ ထိုသုံးဆောင်သော ဘုံနန်းမြင့်ပြာသာဒ်တို့တွင် ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် ရှမ္မမည်၏။ ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် သုရမ္မမည်၏။ ဘုံခုနှစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် သုဘမည်၏။

၄၄။ လေးအတတ်ကိုပြခြင်း အကြောင်း

ဤသုံးဆောင်သော ဘုံနန်းမြင့်ပြာသာဒ်တို့ကို ဆောက်လုပ်၍ ပြီးစီးသောအခါ၌ သိရိသုဒ္ဓဒါဒနမင်းကြီး ကြုံတော်မူ၏။ “ငါ၏ချစ်သား အလောင်းတော် မြတ်သည် အသက်တော်

သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော အရွယ်တော်သို့ ရောက်လေပြီ။ ထိုသားတော်မြတ်အား ထီးဆောင်းမင်း၏ဘုယ်ရာ တင့်တယ်စွာသော အသရေကို ရှုကြည့်မြင်သိလို၏”ဟု ကြံတော်မူ၍ ရှစ်သောင်းသော သာကီဝင်မင်းတို့၏ အထံသို့ ရာဇသံရွှေပေလွှာတို့ကို ပို့စေ၏၊ “ငါ၏ချစ်သားဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ်သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အသက်တော် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော အရွယ်တော်သို့တိုင် ရောက်လေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ထီးဆောင်းနန်းဒန ဧကရာဇ်မင်း အဖြစ်၌ တည်စေတော့အံ့၊ သို့ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းတို့သည် မိမိတို့၏ နန်းရွှေအိမ်၌ ရှယ်သက်အဆင်း, ကောင်းခြင်းငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သမီးတော်မြတ်တို့ကို ငါ၏ ရွှေနန်းတော်သို့ ပို့ဆက်လာရောက်စေရမည်”ဟု အမိန့်တော် ရာဇသံဆောတို့ကို စေ့ခွှန်အောင် အသီးအသီး မြင်းစေ ခြေမြန်တော်တို့ဖြင့် ပို့သစေ၏။

ထိုအကြောင်း သတင်းရာဇသံ အမိန့်တော် များကို သာကီဝင်မင်းအများ ကြားသိတော်မူကြလေက ကဲ့ရဲ့သဏ်္ဌိုဟ် စကားတင်းဆိုခြင်း ပြုကြလေသည်မှာ “အလောင်းတော်မြတ်သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာမြတ် သပ်ယပ်ချောမွတ်လှပေ၏၊ အပျော်အရွင် ကစား ခုန်စား ခြင်း၌သာလေ့လာကျွမ်းကျင်လျက်ရှိသည်၊ တစုံတခုသော အတတ်ပညာကို မတတ်၊ စစ်မက်ရေးကိစ္စ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတပါးက ပေါက်ထွက်ခဲ့သော် အဘယ်သို့ပြုပါလတ္တံ့နည်း၊ သားမယားတို့ကို မွေးမြူခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ငါတို့သမီးကို မပေးဆက်ကုန်”ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့သဏ်္ဌိုဟ် စကားတင်းဆိုစမှတ် ပြုကြကုန်၏။

ထိုဝေကားကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ကြားတော်မူသည်ရှိသော် ချစ်သားအလောင်းတော်မြတ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ အမိန့်တော်မြတ် မင့်တော်မူသည်မှာ "ဇမ္ဗူဒီပ်ကျွန်းအပြင်၌ မြင်မြင်သမျှသော လူနတ်ဗြဟ္မာ တိုနှင့်တကွ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း ရဲရဲတောက်အပေါင်းတို့၏ အသေယ်၌ ပညာရဲရင့် ပဲ့လယ်တင့်သည် ဘုသကဲ့သို့ ဥစ္စာဟူက မျက်လျှည့်မျိုး, ပံညာဟူက မြတ်ရွှေအိုးခွံသော စကားအရ ပညာအချိုးမျိုးကို ဒိုးကဲ့သို့ မှေနှိုင်သည့် အတိုင်း ရွှေဒုံး၏ပမာဏ ပြင့်လှစ်၍ ပြဘိသကဲ့သို့ ပညာ၏တန်ခိုးကို ဘုန်းတော်မြတ်ချစေရန် အခါကောင်းမြော်လင့် အချိန်တော်သင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤနေ့မှာ၌ ခုနှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ခင်းသားတို့တတ်ရာ တဆယ်ရှစ်ဝတို့၏အချုပ် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော လေးအတတ်ကို ပြသရမည်" ဟူသော ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ အမိန့်တော်အရ ပြသပါမည်ဟူ၍ ရဲသောမာန်ဖြင့် ပဋိညာဉ်ခံချက်အတိုင်း ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့နှင့်တကွ ပြည်မတိုင်းတွင် ခပင်းလှူနတ် အရပ်ရပ်တို့ကို စေ့နှံ့အောင် မောင်းကြွေးနှင်းခတ်၍ စည်လည်စေ၏။

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အကွဏဝေဓိ, ဘလဝေဓိ-စသော လေးသမားတို့ကို စည်းဝေးစေ၏။ လူအပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ တပါးသော လေးသမားတို့နှင့် မဆက်ဆံသော ကဆယ်နှစ်ပါး သော လေးအတတ်တို့ကို တိုင်းနိုင်ငံသူ လူရှင်အပေါင်းတို့နှင့် ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့အား ပြတော်မူ၏၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ပြတော်မူသနည်း ဟူမူကား—

ဗိုလ်တထောင် အားခဲ့သောလေးကို ဆောင်ယူစေ၍ သက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် လေးညှိုကို ခြေတော်ဖြင့်ရစ်၍

ငင်ယူပြီးသော် ခြေမဖြင့် လေးကိုတင်ပြီး လက်ဝဲလက်ဖောဖြင့် လေးပျဉ်းကိုကိုင်လျက် လက်ျာလက်တော်ဖြင့် လေးညှို့ကိုငင်ယူ၍ ဖြန်းတော်မူ၏။ ထိုသို့လေးညှို့ ဖြန်းသောအသံဖြင့် ကပ်လဝတ် တပြည်လုံးသည် မြေထဲသို့ဝင်သော ဟူသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်းဟု အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် မေးကြသူလည်းတချို့၊ ထိုသို့မဟုတ် ဆေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်း အချို့တို့ကလည်း ဤအသံသည် မိုဃ်းကြိုးသံ, တော်လည်းသံ, လျှင်သံ, ပဲ့တင်သံ ဆိုသူကလည်းဆို၊ ထိုထိုဤဤမည်သူမကျန် အမှန်ကိုတွေ့မိသူ ဗိုလ်လူသောင်းသောင်း အပေါင်းများစွာ သာကီဝင်တို့မှာကား ဤအသံသည် မိုဃ်းကြိုးသံ, လျှင်သံ, ပဲ့တင်သံမဟုတ်၊ အိမ်ရှေ့ညပဉ္စာဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ဗိုလ်တဆောင်နှိုင်လေးကို ခြေမတော်ဖြင့်တင်၍ လေးညှို့ကိုဖြန်း၏၊ လေးသို့သည် လေးပျဉ်း၌ခတ်သော အသံဘည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့ ကပိလဝတ်ပြည်တော်နေ ဆေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့နှင့်တကွ သာကီဝင် မင်း အပေါင်းတို့က လေးညှို့ကိုဖြန်းကာမျှဖြင့် ဤကဲ့သို့ ကြီးကျယ်လှသော သြဘာသံသည် နိုင်ငံနှံ့ပြား တရှဉ့်တပါးသောမင်းတို့ စံတော်မူကြသော တိုင်းပြည်မြို့ရွာ အသီးသီးတို့မျှမက နှုတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နှင့်တကွ ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်ကပင် ကြားလောက်တန်ရာပါ၏ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အံ့သြချီးမွမ်းကြကုန်၏။

ထို့နောက်မှ ခမည်းတော် သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီး အမိနှစ်တော်အရ လက်ရှစ်သစ် အထူရှိသော ကြေးနီပြားကို မြှားဖြင့်

ပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက် လက်ဆယ်သစ် အထူးရှိသော သံပြားကိုပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက်မှ တဆယ့်နှစ်သစ် အထူရှိသော ပိတောက်ပျဉ်ကို ပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက်မှ တဆယ့်လေးသစ် အထူရှိသော ရေသဖန်းပျဉ်ကိုပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက်မှ သဲလှည်းအစီးတရာကို ညီစွာထား၍ အစဉ်အတိုင်းပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက်မှ ကောက်ရိုးလှည်းတရာကို ပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ရေ၌ တည်သဘာသွားအောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက်မှ ဆီးဖြူ, သျှီသျှား, သဖန်းခါးအမှတ်ဖြင့် သားမြီးကို ထက်ခြမ်းကွဲအောင် ပစ်တော်မူရ၏။

ထိုသို့ ပစ်တော်မူရခြင်းကား· တ ယူ ဇ နာ ၏အထက်၌ သားမြီးဖြင့် ဆီးဖြူ, သျှီသျှား, သဖန်းခါးသီးကိုဖွဲ့၍ ဆဲ့ထားပြီးသော် ညဉ့်အမှိုက်တိမ်တိုက်တို့ဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ဖုံးလွှမ်းသောအခါ ဆီးဖြူ, သျှီသျှား, သဖန်းခါးသီးကို အမှတ်ပြု၍ မြားဖြင့်သားမြီးကို ပစ်တော်မူ၏၊ ထိုမြားသည် လျင်စွာသွား၍ တယူဇနာ၏ အထက်၌ သားမြီးကို ထက်ခြမ်းခဲ့၍ မြေသို့စဉ်လေ၏၊ ထိုမှတပါး တဆယ့်နှစ်ပါးသော မြားရေးငယ်အတတ်တို့ကို ပြတော်မူ၏၊ လေးအတတ်ကိုသာ ပြတော်မူသည်မဟုတ်သေး၊ လူ့ပြည်၌ ဖြစ်ကောင်းသော တဆယ့်ရှစ်ပါးသော မင်းညီမင်းသားတို့တတ်ရာ အဝဝကို တစမကျန် တတ်ပွန်လိမ္မာ ပညာအမျိုးမျိုးကို ဒိုးကဲ့သို့မွေ့နှံ့နိုင်သည့်အတိုင်း တုမယှဉ် နိုင်သော ပညာတော်၏တန်ခိုး ဘုန်းတော်မိုဃ်းရွာစေ့လျက် နေရာတကျ ပြတော်မူ၏။

ထိုသို့ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ပြတော်မူသော ပညာတော်၏ တန်ခိုးအာနိသင်စုကို ရှုကြည့် မြင်သိကြရသော တရား တပြည် ထောင်သော ထီး ဆောင်း မင်း များ နှင့် တကွ ဆွေ တော်ရှစ်သောင်း မျိုး တော်ပေါင်းဟု ဆိုအပ်သော သာကီဝင် မင်းအပေါင်းတို့သည် အလွန်အကြူး အားရနှစ်သက် ချီးမွမ်း အံ့သြကြပြီး လျှင် မိမိတို့တွင်ရှိသော သမီးတော် ရတနာတို့ကို တန်ဆာ ဆင်ယင်လျက် ရတနာ ရှေပန်း, ငွေပန်းတို့နှင့် တကွ ဆက်သ လာကြသည်ကား အရေအတွက်အား ဖြင့် လေးသောင်း အတိုင်းအရှည်ကို ရှိကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံသော သမီးကညာတို့တွင် ဘွားဘက်တော်ဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည်၌ ဘိုးတော် အဥ္ဇန မင်း၏သား သုပ္ပဗုဒ္ဓနှင့် သုဒ္ဓါဒန မင်းကြီး၏ နှမတော် အမိတာကို ထိမ်းမြားရာတွင် မြင်သော ယသောဓရာဒေဝီ ကို မိဖုရားကြီး မြှောက်၏၊ ငယ်မည်ကား ဘဒ္ဒကစ္စနာ တည်း၊ ထို လေးသောင်း သော သမီးကညာတို့တွင် တသောင်းသည် ယသောဓရာ၏ အခြံအရံဖြစ်၏၊သုံးသောင်းတို့ကိုမူ၊၊၁း ပြာသာဒ်တဆောင်တဆောင်၌ တသောင်း တသောင်းစီ အမြဲအစဲ့ ကိုယ်လုပ် မောင်းမအဖြစ် ခ,စားကြရ၏။

၄၅။ အလောင်းတော်မင်းသားအား သိကြားမင်း တန်ဆာဆင်စေခြင်း အကြောင်း

ထိုအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ အပါးတော်မြဲ, လက်စဲ့တော်သား, ရှေတိုက်ဝန်, ရှေတိုက်ကြပ်, လက်သုံးတော်

အမျှားတို့သည် အထူးထူး အပြားပြားသော အဆင်းရှိကုန်သော ကောဋ္ဌမ္မတိုင်းဖြစ် မဂဓရင် ပုဆိုး စသည်တို့ကိုဝှင်း၊ စိန်ခွက်, ရွှေခွက်, ဒက်ဒရက်ခွက်, ဘယက်ဘန်ဆာ, ဒွါဒရာ လက်ဝတ် သက်ကျပ်စသော မဲငဲးမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးတို့ကိုဝှင်း၊ ပန်းနှံ့သာ,နှံ့သာပျော်ငဲး စသော မွှေးမျိုးထုံမျိုးတို့ကိုဝှင်း ယူခဲ့ကုန်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခစားကြကုန်၏၊ ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း၏ နေရာ ပူသော အခြင်းအရာကို ပြ၏၊ သိကြားမင်း သည် "အဘယ်သူသည် ငါ့ကို ဤနေရာမှ ရွှေ့လျောစေလိုသနည်း" ဟူ၍ ဆင်ခြင်သည့်သော် အလောင်းတော်မြတ်သည် ကိုယ်တော်ကို တန်ဆာဆင်ယင်ခြင်းငှာ အလိုတော်ရှိသော အဖြစ်ကို သိသဖြင့် ဝိသုကြံနတ်သားကိုခေါ်၍ "အချင်းဝိသုကြံနတ်သား.... အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ကိုယ်တော်ကို တန်ဆာဆင်ယင်တော်မူလို၏၊ ယောကျ်းတော် တကာတို့ထက် အထွတ်ဖြစ်တော်မူသော ယောကျ်းမြတ်သည် ယနေ့သန်းခေါင်ယံ၌ မြတ်သော တောထွက်ခြင်းအမှုကို ပြုတော်မူလတ္တံ့၊ ဤယခုအခါ တန်ဆာ ဆင်ယင်ရခြင်းသည် ထို အလောင်းတော်မြတ်အား အဆုံးစွန်သော တန်ဆာဆင်ယင်ရခြင်း ပင်တည်း၊ သင်နတ်သားသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားနှင့်၍ ယောကျ်းမြတ်အား နတ်၏တန်ဆာ ဆင်ယင်ခြင်းကို ဆင်ချေလော့" ဟု စေ၏။

ဝိသုကြံနတ်သားသည် ကောင်းလှပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ နတ်၏ အာနုဘော်အားဖြင့် တခဏခြင်း အလောင်းဟော် မင်းသား၏ အထံတော်သို့ ကပ်လေ၍ အလောင်းတော်မြတ်၏ ဆေတ္တာသည်

အာသင်္ဂဠုစွာ ဖြစ်စေ၍ ဆေတ္တာသည်၏ လက်မှ ဦးရစ်ပုဆိုးတည်း ဟူသော ဗေါင်းတော်, ဝတ်လဲတော်များကိုယူ၍ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ရစ်ပတ်ပေါင်းထုပ် ပြုပြင်ဆင်ယင်လေ၏။ ထိုအခါ အလောင်းတော်မြတ်သည် လက်၏အတွေ့ဖြင့် ဤတန်ဆာ ဆင်ယင်သော သူကား လူမဟုတ်သည်သာလျှင်တည်း ဟု သိတော်မူ၏၊ ဦးခေါင်းတော် ရစ်မိကာမျှ၌ ဥဿျောင်တော်တွင် ပတ္ထမြောက်ရတနာ၏ အခြင်းအရာဖြင့် ဦးရစ်ဗေါင်းတော် တထောင်တက်၏၊ တဖန် ရစ်ပတ်ပေါင်းထုပ် ဆင်ယင်တော်မူပြီးသော အလောင်းတော်မြတ်အား ဗေါင်းဘော်ဟု ဆိုအပ်သော ဦးရစ်ပုဆိုး တထောင်တက်၏။

ဤကဲ့သို့ ဆယ်ကြိမ် ပေါင်းထုပ်ရစ်ပတ်သဖြင့် တသောင်းသောနတ်၌ဖြစ်သော ဦးရစ်ပုဆိုးဟု ခေါ်သော ဗေါင်းတော်တို့သည် ရှယ်ရှယ်ငယ်ငယ်မျှဖြစ်လျက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် များစွာကုန်သော ဦးရစ်ပုဆိုးဟုဆိုအပ်သော ဗေါင်းတော်တသောင်းတို့သည် တက်လေကုန်သနည်းဟူ၍ မကြံမစည်အပ်၊ ထိုပုဆိုးဦးရင်ဟူသော ဗေါင်းတော်တို့တွင် အလုံးစုံထက်ကြီးသော ဦးရစ်ပုဆိုးဟု ခေါ်သော ဗေါင်းတော်သည် သာလမက ပန်းပွင့်ပမာဏ ဧို၏ကြွင်းသော ဦးရစ်ပုဆိုးဟု ဆိုအပ်သော ဗေါင်းတော်တို့သည် ကုသုမ္ဘကပန်းပွင့် ပမာဏ ရှိကုန်၏၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဦးခေါင်းတော်သည် ပွင့်ချပ်ဖြင့် ရုံအပ်သော ပန်းကဲ့သို့ ပြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်အပ်ပြီးသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ခပ်သိမ်းသော မောင်း, ကြွေးနင်းတို့သည် မိမိတို့၏ အသံတို့ကို

ပြအပ်ကုန်သည်ရှိသော် ဒါဘိသိက်မင်္ဂလာမြောက်သော ပုဏ္ဏား တို့သည် ဇယတု တဋ္ဌနဒ္ဒါ အစရှိသော ကောင်းချီးမင်္ဂလာ သြဘာစကားတို့ဖြင့် အောင်ဆု အဘိသိက်မြောက်ကုန်သည် ရှိသော် ကောင်းသော နိမိတ်မင်္ဂလာ ပြုတတ်သောသူတို့သည် ကောင်းချီးပေးသော နိမိတ်မင်္ဂလာ သြဘာသံတို့ဖြင့် ရှိသော ကော်ရော် ပုဇော်ချီးမြှောက်ကုန်သည်ရှိသော် အထူးထူး အပြားပြားသော အဆင်းရှိသော ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရထားယာဉ်တော်ထက်သို့ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသား တက်တော်မူလေ၏။

၄။ သားတော်ရာဟုလာ ဘုရားမြင်တော်မူခြင်း အကြောင်း

ထိုအခါ ယသောဓရာဒေဝီ မဟာသီမိဖုရားကြီးဌ် သားတော် ဘုရားသည်ဟုကြား၍ သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီးသည် "ငါ၏ သားတော်မြတ်အား နှစ်လို၀မ်းသာ ရှိစိမ့်သောဌာ အကြောင်းစကား လျှောက်ကြားချေ" ဟု စေတော်မူသော အမိန့်တော်အရ ဆက်သလာသော တင်လွှာတော် လက်တော်သို့ ရောက်သဖြင့် ဆင်ခြင်ရှုကြည့် သိတော်မူလေက "ငါ၏ မိဖုရားဌ် ချစ်လှစွာသော ရတနာ သားတော်မြတ် မီးရှူးသန့်စင် ဘုရားမြင်တော်မူခြင်းသည် ငါ့အား ကြက်ထောင်သံကွင်း ခြေကျဉ်းခြေချုပ်ထည့်ဘိ၏သို့အနှောင်အဖွဲ့သည် ဖြစ်လာခဲ့၏တကား လ-ကို ရာဟု အသူရိန် ဘမ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့၏တကား" ဟု ဆိုတော်မူ၏။

နန်းတော်ကြီးသား မြင်းစေတမန်တော်များ ပြန်လာ၍ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ရှေတော်သို့ ရောက်လတ်သော် "ငါ၏သားတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားက အာဘယ် သို့သော စကားဖြင့် ပြန်ကြားမြွက်ဖေါ် ဆို တော်မူ လေ သ နည်း" ဟု မေးတော်မူသဖြင့် ရှိခိုးသံတော်ဦးတင်လေက "ယနေ့မှစ၍ ငါ၏ မြေးတော်ကို ရာဟုလာ အမည်အား ဖြင့် ထင်ရှားကျော်စော လောကခေါတ်သောင်း မြေပြင်၌ တွင်စေရမည်" ဟူ၍ အမိန့်တော် မြတ် မှတ်တော်မူလေ၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား သည်လည်း ဉယျာဉ်တော်မှ ထွက်တော်မူပြီးလျှင် ရထားယာဉ် တော်ကို ခြေတော်တင်၍ အတိုင်းမသိ များမြတ်လှသော အခြံ အရံတို့ဖြင့် အလှန် နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော အသရေ၏ တင့်တယ်ဘွယ်ရာခြင်းဖြင့် အေးချမ်းသာယာ ပြန်ကြွတော်မူလာ ၏၊ ထိုအခါ ဘထွေးတော် သက္ကောဒနသာကီဝင်မင်း၏ သမီး တော်ဖြစ်သော ကိသဂေါတမီသည် မြို့ကို လက်ျာရစ်လှည့်၍ ပြန်လည်တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ထူးဆန်း အံ့မခန်းသော အကြောင်း အကျိုး အမျိုးမျိုးကိုမြင်၍ နှစ်လို့ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့်-

"အကြင်အမိအား ဤ အလောင်း တော်မြတ် သိဒ္ဓတ် မင်းသားကဲ့သို့ သဘောရှိသော သားကောင်းရတနာသည် ရှိ၏၊ ထိုအမိသည် နှလုံးငြိမ်းပေစွတကား၊ အကြင် အဘအား ဤအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကဲ့သို့ သဘောရှိသော သားကောင်းရတနာသည် ရှိ၏၊ ထိုအဘသည် နှလုံးငြိမ်းပေစွတကား၊ အကြင် မိန်းမအား ဤအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကဲ့သို့ သဘောရှိသော မောင်ဘား ဘမြတ် အိမ်ဦးနတ်

အသင် လင်ယောကျ်ား ရတနာသည် ရှိ၏၊ ထိုမိန်းမသည် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းထိုက်ပေစ့တကား" ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာထူးသော အမအရာ မာယာပရိယာယ် အသွယ်သွယ်စကား ရှေနားတော်မြတ်ကြား ထင်ရှားသိသာစွာ ဆိုပေ၏။

ထိုသို့ မြက်ကြားစကား အရပ်ရပ်ကို အတတ်သိတော်မူသဖြင့် ကြံတော်မူ၏၊ "ငါကိုယ်တော်မြတ်ကဲ့သို့ ဘုန်းတန်းပညာလက္ခဏာဂုဏ်အင် စုံလင်ပြည့်ဖြိုးသော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ပရိသတ်ရုံရှေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သားလင်ခင်ပွန်းကို မြင်ရသော မိခင်, ဘခင် အကြင် သားမယားတို့အား နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းအေးမြခြင်းသည် ဖြစ်၏" ဟူ၍ ကြံတော်မူ၏၊ ထိုအငါကိလေသာ ကာမတို့၌ တပ်ခြင်းကင်းသော စိတ်တော်ရှိသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ "ရာဂဟာည်းဟူသောမီး ငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏၊ ဒေါသတည်းဟူသောမီး ငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏၊ မောဟတည်းဟူသောမီး ငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏၊ ဒိဋ္ဌိ မာန အစရှိသော ကိလေသာတည်းဟူသောမီး ငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏" ဟု ကြံတော်မူပြီး၍-

"ငါသည်လည်း နိဗ္ဗာန်ကိုအလိုရှိ၏၊ ဤကိသဂေါတမီသည် ကောင်းသော နိမိတ် မင်္ဂလာရှိသော နိဗ္ဗုတာဟူသော စကားကို ငါကိုယ်တော်မြတ်၏ ရှေနားတော်မြတ် ကြားတော်မူလောက်အောင် သံတော်ဦးတင် လျှောက်ထား မြက်ကြားပေ၏၊ ငါသည် ယနေ့ပင်လျှင် အိမ်ရာထောင်ခြင်း သံချိုင့်တွင်းဟူ

သို့အပ်သော လူတို့၏အမှုကို မပြုလိုဘဲ ရှောင်လွဲသောအားဖြင့် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ကိုရှာအံ့၊ ဤငါ၏လည်ဦးစွပ်သော ပုလဲသွယ်ကို ကိသဂေါတမီအား ဆရာစားအဘို့ ဖြစ်စေ”ဟု ယည်းတော်မူ၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ပုလဲသွယ်ကို နှမတော် ကိသဂေါတမီအား ပေးပို့လေစေ၏၊ ကိသဂေါတမီသည်းလည်း “အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၌ တပ်စွဲသော ဝိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤ ပုလဲသွယ်ကို ပဏ္ဏာပြုလျက် ပေးဘို့သာစေ၏”ဟု နှုတ်ဆုံးမ၍ နှစ်လို ဝမ်းသာစွာ ဖြစ်၏။

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် မင်း သား သည် လည်း မြတ်သော အသရေ၏ ဂင်္ဂတယ်ဘုယ်ရာခြင်းဖြင့် အတွင်းတော်သို့ ဝင်လျက် ပြာသာဒ်ဘုံ နန်းဆောင်တော်၌ စံတော်မူမိုက အသိုး အသိုး ဆက်သကြသော ကောင်းမြတ်သော အမြိန်အရသာ ရှိသဖြင့် မွန်မြတ်လှသော အာဟာရပဲ့တော်သုံးပြီးမှ ကြက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော တိုက်ခန်းဝယ် စံတော်မူမြဲ ဖြစ်သော သလွန်တော်၌ စက်တော်ခေါ်၏၊ ထိုအခါ ရုံရွှေတော် အပေါင်း တသောင်းခြောက်ထောင်သော အကအသိ အတီး အမှုတ်ကို၌ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိကုန်သော နတ်သမီးတို့ကဲ့သို့ အဆင်းအရောင်၏ ဂင်္ဂတယ်ဘုယ်ရာခြင်းဖြင့် လွန်မြတ်သော မောင်းမတို့သည် သာယာစွာ မြည်တော်ကုန်သော အသံးထူးသော စည်, စောင်းငြင်း, ခွက်ခွင်း, လက်ချပ် အစရှိသည်တို့ကို ယူကုန်၍ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ အပါးတော်၌ ခြံရုံခစားကုန်၍ ကာမဂုဏ်၌ နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော် စံပျော်နေတော်မူစိမ့်သောငှါ ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ခစားဆက်သ ဖြေဖျော်ကြရကုန်၏။

၄၇။ အလောင်းတော်မင်းသား တောထွက်တော်မူခြင်း အကြောင်း

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ကာမဂုဏ် တို့၌ တပ်ခြင်းကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်းတို့၌ မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ တမူဟုတ်မျှ စကားတော် ခေါ်၍ ပျော်တော်မူလေ၏၊ ထိုရံရွှေအပေါင်း တသောင်းခြောက် ထောင်သော အက အသိ အတီးအမှုတ်တို့၌ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိကုန်သော နတ် သမီး တို့ကဲ့သို့ အ ဆင်း အ ရောင် ၏ တင့်တယ်ခြင်းတို့ဖြင့် လှန်မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော မောင်းမတို့သည်လည်း "ငါတို့သည် အ လောင်း တော် မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ အလိုတော်ကို ပြည့်စုံအောင် ဖြေဖျော်ထမ်း ရွက် ဆက်သအံ့သောငှာ ငါတို့တာဝန်ဖြစ်သည်"ဟု တိုင်ပင် ပြောဆိုကြ၍ အသီးအသီး မိမိတို့၌ ပိုက်လျက်ရှိသော တူရိယာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖက်ပိုက်အုံးဘိလျက် စက်မွေ့မွေ့လျော် အိပ် ပျော်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏၊ ဆီမွေ့ပေါင်းဘို့ဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းသော နံ့သာရည် ဆီမီးရောင်မျှသာ ထွန်းလင်း တောက်ပလျက် တည်ကုန်၏။

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် စက်ပျော် ကြွေးသော သလွန်တော်မှ ထနိုးတော်မူလတ်သဖြင့် စက်ရုတော်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူရာမှ ပတ်သာ, ဒုံမင်း, စည်, စောင်း ခြင်း, နှဲ, ပြေ စသော တူရိယာအမျိုးမျိုးတို့ကို ဖက်ပိုက်အုံးဘိ လျက် စက်မွေ့မွေ့လျော် အိပ်ပျော်ကြသော ရုံရွှေတော် အပြင်မှ သူမအပေါင်း မောင်းမအများတို့ကို ရှမြင်တော်မူလျှင် အချို့က

သွားကိုသွားချင်း ကြိတ်လျက် ကျိုးမြည်သကဲ့သို့ ဟောက်၍ အိပ်ကုန်၏၊ အချို့က ပါးစပ်ပါးနားဟ၍ ရုံ့ရဲ့လျက် အိပ်ကုန်၏၊ အချို့က ခံတွင်းပါးစောင်မှ လျှာရည်တမျှားမျှား ယိုထွက်လျက် အိပ်ပျော်ကုန်၏၊ အချို့က လုံခြုံစွာ ဖုံးဘိအပ်သော သုက်သွေး ယိုရာဌာနဒေါလျက် ဝတ်လစ်စလစ်ဖြစ်၍ အိပ်ပျော်ကြကုန်၏။

ဤသို့ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အိပ်စက်လျက်ရှိနေကြသည်ကို မြင်တော်မူက အဆ ရာထောင်သိန်းသန်းမက ကာမဂုဏ်၌စက်ဆုပ်ရွံရှာသဖြင့် တပ်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်တူသော သာယာစွာသော နန်းတော်အပြင်သည် အထူးထူး အပြားပြားကုန်သော သူကောင်ပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော သုသာန်သခ်ျိုင်း အရပ်ကဲ့သို့ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ထင်တော်မူလေ၏၊ ထို့ကြောင့် "လောကသည် နှိပ်စက်စွတကား၊ လောကသည် စက်ဆုပ်ဘွယ် ရှိစွတကား" ဟု ဥဒါန်းကျူးတော်မူလျက် ဗာတိုင်းထက်အလွန် ပေါထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူခြင်းငှာ ညွှတ်ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ဖြစ်၏၊ ထို့သို့သောစိတ် ဖြစ်တော်မူဘိရကား အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် "ယခုပင်လျှင် ငါ့အား မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကို ပြုတော့အံ့" ဟု ရုတ်ခြည်း ထတော်မူလျက် စက်တော်ပျော်သော စံတော်မူရင်း သလွန်တော်ထက်မှ သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ဗောင်းတော်ဆောင်အနီး ဇဟာန်ဆောင်တော်အပါး နန်းမြင့်ဆောင် လှကားတော်နားသို့ အရောက် ထွက်စံကြွလှမ်းတော်မူပြီးမှ အိမ်တော်ပါ မောင်ဆန် ကဏ္ဍန်ယုံတော် အမတ်ကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်သော တောထွက်

တော်မူမည်ဆဲဆဲဖြစ်သော အကြံတော်မြတ် အရပ်ရပ်ကို အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူလေ၏။

ထို အမိန့်တော်မြတ်ကို ဦးထိပ်အထက် ဆင်ခွက်နှာခံပြီးလျှင် မည်သူတဦးတယောက်မျှ သိမြင်ရိပ်မိခြင်း မရှိရအောင် တိမ်ညွှန့်ကိုစားသော အာဃတိုရ် နတ်မြင်းပျံပမာဏ လျင်လှသော အဟုန်ရှိသော ကဏ္ဍကမြင်းတော် သည် မြတ်လေးပန်း အဆင်းနှင့် သဏ္ဌာန်တူသော ဗိဘာန်မျက်နှာကြက်အောက် နှစ်သက်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေမွေ့ဆုဋ္ဌ တည်ရှိသည်ကို က-အံ့သောဌာ အုပ်ခက်, ဇက်ကြိုး, မြီးသိုင်း, ခါးတောင်, ရင်အုပ်, နင်းကွင်းစသော ကုန်းကတန်ဆာ ကိရိယာစုံတို့ကိုယူ၍ နံ့သာရည် ဆီမီးရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပြောင် လင်းရှင်းစွာ ညှိထွန်းပြီးလျှင် ဆောင်တော်တွင်းသို့ဝင်၍ ကဏ္ဍကမြင်းယာဉ်တော်ကို အထူးသဖြင့် မြဲမြံစွာ က-လေ၏။ ကဏ္ဍကမြင်းလည်း "ဤက-ခြင်းသည်ကား အခါတပါး ဥယျာဉ်ကစား ထွက်တော်မူသောအခါ က-ခြင်းနှင့်မတူ အမှုအရာ တူးလှုချေ၏တကား၊ အရှင်သား အလောင်းတော်မြတ်သည် မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကို ပြုတော်အံ့" ဟု သိ၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိအဟုန်ဖြင့် အသံကုန်လွှတ်ခါ ဟီလိုက်လေ၏။

ထိုအသံကား ကပိလဝတ်တပြည်လုံး ရှင်လူအများ ကြားလောက်တန်လျက် နတ်များပိတ်ဆို့ထားသဖြင့် မည်သူတဦးတယောက်မျှ မကြားကြရ၊ အာလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ကား ယသောဓရာ ဗိမ္ဘာဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားကြီး စံတော်မူသော နန်းမဆောင်တော်အတွင်းသို့ ဝင်တော်မူလျက်

သလွန်တော်ထက်ဝယ် စွယ်တော်, ကြက်ရုံး, ဂမုန်း, သဇင်, ရင်ကပ်, စမွယ်, ပန်းမွေ့ရာအလယ်၌ လက်ျာလက်ဖြင့် သားတော်ကို ဖက်၍ စက်ပျော်ကြွေးရာ ကြာခြည်တော်မြိတ်စွန်းစဖြင့် ဖွင့်မရကြည့်တော်မူသည်ကိုမျှ အားမရနိုင်သေး ဖြစ်တော်မူသော်လည်း ပိုက်ထားသော လက်တော်ကို တွန်းဖယ်မစ ယုယဖယ်ရှားပြီးလျှင် ရတနာသားတော်ကိုယူ၍ ပိုက်ဖြားအားရနမ်းရှုပ်တော်မူလိုသော ဆန္ဒတော်အားကြီးလှသော်လည်း မြောက်သားတော် ဗိမ္မာဒေဝီ မဟာသီ မိဖုရားကြီး နိုးတော်မူကမြတ်သော တောထွက်တော်မူအံ့သော အကြံအရှယ်တော်၏ ဘီလာကန့်လန့်ဖြစ်မည့် အန္တရာယ်တော်ကို မြင်သဖြင့် ဆင်ခြင်ဦးမှသင့်ချေမည်၊ နောင် ဘုရားဖြစ်သောအခါတိုင်မှ ငါ၏သားတော်နှင့် အတွေ့ခံတော့အံ့၊ ရတနာသားတော်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတော်မူသောကြောင့် မြတ်သော တော ထွက် ခြင်း ၏ အကျိုးအာနိသင်ကိုဂုဏ်း, ရတနာသားတော်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း၏ အဖြစ်ကိုဂုဏ်း အမှတ်ထားတော်မူ၍ ယသောဓရာဒေဝီ မဟာသီမိဖုရားကြီး အဆောင်တော်မှ သက်ဆင်းတော်မူ၍ လှေကားတော်ဦး စံတော်မူစဉ် ပြင်ဆင်အံ့သင့်ရှိသော စီးတော်ယာဉ်ကဏ္ဍကမြင်းကို အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူသည်မှာ "ချစ်သားကဏ္ဍက....ယနေ့ည ငါ့အမှုတော်ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ပါရမီတော်ကို ကူညီဖြည့်စွက် ထမ်းရွက်ပါ၊ အမောင့်ကို အမှီပြု၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်ပြီးလျှင် လူ, နတ်, ဗြဟ္မာသတ္တဝါဝေနေ များဗိုလ်ခြေကို နိဗ္ဗာန်သာခေါင် ဘေးမဲ့တောင်သို့ ရောက်အောင်ပို့မည် ကြံရွယ်တော်မူသဖြင့် မြတ်သော တောထွက်ခြင်း ကို ယခုပင် ပြုတော့အံ့" ဟု အမိန့်တော်ပြန်၍ ကဏ္ဍက

မြင်းယာဉ်ကို ခြေတော်တင်ပြီးလျှင် မောင်ဆန်အမတ် မြင်းမြီးကို ဆွဲလျက် အစဉ်တစိုက် နောက်တော်က လိုက်လေ၏။

ကဏ္ဍကမြင်းတော်သည် လည်မှ အမြီးဖျားတိုင်အောင် ဘဆယ် ရှစ်တောင်ရှိ၏၊ ထိုအလျားနှင့် လျော် ကန်သင့် တင့်လောက်အောင် အရပ်မြင့်၏၊ အဟုန်လျင်ခြင်း ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ပုတ်သစ်သော ခရုသင်းကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးဆုတ်ဆုတ်ဖြူ၏၊ ခွါသံလေးဘက် ကြွက်ကြွက်ဆူသံနှင့်တကွ ဝမ်းမြောက်ခြင်းပီတိ အဟုန်ကြောင့် အသံကုန်လွှတ်၍ ဟီသောအသံသည် ကပိလဝတ် တပြည်လုံး ရှင်လူအများ ကြားလောက် သိလောက်တန်လျက် နှတ်များက ချုပ်တည်း ဖုံးဝှက် ခွာသံ, ဟီသံ မထွက်ရအောင် မိမိတို့၏ကွဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုးဖြင့် ရွက်ဆောင်သည်ပိုး ကြိုးစားထိန်းအုပ် ဟီသံကို ချုပ်ပြီးလျှင် စီးတော်ယာဉ် ကဏ္ဍက ခြေချတိုင်း ချတိုင်း မြေသို့ကျလျက် ခွာသံမထွက်ရအောင် ထိုနှတ်များတို့က လက်ဝါးဖြင့် ခံလင့်ကုန်သဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ထွက်ကြွတော်မူလတ်က တံခါးမသို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ နန်းမြို့တော်ကြီး မြို့တံခါးဦးလည်း ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အမိန့်တော်နှင့် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် မင်းသား ရုတ်တရက် ထွက်ကြွတော်မမူနိုင်ရန် ရည်သန်တော်မူ ပြီးလျှင် တံခါးတရွက် တရွက်၌ ယောကျ်ားပိုလ်ခြေ တထောင် ဖွင့်မှ ပွင့်နိုင်လောက်အောင် ခဲယဉ်းကြပ်တည်းစွာ တံခါးတော် ကင်းတော်သားများစွာသော အစောင့်အရှောက်တို့ဖြင့် ခန့်ထား စောင့်ရှောက် ထမ်းရွက်နေထိုင် ကြရလေ၏၊ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ကိုယ်တော်မြတ်၏ သတ္တိဗလ ခွန်အားတော်သည်

ကား ကာဠဥဝကဆင် ကုဋ္ဌေတဆောင် တို့၏ အား ကို ဆောင်စွမ်း တော်မူနိုင်၏၊ ယောကျ်းအရေအတွက် ကုဋ္ဌေတသိန်းတို့၏ အား ကို ဆောင်စွမ်းတော်မူနိုင်၏။ သို့အတွက် ကြံရွယ်တော်မူရင်း နှလုံးသွင်းတော် မူခဲ့သည်ကား "အကယ်၍ နန်းမြို့တော်ကြီး တံခါးသည် မဖွင့်သည်ရှိသော် ခြင်္ဂေါတ်တင်ခဲ့သော ကဏ္ဍက မြင်းယာဉ်တော်၏ ကုန်းက-တန်ဆာ ကိရိယာဝန်းပတ်ကြိုးတို့ လည်း ကြပ်တည်းခိုင်မြဲခြင်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း အစဉ်တစိုက် မြင်းမြီးကိုဆွဲ၍ နောက်တော်က လိုက်ခဲ့သော အမတ် မောင်ဆန် နှင့်တကွ တဆယ် ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော မြို့တံခါးကို ခုန်လွှားကျော်ထွက်တော်မူမည်" ဟု ရှေးနှလုံးတော်မြတ် ဆုံးဖြတ် ကြံရွယ်တော် မူခဲ့လေ၏၊ အိမ်တော်ပါမှုန် မောင်ဆန် အမတ်ကြီး ၏ သဘောနှလုံးသွင်းကြံရည်ရွယ်ခဲ့ရင်းအကြောင်းမူကား "တံခါး မဖွင့်သည်ဖြစ်က ကဏ္ဍက မြင်းယာဉ်တော်နှင့်တကွ အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို အား တိုက် ယူဆောင်၍ တဆယ် ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော နန်းမြို့တော်ကြီး တံခါး ကို ခုန်လွှားကျော်နင်း ဆောင်ကြဉ်းကြိုးပမ်း အမှုတော်ကိုထမ်း မည်" ကြံရွယ်ခဲ့သည်ဖြစ်၏၊ ကဏ္ဍကမြင်းယာဉ်လည်း စိတ်တွင် ဥပါဒ် ဆုံးဖြတ်တိုင်းထွာခဲ့ပြီးသော သဘောစိတ် အကြံအစည် ကား "မြို့တံခါးမဖွင့်သည်ဖြစ်လျှင် အရှင့်သား ကိုယ်တော်မြတ် နှင့်တကွ နောက်ပါ အမတ် မောင်ဆန်လည်း ပါအောင် ကြဉ်း ဆောင်ခုန်ထွက်မည်" ကြံရွယ်ခဲ့သည်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ အလောင်း တော်မြတ် ဆုံးဖြတ်ကြံရွယ်တော်မူသကဲ့သို့ မချို့တူညီ ပါရမီ ဖြည့်ဘော် ဖြည့်ဘက် ကြံရွယ်ချက် သုံးဌာနစုံ အကုန်အစင် အောင်မြင် ထခြေမြောက်အောင် စွမ်းဆောင် နိုင်လောက်သော

အားခွန်ဗလ ရှိကြသော်လည်း အလောင်း တော် မြတ် သိဒ္ဓတ် မင်းသား၏ အဆောက်အဦ ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော ပါရမီ တော် အဟုန်ကြောင့် အလုံးစုံသော နတ်အပေါင်းတို့ ဖုံးသား သဖြင့် တံခါးဟင်းလင်း ပွင့်လျက် ရှိနှင့်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်သား သည် အလောင်းတော် မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ရှေနှန်းတော်သို့ ပြန်စိမ့်သောငှာ လာ လတ်၍ ကောင်းကင်က ရပ်လျက် "တောထွက်တော်မူခြင်းကား မှားခြင်းကြီးမက မှားရှာလေစ၊ ဤနေ့မှစ၍ ခုနှစ်ရက်မြောက် သောနေ့၌ ကျန်းငယ်နှစ်ထောင် အရုံရှိသော လေးကျန်းလုံးကို အစိုးရလတ္တံ့သော စကြာရတနာခုနှစ်ပါး ဆိုက်ပြိုးလျှင် စကြ ဝတေးမင်းကြီး ဖြစ်တော့အံ့ဆဲဆဲ ခုနှစ်ရက်မျှသာ လိုတော့သည် ဖြစ်၍ တောထွက်တော်မမူဘဲ ရှေနှန်းတော်သို့သာ ပြန်၍ စံမြဲ စံတော်မူပါ။ ရှေ, ငဲ့, ဘက္ကာ ရတနာခုနှစ်ပါးတို့ကိုလည်း အငဲ့ တော်ရှိတိုင်း ပြည့်စုံအောင် စကြဝဠာ တင်းတောင်းပြည့်မျှ ပူဇော်ပါမည်"ဟု ရဲသောမာန်ဖြင့် ခံ့ခန်ပြောကြား တောင်းပန်ကာ မာရ်နတ်မင်း တားလာလေ၏။

ထိုသို့ ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်မင်း ကန့်ကွက်တားဆီးလာသော အသံကို ကြားတော်မူလတ်သော် "သင်အသူနည်း"ဟု မေးတော် မူသဖြင့် ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြန်ကြားလေက အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားအမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော် မူသည်မှာ "ငါ၌ စကြာရတနာ ဆိုက်လာအံ့သော ပါရမီ အဆောက်အအုံ ပြည့်စုံတော့မည်အဖြစ်ကို ငါ-မသိ မဟုတ်း သိတော်မူ၏၊ သို့ပင်သိတော်မူသော်လည်း စကြဝတေးမင်း၏

ကြက်သရေဂုဏ်သိရှိ စည်းစိမ်ထက် လူ, နတ်, ဗြဟ္မာ, သတ္တဝါ ဝေနေ မျှားဗိုလ်ခြေတို့ကို ဆယ်ယူကယ်တင် နိဗ္ဗာန်ခွင်သို့ တင်ပို့ တော်မူအံ့သောငှာ သဗ္ဗညုဿဖြစ် ကို လိုလားနှစ်သက် သာ၍ပင် စုံမက်သဖြင့် သည်းညည်း မခံနိုင်သောအတွက် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းအမှုကို ပြုတော်မူရာ၌ သင်မာရ်နတ်သား မဆီး မတား နှင့် ရှောင်ရှားတိမ်းဖယ်လော့၊ ယာဉ်စကြာ ကဏ္ဍက မြင်းတော်က တားမရ-ဆီးမနိုင် ရင်ဆိုင် နင်းတိုက် မိမနော်-တားသော်မရ မုချမပျက် ဆက်ဆက်ထွက်မြဲ ထွက်တော်မူလေ လျှင် ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်သားက ကြိမ်းဝါးသော အချက်ကား "ကောင်းပါပြီ အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်... နောက်ခါ ကာလ အိမ်ထောင်ညွတ်ကွင်း သံချိုင့်တွင်း၌ ကြိမ်ကြိုက်၍ ပြန်လာမှပြင့် သန်လျက်ပို့ ဓားသံစောင်းဖြင့် ဦးခေါင်းပါဖြတ် မည်"ဟု ယုတ်မာသော အခြင်းအရာကိုကြည့်လျက် အရိပ်ကဲ့သို့ နောက်တော်က အစဉ်တစိုက် လိုက်လေ၏။

ဤအခါ၌ အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကား မိုးရွာ သန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူသည်မှ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် သက္ကရာဇ်ကို ဤနှစ်တွင်မှ ပြည့်မိတော်မူသောနှစ်၌ လက်တော်သို့ ရောက်ပြီး သော စကြဝဗျူဟာမင်း၏ စည်းဧင်မြို့ကြီးကို တံထွေးပေါက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်လျက်ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ လွတ်လွတ် စွန့်တော်မူ၍ ဘိုးတော် အဋ္ဌနမင်းကြီး ဖြိုကြွင်းသက္ကရာဇ် ၉၇-ခု ဝါဆိုလပြည့် တနင်းလာ နေ့ ညဥ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ဥတ္တရာသင်္ဃ နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်လျက် စကြဝတေးမင်း၏ နန်းတော်နှင့် တူသော ရမ္မ, သုဘ, သုရမ္မ, မည်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် နန်းရွှေတောင်မှ သက်တော် မူ၍ မြတ်သော တောထွက်ခြင်းအမှုကို ပြုတော်မူ၏။

များစွာကုန်သော နှုတ်အပေါင်းတို့သည် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုသဖြင့် မြို့မှ ထွက်တော်မူပြီး၍ ကပိလဝတ်ပြည်ကို လှည့်၍ ရှုကြည့်တော် မူလိုသော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအကြံ ဖြစ်သည်မှ အခြားမဲ့၌သာလျှင် အဓိကအားဖြင့် မြတ်သည် ပြည်ကိုလှည့်၍ ရှုကြည့်တော်မူအံ့သောကိစ္စသည် မရှိဟု ဆိုသကဲ့သို့ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သက်ရိုက်ဟီ မြည်၍လည်လေသဖြင့် ခါမြည်လင့်ဘဲ အာသင်္ခမြင်တော်မူပြီး၍ ထို အရပ်တွင် ကဏ္ဍကမြင်းအား ပြန်အံ့သော ခြေရာကိုပြခဲ့၍ များစွာ သော နှုတ်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် အသရေတော်၏ တင့်တယ် ဘွယ်ရာခြင်းကို စမ္ဘယ်လျက် ထွက်တော်မူအံ့သောသမ်းကို အစဉ် မှန်းပြီးလျှင် ဝခန်းတော် သာသာဖြင့် ကဏ္ဍကမြင်းကို အပြင်း နှင်တော်မူလေ၏။

၄၈။ အနောမာမြစ်၌ ဆံတော်ပယ်ခြင်းအစကြောင်း

ထိုသို့ ကဏ္ဍကမြင်းအား ပြန်သောခြေရာကိုပြု၍ များစွာ သော နှုတ်တို့ ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် အတိုင်းမသိသော အာသရေ၏ တင့်တယ် စမ္ဘယ်ခြင်းတို့နှင့်တကွ ခရီးလမ်းစဉ် တောမြို့ငှင်းသို့ အဆဆာတလျှင် နှင်တော်မူလေသော် ခြောက်သောင်းသော မိန်းရှိုး မိုးပုံတို့နှင့် ရွှေတော်မှုင်း, နှောက်တော်မှုင်း, လက်ဝဲ တော်မှုင်း, လက်ျာတော်မှုင်း, အသီးအသီး နှုတ်အပေါင်းတို့ သည် ထွန်းပြောင်လင်းခြင်း တောက်ပခြင်းဖြင့် ခြောက်သောင်း ခြောက်သောင်းစီ ညီထွန်း၍ အစဉ်တစိုက် လိုက်ကြလေကုန်၏။

တပါးသော နတ်တို့သည်၎င်း, နဂါး, ဂဠုန်, ကုမ္ဘဏ်, ယက္ခ, ဂန္ဓဗ္ဗ-အစရှိသည်တို့သည်၎င်း နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော ပန်း, နံ့သာ, အခိုး, အထုံ, အမှုံတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ လိုက်ကုန်၏၊ တဝဝတိံ သာဒ္ဓိပုဉ်သော ပင်လယ်ကသစ်ပန်း, ထင်ရှားပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ လိုက်ကုန်၏၊ တခဏက် မိုဃ်းရွာသောကာလ၌ မိုဃ်းရေအယဉ်တို့ဖြင့် ကောင်းကင်သည် အခြားမဲ့ဖြစ်သကဲ့သို့ နတ်တို့ပူဇော်သော ပန်း, နံသာ, အခိုး, အထုံ, အမှုံ, ထီး, တံခွန်တို့ဖြင့် အခြားမရှိ တစပ်တည်းဖြစ်၏၊ နတ်၌ဖြစ်သော ကခြင်း, သီခြင်း တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်၌ ခြောက်သန်း ရှစ်သိန်းသော စည်, စောင်းငြင်းတို့သည် တီးမှုတ်လေကုန်၏၊ ထိုစည်, စောင်းငြင်းတို့၏ အသံသည် သမုဒ္ဒြာအဝှမ်း၌ မိုဃ်းကြိုးသော အသံကဲ့သို့၎င်း ယုဂန္ဓိရ်တောင်အဝှမ်း၌ သမုဒ္ဒြာလှိုင်းတံပိုးသံကဲ့သို့၎င်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ဂုဏ်ဝါကြွက်သရေ အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရုံလျက် လှမ်းခါ ထွက်ကြွေးတော်မူသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် တည့်တည်းမျှဖြင့် သုံးပြည်ထောင်ကို လွှန်၍ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ကန္ထာရစခန်း ခရီးလမ်း၏ အထက် အနော်မာမြစ်နားသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုစီးတော်ယာဉ် ဖြစ်သော မြင်းတော် ကဏ္ဌကသည် သန်းခေါင်ကျော်ညဉ့်တဝက်မှာ ဤမျှသာ ခရီး လမ်း ပေါက် ရောက် အောင် စွမ်းဆောင်တော် မူနိုင်လေသလော၊ ဤမျှမက ကန္ထာရ စခန်းထောက်သဖြင့် ခရီးလမ်းတို့၍ ပေါက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်ဦးမည်လောဟု စောဒနာငြားအံ့။ မစွမ်းဆောင် မရောက်ပေါက်နိုင်သည် မဟုတ်၊ စွမ်းဆောင် တောက်လျောက် ခရီး

ရောက်နိုင်လေသည်သာတည်း၊ထိုစီးတော်ယာဉ်ဖြစ်သော ကဏ္ဍက မြင်းတော်သည် တခုသော စကြာဝဠာကို ပုံတောင်းချက် ပမာဏ လှည်းဘီးစက်ဝန်း၏ အကွပ်ကိုကဲ့သို့ စကြာဝဠာ တံတိုင်းဝန်း အစွန်းဖြင့် ချင်းနင်းလှည့်ပတ် စိုင်းနှင် သွားရောက် လေသော် နံနက်စာမစားမီ ၉-နာရီ, ၁၀-နာရီမျှ ပမာဏလောက် မိမိအဘို့ စီမံ၍ ထားရှိဘုန်းအရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လေ၏။ ထိုအခါဦးမူကား နတ်,နဂါး,ဂဠုန် အစရှိသောသူတို့သည် ပူဇော်ကြသော ပန်းကုံး, ပန်းဝိုင်း,ပန်းဆိုင်း, ပန်းခွေတို့ဖြင့် သားလုံး ဒူးနား, ပုဆစ်, ပေါင်ဖျား ထိမျှ ဖုံးအုပ် ကျ နှစ်လျက် ရှိသဖြင့် ထိုအခွေအဝိုင်း, ပန်းဆိုင်း, နံသာဆိုင်းတို့ကို ကျတ်လွှတ် ကင်းရှင်း ရှောင်ကွင်းတိမ်းဖယ်၍ သယ်ယူနုတ်ငင် သွားရောက် ရခြင်းကြောင့် သန်းခေါင်ယံအချိန်မှ လင်း သည် တိုင် အောင် ယူဇနာသုံးဆယ် အတိုင်း အရှည်မျှသော ကန္တာရစခန်းလောက်သို့ ခရီးလမ်း ပေါက်လေ၏။

ထို အနောမာ မြစ်နားသို့ ရောက်တော်မူသဖြင့် မေးတော်မူက အနောမာမြစ်ဖြစ်ကြောင်းကို မောင်ဆန်က လျှောက်တင်လေ၏၊ ဤသို့ လျှောက်ပာင်သံ၌ အနောမာမြစ်ဟူသော သြဘာထူးကို ကြားတော်မူသည်နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်တော်မူလှ၍ "အမတ် မောင်ဆန်. ငါတို့ကား ရဟန်း၏အဖြစ်သည် မယုတ်မာသည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟူ၍ နီမိတ် ဘတ်တော်မူပြီးလျှင် စီးတော်ယာဉ် ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို ခါးတောင်, နှင်းကွင်း, ဇက်ကြိုး အမျိုးမျိုးမျှားပါ ကြပ်တည်းစွာ ဖေးကာ-မ,ကာ အလိုတော်ပါအောင် ကြဉ်းဆောင်သဖြင့် အမှတ် ပေး တော်

မူသကဲ့သို့ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား အားယူတော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပါရမီဟုန်ကြောင့် ခုံကျော် ပုံ့လွှား ရွှစ်ဉသဘ ကွာခြားသော အနောမာမြစ်၏ ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ဘေးမနှောင့်ဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုသို့ ရောက်တော်မူသောကာလ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် စီးတော်ယာဉ်ဖြစ်သော ကဏ္ဌကမြင်းတော်ထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူပြီးလျှင် ငွေပြား အဆင်းနှင့်တူသော သဲစဉ်၌ ရပ်တော်မူ၍ မောင်ဆန်အမတ်အား အမိန့်တော်ပြန်သည်မှာ- "ငါကိုယ်တော်မြတ်တွင် ယခု ဆင်ယင်လျက် ပါလာသော မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးနှင့်တကွ နှတ် ဝတ် နှတ် တန် ဆာရတနာတိမ်မီးခိုး ဝတ် လဲ တော် များ ကို ၎င်း စီး တော် ယာဉ် ကဏ္ဌကမြင်းတော်ကိုဌင်း ဆောင်ယူသွားရောက် ပြန်လည်ရမည်၊ ငါကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤဌာနတွင် ရဟန်းပြုတော်မူတော့အံ့" ဟူသော အမိန့်တော်မြတ် မှတ် တော် မူ လေ လျှင် အမတ် မောင်ဆန်က သံတော်ဦး တင်ပြန်သည်မှာ "ဘဝါးခြေထပ် ဘဝမကွာ နောက်တော်က ပါခဲ့သဖြင့် အိမ်တော်ပါ ကျွန်မှန်ပါသည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ဟုန်ကို ခိုလှုံထမ်းရွက် ဃက်စွန့်ကြိုးပမ်းရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်း ရဟန်းပြု၍ နောက်တော်က အစဉ် ဘစိုက် လိုက်ပါရမည့်" အကြောင်းကို ရှိခိုးသံတော်ဦးတင်ပြန်ရာ အခွင့်တော် မသာသောကြောင့် အမတ်မောင်ဆန် အမိန့်တော်မှတ်ရင်းအတိုင်းဖြင့် ဆောင်ယူသွားရောက် ပြန်လည်ပြီးနောက် အလောင်းကိုယ်တော်မြတ် ကြုံရှယ်တော် မူပြန်သည်ကား-

ဆံတော်မြတ်တို့သည်ကား ရဟန်းအား မလျောက်ပတ်ဖြစ်ချေသည်၊ ငါ၏ဆံတော်တို့ကို အခြားသူများ ရိတ်သိမ်းပယ်

ဖြတ်ခြင်းဌာနမထိုက်၊ ငါကိုယ်တော်တိုင်ပင် သုတ်သင် ရိတ်ဖြတ်တော်မူအံ့" ဟု ရှေးနှလုံးတော်ပြုလျက် လက်ျာလက်တော်၌ရှိသော သန်လျက်တော်နှင့် လက်ဝဲလက်တော်ဖြင့် ကိုင်တွယ် လက်တော်ဝယ် အသင့်ရှိသော ဥသျှောင်တော်နှင့်တကွ ဆံကျစ်တော်ကို ရိတ်ဖြတ်ပယ်သိမ်းတော်မူ၏၊ ဆံတော်မြတ်တို့သည် မတိုမရှည် လက်နှစ်သစ် မျှ ကြွင်းကျန်ထော်မူလျက် အထက်အညွှန့်ဖြစ်သော ဆံတော်မြတ်တို့သည် လက်ျာရစ်လည်ကုန်လျက် ဦးခေါင်းတော်၌ ငြိကုန်၏၊ ထိုဆံတော်မြတ်တို့ကား သက်တော်ရှစ်ဆယ် ကာလပတ်လုံး ဤလက်နှစ်သစ်မျှ ရှိတော်မူ၏၊ မုတ်ဆိတ်ကြွင်စုယ်တော်တို့သည်လည်း ဤဆံတော်နှင့် လျော်ကန်ရုံမျှ ရှိသည်ဖြစ်၍ တဖန် သုတ်သင်ရအံ့တော့သည် မဟုတ်ဖြစ်လေ၏"

၄၉။ ဆံတော်ကို စူဠာမဏိစေတီတည်ခြင်း အကြောင်း

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ဥသျှောင်နှင့်တကွ ဆံတော်ကို ကိုင်မတော်မူပြီးလျှင် ဓိဋ္ဌာန်ကောက်၍ မြှောက်တော်မူသည်မှာ "အကယ်၍ ငါ့အား ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်မည်မှန်ပခေါ်မူ ဤဆံတော်မြတ်သည် ကောင်းကင်၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့ တည်စေကုန်သတည်း၊ အကယ်၍ ဘုရားစင်စစ် မဖြစ်ပခေါ်မူ ဤမြေသို့ မချို့လျင်လျား ကျသွားစေသတည်း" ဟု သစ္စာဓိဋ္ဌာန်မြွက်၍ အထက်သို့ ပစ်မြှောက်တော် မူလိုက်၏၊ ထိုပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်နှင့်တကွ ဆံကျစ်ဦးရစ်တော်သည်

တယ္ဟုဇနာမျှလောက်သော အရပ်သို့တက်၍ ကောင်းကင်ဝဠာ်ပန်းဆိုင်းဆဲသကဲ့သို့ တည်လေ၏၊ သိကြားမင်းသည် နတ်မျက်စိတထောင်ဖြင့် လူ့ဘောင်သို့ ရှုကြည့်မြင်သိ၍လက တယ္ဟုဇနာရှိသော ရတနာ ရှေပန်းတောင်းဖြင့် ခံယူပင့်ဆောင်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ထိုပတ္တမြားဥသျှောင် ဦးရစ်ဆံကျစ်တော်ကို ဌာပနာ၍ ခုနှစ်ယ္ဟုဇနာ စွင့်စွင့် ဥာဏ်တော် အစောက်မြင့်အောင် စွဉ္ဇာမဏိစေတီတော် ဘုရားကြီးတည်ထား ကိုးကွယ်လေ၏။

၄၀။ ဝတ်လဲတော်ကို ဒုဿစေတီတည်ခြင်း အကြောင်း

ထိုအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ဆံတော်တို့ကို ပယ်တော်မူပြီးနောက်မှ တဖန် ကြံရွယ်တော် မူပြန်သော အကြောင်းကား "ဤအဘိုးမျှားစွာ ထိုက်တန်သော ကောင္ဒုမ္ဗတိုင်းဖြစ်, မဂဓရာဇ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးစသော ဝတ်လဲတော်တို့သည် ငါကိုယ်တော်မြတ်တွင် မပြတ်ဆင်တော်မူမည်ဖြစ်သော ရဟန်း၏ အသင်္ဃာတော်ဖြင့် လျော်ကန် သင့်မြတ် လျောက်ပတ်ခြင်း မဖြစ်ကုန်" ဟူ၍ ကြံတော်မူလျက် ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ မိတ်သဟာယဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ဃဋီကာရဖြဟ္မာမင်း သည် ဘုရားတဆူပွင့်ခဲ့တော်မူသော ခေတ်ကာလကြာအောင် ကွေကွင်းခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရလျက်ရှိသော အဆွေခင်ပွန်း၌ အလွန်လေးမြတ်ခြင်း ပြင်းသော သဘော နှလုံးသွင်းရကား "ယခုအခါ၌ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းကြီး ဖြစ်သော

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် မြတ်သော တော ထွက်ခြင်း နိုက္ခမပါရမီလမ်းကို ကြိုးပမ်းတော်မူသော အရေး ကိစ္စ၌ အဆွေခင်ပွန်းကြီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ငါရွက်ဆောင်သည်ပိုး ကြိုးစားလိုသော ဝတ်တရားကား ရဟန်းအား လျောက်ပတ် သော ပရိက္ခရာရစ်ပါးတို့ကို ထို အဆွေခင်ပွန်းကြီး ဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား လှူဒဲ့"ဟု ကြုံပြီး သက်နှံးသုံးထည်, သပိတ်, ပဲခွပ်, အပ်, ခါးပန်း, ရေစစ်, ဤရစ်ပါး သော ပရိက္ခရာတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ ကပ်လှူ၏။ ထိုအခါ အလောင်းတော်မြတ်သည် ကပ်လှူသော ရစ်ပါးသော ပရိက္ခရာ တို့ကို ယူ၍ "သင်းပိုင်ကို ဤသို့ဝတ်အပ်၏၊ ကိုယ်ဝတ်ကို ဤသို့ ခံအပ်၏"ဟု ဆုံးမ ပြောပြ သွန်သင်မည်သူ ဆရာမရှိသော်သည်း ရှေးဘုရားရှင်တို့၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုခဲ့ဘူးသော အထုံ စံသနာပါခဲ့သော ပါရမီ အဟုန်ကြောင့်ငင်း, နှစ်သိန်း လေး သောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိသော မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပညာ တော် ကြီးမြတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ငင်း သင်းပိုင်ကို အထက်မှ ချက်ကို ဖုံးလွှမ်းလျက် အောက်မှ ပုဆစ်ဒူးကို လွှန်လျက် လက် ရုံစ်သစ်မျှ အနားကျစေလျက် ညီညွတ်စွာ အနားပတ်လည် လှည့် ၍ ကတ်ကျေးဖြင့် ကိုက်ညှပ်ဘိသကဲ့သို့ အဆက် အောက် အဝန်း ညီညွတ်စွာ ဆင်ယင်စီးဝတ်တော်မူပြီးလျှင် သင်းပိုင်၏ အထက်၌ ခါးပန်းပေါင်ဆီး၍ သက်နှံးတထည်ကို အောက်မှ သင်းပိုင်နား အဆက်သို့ လက်လေးသစ်တက်စေပြီး ပခုံးတော်တဘက်၌ ရုံလျက် ဒူးကုန်ကို လက်ဝဲပခုံး၌တင်၍ သပိတ်ကို ဒိတ်ဖြင့် လက်ျာ ပခုံး တော်၌လွယ်၍ ရဟန်း၏အသွင်တော်ကိုယူပြီးမှ ဆင်တော်မူခဲ့ရင်း စတ်လဲတော်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်တော်မူ၍—

"ငါ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်မည်မှန်က ဤဝတ်လဲတော်သည် ကောင်းကင်၌ တည်စေသတည်း၊ ဘုရားစင်စစ် မဖြစ်မည်မှန်က ဤဝတ်လဲတော်သည် မြေ၌ကျစေသတည်း" ဟု ဓိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြှောက်လိုက်၏၊ ထိုဝတ်လဲတော်ကို ဃဋီကာရဗြဟ္မာ မင်းယူဆောင်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ မြင့်သော ဒုဿစေတီ တည်ထားကိုးကွယ်လေ၏။

၅၁။ ကဏ္ဍကမြင်း နတ်သား ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း

ဤသို့ အလောင်းတော်မြတ်သည် ရဟန်းပြုတော်မူပြီး၍ သံဝရသီလကို စောင့်ရှောက် ဆောက်တည်တော်မူလျက် "အမတ်မောင်ဆန်....ငါ၏ အမိန့်အမှာတော်မျှားဖြင့် ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးအား အနာရောဂါကင်းသော အဖြစ်ကို ရှိခိုးသံတော်ဦး တင်ပါလေ" ဟု အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူသဖြင့် စံတော်မူရင်း နေပြည်တော်သို့ ပြန်၍ စေလွှတ်တော်မူလိုက်၏၊ ထိုသို့ အလောင်းတော်မြတ် မှတ်တော်မူလိုက်သော အမိန့်တော်အရဖြင့် အမတ်မောင်ဆန်သည် အလောင်းတော်မြတ်ကို ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်လျက် မျက်ရည်စက်လက် အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်လျက်နှင့်ပင် နောက်ဆုံတင်ငင်နှင့် အမိန့်တော်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် မပြန်ချင်ဘဲလျက် အရှင်ရှိရာ ပြန်ကြည့်ကာဖြင့် အောင်ချာရွှေမြေ စံတိုင်းပြည်သို့ မနေမန့်စွာ ပြန်သွားရလေ၏။

အလောင်းကိုယ်တော်မြတ် ခြေတော်ဖာဝင်လျက် တောထွက်တော် မူသော စီးတော်ယာဉ် ကဏ္ဍက မြင်းတော်သည်လည်း အမတ် မောင်ဆန်အား အမိန့်တော်ပြန်သော အာဏာတော်မြတ် အရပ်ရပ်ကိုကြားရသဖြင့် အလုံးစုံ သိရသောအတွက် "ဤနေ့ ဤရက်ကစ၍ ဤနေကို မည်သည့်ကာလမှ အရှင်သားကိုဖူးမြင် ကြိမ်တွေ့ကြရတော့မည်မဟုတ် ဖြစ်လေပြီ" ဟု သောကနှလုံး ယူကျုံးမရ တသလွမ်းဆွတ် သည်းပွတ်ကြကဲ့ ရင်ကွဲနာ ရသဖြင့် အလောင်းကိုယ်တော်မြတ် ရှေ့မျက်နှာတော် လှည့်၍ ရှိကြည့် ထင်ထင် မြင်တော်မမူရသောဌာနကိုလွန်မြောက်က စိုးရိမ်ပူဆွေး လှသည်ကို သည်းညည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ စုတိမရဏာသို့ မြန်းရ လေသည်ရှိသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ကဏ္ဍကနတ်သား ဟူ၍ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လေ၏။

အမတ် မောင်ဆန်အားလည်း အိမ်တော်ပါ ကျွန်မှုန် လျက်နှင့် သိဒ္ဓတ်သခင် အရှင်အလောင်းတော်မြတ်နှင့် ဘဝါး ခြေထပ် ဘုဝမကွာ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းနောက်တော်မပါ ရဘဲ ကဲ့ရလေခြင်းအတွက် စိတ်စက်မအေး ပူဆွေးဒုက္ခရောက်၍ စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း ပြင်းစွာ ဖြစ်ရသည့်ပြင် စီးတော်ယာဉ် ကဏ္ဍက လည်း စုတိမရဏာ ပြောင်းသွား ကွယ်လွန်ပြန်ခဲ့သောကြောင့် သောကလောင်မီး အရှိန်ကြီးလျက် ပြန်သွားရလေ၏။

၅၂။ အလောင်းတော်ရဟန်းပြုပြီး၍ ဈာဏ်ကိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူခြင်းအကြောင်း

အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ထို တောထွက်တော်မူ သော ညဉ့်မိုးသောက်ယံကို လွန်ပြီးသော် ဃဋိကာရ ဗြဟ္မာမင်း

ကောင်းသော ကြာသကန်နန်းဖြင့် ဆင်မြန်း ရဟန်းပြုတော်မူပြီး နောက် ထိုအရပ်၌ပင် မလွှာမင်းတို့၏နေရာ ဒေနုပိယမည်သော သရဏ်ဂေါ ဥယျာဉ်သည် ရှိ၏။ ထိုသရဏ်တော ဥယျာဉ်တော၌ ဆွမ်းဘောဇဉ် အစာအာဟာရကို မှီဝဲသုံးဆောင် ဘုဉ်းပေးတော်မူဘဲ ခုနှစ်ရက်တသတ္တာဟ မျှ ကာလပတ်လုံး ရဟန်း၏ချမ်းသာကို ခံစားလျက် စံနေတော်မူ၏။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ဂ-ရက်နေ့ နံနက် မိုးသောက်သောအခါ၌ ဒေလောင်းတော်မြတ်သည် ဒေနုပိယသရက်ဥယျာဉ်တော၌ ပန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းဖြင့် ပုံလွှမ်းအပ်သော ကိုယ်တော်၌ သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်မြတ်တပါးတည်း စံနေတော်မူလျက်လည်း မျှားစွာသော လူအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံ စံနေတော်မူတိသကဲ့သို့ ဆင်တော်မူလျက် ကြည်းကြောင်းအားဖြင့် ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ခရီးခဲကို ခြေတော်ဖြင့်သာလျှင် ကနုံနက်ခင်း အချိန်မှီ ဆောက်အောင်ကြွတော်မူ၍ တက်သောတံပိုးရှိသော တရုတ် ဂင်္ဂါ, အာယင် ဂင်္ဂါကို ကူးတော်မူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ မင်္ဂလာတံခါးဖြင့် ဝင်တော်မူ၍ ဆွမ်းဒါလို့ငှာ အိမ်စဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်တိုင်းနေ ပြည် သူအပေါင်း တို့သည် မမြင်စဘူး ထူးမြတ်တင့်ကယ် ကြည်ညိုစရာ အလှန်ကောင်းသော အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို ဖူးမျော်ကြည့်လင် ရှုမြင်ကြရလေလျှင် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြွက်ကြွက်ဆူညံဖြစ်လေကုန်၏။

အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် ဆုမ်းအလို့ငှာ ထုတ်ကြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက် မြန်းကြွတော်မူသောအခါ တိုင်းနေပြည်သူတို့သည် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ ကောင်းခြင်းမျှားစွာလက္ခဏာတော်မြတ် သပ္ပါယ်တော်မူလှသော အရောင်အဆင်းကို ကြည်ညိုဖူးမြင်ကြရသဖြင့် ပြင်းစွာသော နှစ်လို ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကုန်လျက် နှစ်သက်လိုက်ခုန် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းဖြစ်၍ ထိတ်လန့်လေကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းအရောင်တော်ကို မြင်သဖြင့် ချမ်းမြေ့သာယာ နူးညံ့တ်အေးမြခြင်း ပြင်းစွာ ဖြစ်ကြလေကုန်၏၊ ထို့သို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူပြည်သား အမျှားပရိသတ်တို့အနက် အချို့သောသူတို့က အချို့သောသူတို့ကို ဤသို့ ထောက်လှမ်းကြိုတင် စီစဉ်ဆေးလေး မေးမြန်းရှာလေသည်မှာ "အို..... အချင်း ပြည်သူအပေါင်းတို့....အသို့ဖြစ်လေကုန်သနည်း၊ အသူရိန်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် လျှိုဝှက်သောရောင်ခြည်ကွန်ယက်ရှိသော စန္ဒာလမင်းသည် လူ့ရွာသို့ ရောက်လာသလော" ဟု စုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏၊ ထို့သို့ မေးမြန်းသောအခါ ကြားကြားသမျှသော ပြည်သူမျှားစွာတို့ကလည်း "သင်အသို့သောစကားတို့ဖြင့် ပြောကြားမေးဆိုဘိသနည်း၊ မည်သည့်အခါ၌ လူ့ရွာသို့ လမင်း လာသည်ကို ရှုမြင်ရဘူးသနည်း" ဟု ဆို၍ ကဲ့ရဲ့သဖွယ် စကားတင်း ဆို့ကြပြန်လေကုန်၏၊ သို့တည်း မဟုတ်လျှင် နဂါးလော, ဂဠုန်လော, ကုမ္ဘဏ္ဍလော, ယက္ခာလော, ဂန္ဓဗ္ဗလော, ဤသည်နတ်တို့ကို အစိုးရသော မျက်စိအမြင် တထောင်ဆောင်သော သိကြားနတ်မင်းတည်း ဖြစ်သလော၊ ငါတို့မြို့သည် ဝပြောသာယာ စည်ပင်စွာသော ဒါန, သီလ တည်းဟူသော ချမ်းတန်ဆာရောင်ကြောင့် သိကြားနတ်မင်းကြီးစံရာ တာဝတိ်သာ နတ်မြို့

ကြီးဟု ထင်မှားပြီးလျှင် ဝင်ရောက်လာသော ဘုရင်သိကြားမင်းကြီးတည်းဟု အချို့သောလူတို့က ထင်မိထင်ရာ ပြောကြချေလေ၏။

၅၃။ ဗိမ္မိသာရမင်း တောင်းပန်ခြင်း အကြောင်း

ဤသို့လျှင် ရာဇဂြိုဟ် တိုင်းပြည်သူ အပေါင်းတို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြက်ကြက်ဆူညံ ဖြစ်ကြလေသော် မင်းချင်းယောကျ်ားတို့က အကြောင်း အသိုနည်းဟု စုံစမ်း ထောက်လှမ်းသဖြင့် သိလေက ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္မိသာရမင်းကြီး အား ရွှေနားတော်ကြား လျှောက်ထား သံတော်ဦးတင်သည်မှာ- "အရှင်မင်းကြီး.... တိုင်းပြည်တော် အတွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှာ ဝင်လာသည်၊ လူလော, နတ်လော, နဂါး, ဂဠုန်, ကုမ္ဘဏ်, ယက္ခ, ဂန္ဓဗ္ဗလော အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် အတတ်မသိ၊ ဆွမ်းအလို့ငှာ ဝင်လာပါကြောင်း" နှင့် ရှိခိုးသံတော်ဦး တင်ကြလေသော် အမိန့်တော်နှင့် စေတော်မူလိုက် သည်မှာ— "မင်းချင်းယောကျ်း-မောင်မင်းများတို့....သွား၍ အစဉ်တစိုက် နောက်တော်က လိုက်လျက် ရှုကြည့်စုံစမ်းခဲ့ကုန်မည်၊ အကယ်၍ နဂါးဖြစ်အံ့၊ မြေဦးပေါ်လျှိုး မိုးသို့ပျံတက်၍သွားလတ္တံ့၊ အကယ်၍ ယက္ခဘီလူးဖြစ်အံ့၊ မြို့မှ ပြင်ပသို့ထွက်၍ တိုင်းစွန်ပြည်နားသို့ သွားမိလျှင် ကွယ်ပျောက်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ နတ်ဖြစ်အံ့၊ ကောင်းကင်ဖြင့် သွားလတ္တံ့၊ အကယ်၍ လူဖြစ်အံ့၊ အကြင်အခြင်းအားဖြင့် ရအပ်သော

အာဟာရကို စားသောက် သုံးဆောင်လတ္တံ့၊ ချမ်းမြေ့ခြင်း ရှိကြည့် စုံစမ်းချေ" ဟု စေတော်မူလိုက်၏။

အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိသည်ဖြစ်၍, ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အဆင်းတော်၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် အလုံးစုံသောသူတို့၏ မျက်စိတို့ကို ဆွဲငင်ဘိသကဲ့သို့ ရထားထမ်းပိုးတပြန် လေးတောင်ခန့်မျှ ပမာဏရှိသော ဌာနအရပ်သို့ ရှိကြည့် စက္ခုန္ဒြေကို ဆောင်တော်မူလျက် ပြောင်း, ပဲ, လူး, ဆပ် အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရောသော ဆွမ်း, ဘောဇဉ် အာဟာရတို့ကို ဤမျှဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်မျှတလောက်ပြီဟု မှတ်ပိုက်တော် မူပြီးလျှင် ဝင်သောတံခါးဖြင့် ထွက်တော်မူ၍ ပဏ္ဍာဝတောင်ခြေ ရဝေရိပ်ဝမ်း တောင်ခါးပန်းဦး အရှေ့သို့ မျက်နှာမူလျက် ထက်ငယ်တော်ဖြင့် ဆွမ်းဘဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူအံ့သောငှာ သပိတ်၌ အာရုံရှောသော ဆွမ်းကို ရှိကြည့်သုံးသပ် ဆင်ခြင်တော် မူသည်မှာ.... ဖရုံဥမ္မင်္ဂကား နှင်းသြဇာတမျှ ဆိမ့်အိမ့်ချိုအေး မွေးကြိုင်ကောင်းမွန်လှသော အရသာပဲတော်တို့ဖြင့် မြိန်မြတ်စွာ ပဲတော်သုံးနေကျ အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား ပြောင်း, ပဲ, လူး, ဆပ် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရော သော အာဟာရကိုမြင်တော်မူ၍ အသိမ် အမွှေတို့သည် အထက်သို့ ပြန်လျက် ခံတွင်းဖြင့် ပျို့အန်၍ ဟက်လတ္တံ့သော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထို့နောက်မှ သြော်-ဤကိုယ်၏ အဖြစ်ဖြင့် ဤသို့ သဘောရှိသော အာဟာရကို ကြားဘူး တွေ့ဘူးမည်ကို ဝေးစွ၊ မြင်မှမမြင်စဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထို ဝက်ဆပ် ရှိရှာဘုယ်၌သော အာဟာရ၌ ငြီးငွေ့တော်မူသော အလောင်းကိုယ်တော်

မြတ်သည် ကိုယ့်ရှင်ကိုယ်ပင် ဆင်ခြင်တွေးဆ တရားချမှတ် ဆုံးမပဲ့ပြင်တော်မူသည်မှာ—

"သိဒ္ဓတ္ထ....သင်သည် နှလုံးပျို့ဆန် အန်တက်သကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ရွံ ရှာခြင်း မဖြစ်လင့်၊ မလောဘလင့်၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကာလမြင့်ကြာ ရှေးအခါက ပံ့သုကူဆောင်သဖြင့် ရွှီးခြံစွာစားခြင်း, ဝတ်ခြင်း, သုံးဆောင်ခြင်းဌာန် သန္တုဋ္ဌိသံလေဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပြီးလျှင် အပွကိစ္စအမှုကို ပြုလုပ်ကျင့်ကြံနေထိုင်သော ရဟန်းတပါးကို တွေ့မြင်လျှင် အမတ်မောင်ဆန်တင်ချက်အရ မည်သည့်ကာလမှ ဤရဟန်းကဲ့သို့ ကျင့်ကြံအားရမ်း ရွက်ဆောင်သည်ပိုး ကြိုးစားအားထုတ် နိုင်ပါအံ့နည်း" ဟု အကြံကြီး ကြံရွယ်ပြီးလျှင် မြတ်ဿောတောထဲက်ခြင်း နိကွမပါရမီတော် ကို ကမ္မပထမြောက် ပြီးသည်သာမက ရဟန်း၏ အသွင်ဖြင့် ဆုမ်းဘုဉ်းပေးတော့မည် ရှိရာတွင်မှ လူးဆပ်ပြောင်း ပဲ့ အလုံးစုံရောပြွမ်းသဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံ ရှာဘွယ် ရှိလှချေ၏ တကား ဟူ၍ အောက်မေ့ဆင်ခြင် မရှိလင့်၊ တရားဓမ္မနှင့်တကွ ကောင်းကောင်းကြီး သံဝဂ ရသင့်ရထိုက်လှတော့သည်၊ "ရှင်သိဒ္ဓတ်....ငါစစ်မှုကား သိကြားမင်းစံရာ နှတ်နှန်းကြီးပမာဏ ကောင်းမှုဖြည့်စုံလှသည်ကို လုတ်လုတ် စွန့်တော်မူပြီးဖြစ်လျက် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စက်ဆုပ် ရွံ ရှာတော့မည်နည်း" ကိုယ့်ရှင်ကိုယ်သာ ကိုယ်ဆရာပြု၍ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ တရားချပြီးလျှင် အာဟာရကို မျှတဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၏။

မင်းချင်းယောကျ်ားမြင်းစေတော်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို မြင်၍ ဆုဇ္ဈပြိဟ်ပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား ဈေးကောင်းထား သံတော်ဦးတင်ကြကုန်သဖြင့် ရွှေနားတော်မြတ်

ကြားသိတော်မူလေ၏ ရုတ်တရက် ကိုယ်တော်တိုင် ထွက်တော်မူ ပြီးလျှင် အလောင်းတော်မြတ်ရှိရာ ပဏ္ဍုဝတောင်ခြေသို့ မျောက် တော်မူက ဘုရားလောင်းကို ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ အမည်အမျိုး ကို စစ်ပေါက်လျှောက်မေးဘော်မူသဖြင့် သိုးတော် မူသော် မြို့ရွာထီးနန်း တိုင်းခန်းစည်းစိမ်ပါ အပ်နှင်းတော်မူ၏။။

ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောမင်းကြီး.... ဝံတ္ထုကာမ, ကိလေသကာမတို့ကို အလိုမရှိသဖြင့် မြတ်သော တောထွက်ခြင်း ကို ပြုတော်မူသည်ကား သစ္စာလေးပါး ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင် တော်မူသော ဘုရားအဖြစ်ကိုသာ ခင်မင်တောင့်တ အလိုတော် မြတ် ရှိလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် အပ်နှင်းတော်မူသော တိုင်းပြည် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပယ်တော်မူသော အခါမှ စင်စစ် ဘုရားဖြစ်တော်မူမည့် အရှင်ပေတည်း ဟု နှလုံးတော်ချပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ပိမ္ဗိသာရမင်းကြီး တောင်းပန်တော်မူ သည်ကား "နောင် ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ အကျွန်ုပ် တိုင်းပြည်မြို့ရွာသို့ ရှေးဦးစွာ ကြွလာတော်မူလာမည့်အကြောင်း" ကို တောင်းပန် လျှောက်ထားတော်မူ၏။ အလောင်းကိုယ်တော် မြတ်လည်း "ကောင်းပြီ" ဟု ပဋိညာဉ်ခံစကား မြွက်ကြား မိန့်ဆို တော်မူလေ၏၊ မင်းကြီးလည်း နန်းမြို့တော်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင် တော်မူလေ၏။။

၅၄။ ရသေ့နှစ်ဦးထံ နည်းခံခြင်းအကြောင်း

ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အနီး ပဏ္ဍုဝတောင်ခြေ၌ ဆွမ်းဘဉ်းပေးတော်မူပြီးမှ အစဉ်သဖြင့် ကြွတော်မူလေသော် ကာဠာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရရဿ

အထံသို့ ရောက်တော်မူလေ၍ ထိုအာဠာရရသော့ အထံ၌ လောကီ ဈာန်သမာပတ်ရှစ်ပါးကိုနည်းခံလျှင်နေဝသညာနာသညာယတန သမာပတ်၏ ပရိကံ့ကို အာဠာရရသော့ မသိသဖြင့် အောက်ခုနှစ် ပါးသော သမာပတ်ကိုသာရ၍ လာခဲ့သော် ရာမမင်း၏ သား ဖြစ်သော ဥဒကရသော့ ကို တွေ့၍ နေဝသညာ နာသညာယတန သမာပတ်၏ ပရိကံ့ကိုမေး၍ ထိုရသော့ နှစ်ဦးတို့၏အထံ၌ လောကီ သမာပတ်ရှစ်ပါးကို ဖြစ်စေ၍ ဤသမာပတ်တို့သည် သစ္စာလေး ပါးသိခြင်းအကြောင်း မဟုတ်သေးဟု ထိုသမာပတ် ရှစ်ပါးကို တန်ဆာမဆင်မူ၍ ထိုသူတို့ထံမှ ခွါ၍ကြွေးတော်မူပြန်သော် ဘုံး ဘက်တော် မဟာဗောဓိပင် ရောက်ရာဌာနဖြစ်သော ဥရုဝေဠ တောသို့ ရောက်တော်မူလေ၍ ဤမြေအဘို့သည် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ဖြစ်၏၊ ဤအရပ်၌ သဒ္ဓါတရား ထင်ရှားပြည့်စုံသော မြတ်သော အမျိုးသားအား သမထဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း ဆောက်တည်အံ့သောဌာ လျောက်ပတ် ပေစ့တကားဟု ဘုရား လောင်းသည် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းဌာ အာသာ ဆန္ဒ စိတ်တော်၌ရှိလှ၍ ထိုဥရုဝေဠတော၌ နေတော်မူလျက် လှူ, နတ်, ဗြဟ္မာ ဝေနေယျာအများတို့အား ကိုယ်တော်မြတ်၏ စွမ်းပကားခွန်အားတော်နှင့်တကွ ဓိရိယ လုံ့လတော်နှင့် ပြည့်စုံ ခြင်းကို ပြတော်မူအံ့သောဌာ မြတ်သော ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၏။

၅၅။ ပဥ္စဝဂ္ဂိုင်းယောက်တို့အကြောင်း

ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို မီးရှူးသန့်စင် ဖွဲ့မြင် ဟော်မူစက ဘိသိက်တော်ဆက်ဖြစ်သော လက္ခဏာဘတ် ပုဏ္ဏား

တော် ရှစ်ယောက်တို့တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏား သည် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား တောထွက်လေပြီ ဟူသော ကောလာဟဋ္ဌ သတင်းစကားကြားရ၍ ပုဏ္ဏားကြီး ခုနှစ်ယောက်တို့၏ သားမျှားအထံသို့ အသီးအသီး သွားရောက် ပြီးလျှင် "အို-အချင်းတို့....အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား သည် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းအမှုကို ပြုတော်မူသည်သာမက ရဟန်းပြုတော်မူလေပြီ၊ ထိုအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား သည် မုချစင်စစ် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ မချွတ်တည်း၊ အကယ်၍ သင်တို့၏ အဘမျှားသည် ရှိကုန်သေးသည်ဖြစ်အံ့၊ ယခုပင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်ရာ၏၊ သင်တို့၏အဘတို့သည် သင်တို့အား ရဟန်း ပြုရစ်ကြကုန်ဟူ၍ မှာထားခဲ့ကြ၏၊ သင်တို့သည် အကယ်၍ ရဟန်းပြုပါလိုကုန်အံ့၊ လာကြကုန်၊ ငါသည် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် ရဟန်းပြုတော်မူသည်ကို အတုလိုက်၍ ရဟန်း ပြုတော့အံ့" ဟူ၍ ဆို၏။

ထိုခုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည် တူမျှသော သဘော ဆန္ဒ ညီညွတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုခုနှစ် ယောက်တို့တွင် သုံးယောက်သော သူတို့သည် ရဟန်းပြုရန် အကြောင်းဖြင့် ကောင်းသောစကား ပြောကြားခေါ်ဆင် တိုင်ပင် သွေးဆောင်ရာ မလိုက်မပါကြကုန်၊ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကို အကြီး အမှူးပြု၍ ဝပ္ပ, ဘဒ္ဒိယ, မဟာနာမ်, အဿဇိ၊ ကျိပုဏ္ဏား လေး ယောက်တို့သည် ဘုရားလောင်း ရဟန်းမြတ်၏ အတုကိုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏၊ ထိုငါးယောက်တို့သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်း ငါးယောက်ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်သော ရဟန်း..

တို့သည် နိုဂုံး, ဇနပုဒ်, မြို့ရွာ, မင်းနေပြည် အစရှိသည်တို့၌ ဆွမ်း အလှိုင်္ဂာ လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုဥရုဝေဠုတောင်၌ ဘုရား လောင်းကိုယ်တော်မြတ်ကို မြင်ကြလေကုန်၏။

ထိုဥရုဝေဠုတောင်၌ ခြောက်နှစ် ကာလပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်တော်မူသော ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "ဤမည်သောအခါ၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမည်သောအခါ၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟူ၍ ကျောင်းသခင်မ်းနှင့်တကွ ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြား နယ်နိမိတ်သန့်ခြား၍ တံမြက်တလင်း သုတ်သင် ရှင်းလင်းခြင်း တည်းဟူသော သေနာသနဝတ်ကို အရပ်ရပ် ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စကြီးငယ်မျှားနှင့်တကွ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ ကျောင်းသခင်မ်းအနီး၌ပင် အစဉ်အတိုင်း နေထိုင်ကြလေကုန်၏။

၅၆။ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း အကြောင်း

ထိုဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဥရုဝေဠုတောသေနာနိုဂုံး၌ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူသောအကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိတော်ကား ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရွှေဦးစွာသေနာနိုဂုံး၌ ဆွမ်းအလှိုင်္ဂာ ကြွတော်မူ၍ မေတ္တာကိုပွားစေလျက် အခါကိုလွန်စေသဖြင့် ငါ့အားရှုန့်ရင်းသော အာဟာရကိုပယ်၍ အလိုအလျောက် ကြွကျသော ပဲသုကူ သစ်သီးဖြင့် ရောင့်ရဲရသော် သင့်လျော်အံ့သော လက္ခဏာရှိ၏၊ ထိုပဲသုကူသစ်သီး အာဟာရကို ဘဉ်းပေးသုံးဆောင် မှီဝဲသဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို

မရသေးသော် ကျိမ္မသော ပံသုကူသစ်သီးဆွမ်း အာဟာရသည်သည်း ကြမ်းထမ်းရုန့်ရင်းသော သဘောရှိသေး၏၊ ကြောင့်ကြမကင်းဘွယ်ရှိသေးသည်ဖြစ်၏ ဟူ၍ အကြင်သစ်ပင်၏ အရိပ်သစ်မ်း၌ အမြဲနေထိုင်၏၊ ထိုသစ်ပင်၌ အကြင်အခြင်းဖြင့် သစ်သီးကြွေ၏၊ ထို အလိုအလျောက်ကြွသော ပံသုကူသစ်သီးဖြင့် မှီဝဲမျှတ သုံးဆောင်ရသော် သင့်လျော်တန်ရာ၏။

ထိုသို့ ဘဉ်းပေးသုံးဆောင်၍မှ သဗ္ဗညုတဉာဏ် အထွတ်သို့ မရောက်သေးသည်ရှိသော် တမျိုး ကြုံရှယ်တော် မူပြန်သည်ကား-ကျိအလိုအလျောက် ကြွကျသော ပံသုကူသစ်သီးဆွမ်းဖြင့် မှီဝဲမျှတ ဘဉ်းပေးသုံးဆောင်လျက်ရှိသော ခဲဘွယ်, ဘောဇဉ်, ချိုချဉ်သစ်သီးစသော အာဟာရတို့ကိုလည်း ပယ်တော်မူဦးမည်ဟု အကြံပြုတော်မူ၏၊ ထိုသို့ အကြံပြုတော် မူပြန်သောအခါ၌ နတ်အမျှားတို့က "အရှင်အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်.... သင်ဆည်းကပ်၍ အချင်းခပ်သိမ်း အလုံးစုံသော ခဲဘွယ်, ဘောဇဉ်, ချိုချဉ်သစ်သီး စသော အာဟာရမျိုးတို့ကို စွန့်ပယ် ရှောင်ကြဉ်ငြားအံ့၊ နတ်အမျှားတို့သည် အလောင်းတော်မြတ်၏ ကိုယ်တော်၌ မွေးတွင်းတို့ဖြင့် သုဓာဘုတ် နတ်သြဇာတို့ကို အနှိုင်အထက် ထည့်သိပ်သွတ်သွင်းရာ၏၊ ထိုသို့သွတ်သွင်းခြင်းအမှုကို နတ်အမျှားတို့ ပြုလုပ်ကြလေသော် ငါ၏စကားသည် မတော်မတရား မုသားစင်စစ် ဖြစ်ရာ၏" ဟု အကြံပြုတော်မူပြီးမှ တလက်ဘက်မျှသော ပဲစဉ်းခုံစေ့၏ အဇတ္ထအရသာဖြင့်ပြုသော အဖျော်ယမကာရည်ကိုဂုဏ်း, ချိုချဉ်အေးမြ မြိန်မြတ်လှသော အိမ်ဆီးသီးအရသာဖြင့်ပြုသော ယမကာ အဖျော်ရည်ကိုဂုဏ်း မှီဝဲသုံးဆောင် ဘဉ်းပေး

တော်မူ၏။ ထို့နောင် တစေ့တလုံးမျှသော နှမ်းလုံး၏အရသာ
ကိုဂုဏ်း, ဆန်တလုံး၏ အရသာကိုဂုဏ်း ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်ပြီး
လျှင် အာဟာရကို မျှတတော်မူလေသဖြင့် ကာလကို လွန်စေ၏။

ထို့နောင်မှ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားလျှော
အား လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးနှင့်တကွ ရှစ်ဆယ်သော
လက္ခဏာတော်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် ပျော်ကွယ်ခဲ့ကုန်၏။
ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်တော်မြတ်၏ သဏ္ဌာန်သွင်ပြ
ရူပကာယတော်သည်လည်း အသူရိန်ဘမ်းသော စန္ဒာရွှေလ
မင်းကဲ့သို့ မည်းသော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော
ရူပကာယတော်၌ အသား အသွေးတို့သည် ခန်းခြောက်သကဲ့သို့
ဖြစ်ကုန်၏၊ ကျောက်ကုန်း နံကိုင်း ပြိုင်းပြိုင်းကြွေမ အရိုးအဆစ်
စသည်တို့၌လည်း အမိုးအကာပျက်ကွက် အခြင်ပျသော ကြွင်းကျန်
သော ကျောင်းသစ်မ်းကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်းတော်၏
အသားအရေတို့သည် ဦးခေါင်းခိုး၌ ကပ်ကုန်၏။

တင်ပါးဆုံ, တင်ပါးခွက်က အရေအသားတို့သည်လည်း
အတွန့်အတွန့် အလိပ်အလိပ် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝမ်းတော် ရင်တော်က
အရေအသားတို့သည်လည်း ကျောက်ကုန်းရိုး၌ ကပ်ကုန်၏၊ အလုံး
စုံသော ကိုယ်တော်သည် မွေးမျိုင်ဖါးဖါး ပြောက်ကျားနှမ်း
လျော့ ဖျော့တော့သော အဆင်းသဏ္ဌာန်တော် ဖြစ်ကုန်၏၊
အရှင်သိဒ္ဓတ် အလောင်းတော်မြတ်၏ ကိုယ်ကာယတော်ကို ဝဲယာ
နှစ်ဘက် လက်တော်ဖြင့် စမ်းသပ်ကိုင်တွယ် သုံးသပ်သည်ရှိသော်
ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြိုင်းပြိုင်းထကုန်ဘိသဖြင့် လက်တော်၌ ငြိကုန်၏။

ထိုအလောင်းတော်မြတ် အရှင်သိဒ္ဓတ် ကိုယ်တော်သည် ဤသို့ကြီးစွာသော ဆင်းရဲ ခံတော်မူရသော်လည်း ဤဒုက္ကစရိယာအကျင့်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ပြုသော်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရ၊ ထို့သို့ မရသေးသောအတွက် စိတ်တော်က ပျက်သဖြင့် အထက်စံတော်မူမြဲ ဗြဟ္မာနှင့်တော်၌ ယသောဓရာဒေဝီအမှူးရှိသော လေးသောင်းသော မောင်းမအပေါင်းတို့ကိုလည်း, ခမည်းတော်မြတ်နှင့် တကွ မာယာဒေဝီ မြတ်မယ်တော်ပမာ မဟာပဇာပတိ မိဖုရားတော် ဂေါဟမိတို့ကိုလည်း, ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့ကိုလည်း နှစ်လပရိစ္ဆေဒရှည်ကြာစွာ ခြောက်နှစ်မျှ ကြာပြီးဖြစ်၍ အလွန်မ်းမှပြေစိမ့်သောငှာ မြို့ရွာခရိုင် နိုင်ငံတိုင်းခန်း စံမြဲနန်းသို့ ပြန်မြန်းစကြာ ပြန်လိုသော အာသာသည် နှမ်းလုံးခန့်မျှ စိတ်တော်ကမရှိ။

နတ်တို့၏ သုခဘုတ်ပမာ မွန်မြတ်သော အရသာဆက်သမြဲ ပဲ့ဘော်မြတ် အရပ်ရပ် အာဟာရအတွက် ကောင်းဆိုးတွေ့မြင် စံနန်းမြင့် ဘုံဝေဟင်သို့ ပြန်ချင်တော် မူလိုသောစိတ် အရိပ်ဒေးမြက်မျှမမြင် ရွှေဘော်အမျှား လေးသောင်းသော မိဖုရားတို့၏ အလယ်၌ စမွယ်မွေ့လျော် စက်တော်ခေါသဖြင့် ဖြေဖျော်တော်မူအံ့သော အလို့ငှာ စံနန်းမြင့် ဘုံရတနာသို့ ပြန်ရှာတော်မူလိုသောစိတ် တဆိတ်မျှမစော ဤသို့ယော အကြံအစည်တော်သည် တရံတဆစ် မည်သည့်အခါမှ မပြစ်စဘူး။

ထူးလှသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ္ထ အရှင်သည် သွင်မူတော်ညံ့သက် ကိုယ်လက်သုတ်သင်တော်မူအံ့သော အလို့ငှာ

မြေမွေ့ထူခြင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခဲ့ စံနေတော်မူလတ်က မြတ်သော ဒုက္ခရစရိယာအကျင့် ပြင်းလှသည်ပြင် အာဟာရဇရာတ် အရပ်ရပ်ကို ချိုးဖြတ်ရောင့်ရဲ အူသဲလှိုက်ခုန် ချိချိတုန်မျှ ကိုယ်ကာယသက္ကာန်ဝယ် သွေးသံတော်ခန်းခြောက် ကျင်ကြီးပေါက် ဒုဂ္ဂရမှုကျဉ်းမြောင်းလှ ရှိ့ဝင်လျက် ကုဋိပင်တက်ဘွယ်ရာ ခဲယဉ်းသော ဝေဒနာကြောင့် မူးဝေကာ ယိမ်းယိုင်သဖြင့် တိမ်းလဲခြင်း ဖြစ်တော်မူရှာလေ၏။

၁၇။ အဇလောင်းတော် ဧသလွန်ပြီးဟု ဘဗည်းတော်ထံ နှုတ်တိုသွားရှိ လျှောက်ခြင်းအကြောင်း

ထိုသို့ မူးမိုက်တွေဝေ တိမ်းလဲခြင်းဖြစ်ရှိ နေတော်မူလေသည်ကို မြင်လျှင် တဦးသောနှုတ်သားကို တဦးသောနှုတ်သားက "အရှင်သိဒ္ဓတ် အလောင်းမြတ်သည် ဘုရားမဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာတော်စဲသဖြင့် နတ်ပဲ့သို့ ဝင်တော်မူလေပြီ" ဟု လျှောက်တင်စေ၏၊ ထိုသို့ လျှောက်တင်လာသော နှုတ်သားအား ဓမည်းတော် သုဒ္ဓဒါဒနမင်းကြီး မေးတော်မူသည်မှာ "သင် နှုတ်သား.... ငါ၏ သားတော်မြတ်သည်

ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပဲ့သို့ဝင်လေသလော၊ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လေပြီးမှ ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပဲ့သို့ ဝင်လေသလော”ဟု မေးတော်မူ၏။ နတ်သားလည်း “ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရာမြေ၌ လဲ၍ သေခဲ့ပြီ”ဟု ဆို၏။ “ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ငါ၏ သားတော်မသေ၊ နတ်လေ-နတ်ဝါး သွားလော့၊ ပြန်လော့၊ ဖယ်ရှားလော့၊ ငါ၏သားတော် နတ်ပဲ့ပျော်ပြီ ဆိုသော်လည်း ငါယုံတော်မမူ” ဟူသော စကားဖြင့် သုဒ္ဓဒါဒနမင်းကြီး အမျက်ပွားသဖြင့် နတ်သားအား ငေါက်ငမ်းဟစ်အော် အမိန့်တော်ပြန်လေသော် နတ်သားသည် ဤနေရာ၌ပင် ကွယ်လေ၏။ ထို့နောက်မှ ဒေလောင်း-တော်မြတ် သိဒ္ဓတ်အရှင်သည် ထွက်သက်, ဝင်သက်ကို နှလုံးသွင်း၍ သမ္မာညသတိတရားကို ရှေထား၍သဖြင့် သက်သာခွင့်ရရှိ သတိတော်တဖန် ပြန်ရတော်မူသည်ဖြစ်၍ တိမ်းလဲရာမှ ထတော်မူပြီးလျှင် ကြွလှမ်းတော် မူလေ၏၊ ထို့သို့ ကြွလှမ်းတော်မူပြီးသော နောက်မှ အာနာပါနစျာန်ကို ဝင်စားလျက် စကြံကြွတော်မူပြန်သော် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာဖြင့် လေရောဂါ နှိပ်စက်ပြန်သည်ဖြစ်၍ စကြံဦးခွံ့ တဖန်တိမ်းလဲတော်မူပြန်လေ၏။

ထိုအခါ အချို့သောနတ်တို့သည် “ဤအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရှင်ရဟန်းကား အားအစွမ်းကုန်ချေပြီ၊ ဤတောင်ကတက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်၊ မုချခန္ဓာစဲသဖြင့် နတ်ပဲ့သို့ ဝင်တော်မူလေပြီ”ဟူသော အထင်ဖြင့် နတ်သားတယောက်က ခမည်းတော် သုဒ္ဓဒါဒနမင်းကြီးထံသွား၍ လျှောက်ထားသံတော်ဦးတင်ပြန်လေ၏၊ “ငါ၏ သားတော် အရှင်သိဒ္ဓတ် အလောင်းတော်မြတ်သည် ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပဲ့သို့ ဝင်တော်မူလေသလော”

ဟူသော စကားဖြင့် နတ်သားအားစစ်မေးတော်မူပြန်လေသော် ဘုရားဖြစ်နိုင်ရန် ကြံရွယ်မှန်းယမ်းကြိုးပမ်းအားသစ်၍ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းအားထုတ်စဉ် ဘုရားဖြစ်ချင် လွန်းလှသော လောဘဇော အားကြီးလှသည်အတွက် သန္တုဋ္ဌသလ္လေခတရားကိုရှေ့ထား၍ အာဟာရဓာတ်အရပ်ရပ်ကို ဖြတ်တောက်ကင်းရှင်းအကျင့်ပြင်းသဖြင့် ဘုရားဖြစ်ခြင်းကိစ္စ ထမြောက် အောင်မြင်ခြင်းအဖြစ်သို့ မရောက်မီ မြေတုံ်လဲ၍ ခန္ဓာစဲပြီးလျှင် နတ်ပဲ့သို့ဝင်တော်မူလေပြီ ဟူသောစကာ ဖြင့် တင်လျှောက် ငြားသော်လည်း ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ယုံကြည်တော်မမူသောနတ်သားအား ခြိမ်းချောက်ဟစ်အော် ရာဇဝတ်တော်ပေးမည်ဟု ကြံရည်တော်မူသည်တွင် နတ်သား ရုံကြောက် ပျောက်ကွယ်လေ၏။

ထိုသို့ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီး ယုံကြည်တော်မမူနိုင်ခြင်း အကြောင်းရင်းကား ဤခေတ်အခါသမယ တလောကလုံး ဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသော ကာဠဒေဝိလရှင်ရသေ့ကို ရှိခိုးစိမ့်ဟူ၍ဆောင်ယူခဲ့သောအခါ ဇမ္မူသပြေပင်ရိပ်၌ ထားသောအခါ မဖြစ်ဘူးမြဲ အံ့ဘွယ်သူရဲပြာဋိဟာကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားမဖြစ်ဘဲ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ဘုရားလျှာသည် ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပဲ့သို့ဝင်တော်မူလေပြီ ဟူသောစကားဖြင့် နတ်များ တင်လျှောက်သော်လည်း ယုံကြည်တော်မမူသတည်း၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းအရှင်သည် သည်ဘကို ရသဖြင့် ထ၍ကြွလှမ်းတော်မူ၏၊ ထိုသို့ တိမ်းယိမ်း

လဲလျောင်းရာမှ ထ၍ ကြွလှုပ်မ်းတော်မူသောအခါ တဦးသော နတ်သားသည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီးအား သွား၍ တင်လျောက်ပြန်သည်မှာ.... "အရှင်မင်းကြီး၏သားတော် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်အရှင်သည် ကိုးဆယ် ခြောက်ဖြာ ရောဂါမရှိ ကျန်းမာစွာရှိတော်မူ၏"ဟု လျှောက်လာပြန်၏၊ ငါ၏သားတော်သည် ခန္ဓာစ၍ နတ်ပဲ့သို့ဝင်တော်မမူခြောင်းကို ငါသိတော်မူ၏ဟူ၍ အမ်ိန့်တော် ရှိလေ၏။

နှစ်ကာလ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူသော ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ကောင်းယင်သည် အဆုံးကို ပြသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ တနေ့သ၌ ဤသို့ ကြံတော်မူ၏၊ "အာဟာရဓာတ် အရုပ်ရုပ်တို့ကို ဖြတ်တော်မူ၍ အာနာပါန ဈာန်ကို ပွားစေအံ့"ဟု ကြံတော်မူ၏၊ ထိုသို့ ကြံတော်မူပြီးသော် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်အရှင်သည် ထွက်သက် ဝင်သက်လေသည် နားမှ အထက်သို့ တက်၍ ထိပ်သို့ရောက်၏၊ ဦးခေါင်းတော်၌ စူးဖြင့် ထိုးဆွဲသကဲ့သို့ ပြင်းစွာသောဝေဒနာသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်အရှင်သည် အကြားအကြား၌ အာနာပါန ဈာန်ကို ဝင်စားလျက် ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို ခံစားတော်မူ၏၊ ထိုသို့ ခံစားတော်မူရသော်လည်း လုံလဝီရိယတော်ကို မလျှော့မူ၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဈေးရှုကောင်စွာ ထင်သော သတိတော်သည် မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်၏၊ ပုပန်ခြင်း ရှိတော်မမူသည်ဖြစ်၍ တည်ကြည်၏။

ဤသို့ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံစားတော်မူသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်အရှင်သည် ကြုံလို

ကြုံမည်း အဆင်းမလှသည်ဖြစ်၏၊ အကြင် နွားကျောင်းသောသူတို့သည်၎င်း, ဆိတ်ကျောင်းသော သူတို့သည်၎င်း ဘုရားလောင်း အရှင်သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်ကို မြင်ကြကုန်၏၊ ထိုသူတို့က "ဤရဟန်းကား အဆင်းမလှ မည်းကြုတ်လှ၏" ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထို့မှတပါး မျှားသောအားဖြင့် အခါခါ ဖေသာ သူတို့သည်လည်း "ဤရဟန်းသည် အဆင်းမလှ မည်းကြုတ်လှ၏၊ ကြမ်းပိုး၏ ဖကျောက်ကုန်းရေကဲ့သို့ ရှိ၏" ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

၅၈။ ဒုက္ကရစရိယာဝကျင့်စဉ် မာရ်နတ် တားခြင်း အဖြာခြာ

ဤသို့ယောနည်းဖြင့် ကာလကို လွန်ဖြောက်သည်ရှိသော် ယုတ်မာသော အလိုရှိသော ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်မင်းက အရှင်အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်သည် လုံလ စီရိယ ဟာနး အားကြိုးလှ၏၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ဖြင့် ဝရုံကာခါ ဘုရားဖြစ်နုငှ၏၊ ယင်းသို့သော အတွက်ခကြောင့် ကြုံရွယ်ချက်တမျှိုး ထုတ်ရပြန်သည်ကား အရှင်အလောင်း တော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်း ဧတော်ထံ သွားရောက်ပြီးလျှင် ညှင်းပျောင်းသာယာ ကောင်းမှန်စွာ ဖျောင်းဖျယှဉ်သင့် ဆုံမသဖြင့် အကျိုးလိုငယောင်ဟန်ဆောင်လျက် ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှ ပျက်ယွင်းခရွေ့ငင်သဲ့ ဖဲသွားစေအံ့သော အကြောင်းအကျိုး အချို့ မျှိုကို မာရ်နတ် အကြံပြု၏၊ တိုသို့ ကြုံရွယ်ချက်အရ ဖြာငယောင်းခဖြောင်းဖျသော အချက်ကား "အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော် အရှင်ကား မျှားစွာ

ယုတ်လျော့ ကြုံလို့မည်းနုက် သေမင်းလက်အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ၊ သင်ကြုံရွယ်ချက် သင့်ဘက်၌ သင့်အသက် တဝက်တဘို့မျှသာ ရှိတော့သည်၊ သေမင်း၏ဘက်၌ကား သင့်အသက် အဘို့တထောင်ရှိလျက် ပါ၍နေလေပြီ၊ သင့်အား ခန္ဓာစဲ၍ နှတ်ပဲ့သို့ ဝင်ရသည်ထက် သက်တော်ရာကျော် ရှည်တော်မူရခြင်းသည် မြတ်၏၊ သက်တော် ရာကျော် ရှည်တော်မူက အတိုင်းမသိသော ကုသိုလ်အကုသောင်းမှအပေါင်း သိန်းသောင်း ထောင် ဆု မျှားစွာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းကို မပြုမလုပ်ရပါလော၊ ပြုလုပ်ရပါက အကျိုးမျှားစွာ မဖြစ်ပါလော၊ ဒုက္ခရစရိယာအကျင့်ထက် မီးကို ပူဇော်ရခြင်းသည် ကောင်းသော ပူဇော်ခြင်း၊ ဖြောင့်သော ပူဇော်ခြင်းမည်၏၊ မျှားစွာကောင်းမှုကို ပြုစုဆည်းပူးသည် မည်၏၊ ဒုက္ခရစရိယာအကျင့်ဖြင့် အဘယ်မှုစအံ့နည်း" ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုသို့ ဆိုလာသော ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်မင်းကို အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်အရှင် ရဟန်းတော်သည် ဤသို့သောစကားဖြင့် မြွက်ကြားထုတ်ဖေ၏ မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ "မေ့လျော့ လစ်လပ် အမှတ်တမဲ့ တရဲ့တစောင်း မကောင်းကောက်ကျစ် သတိလစ်သူတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍ ညစ်ညမ်းယုတ်မာ မကောင်းစွာသော အလိုရမ်းကြွင့် နှိပ်စက်ဘိစီး အားကြီးခြင်းလက္ခဏာ မျှားစွာ ထင်ရှားလှသော သင်မာရ်နတ်....ငါအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်သည် အကြင်ဘုရားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းအကျိုး အမျိုးမျိုးအားဖြင့် ဤ အရပ်သို့ လာတော်မူ၏၊ ကုသိုလ်အစု ကောင်းမှုအဘို့ အလို့ငှာ အကုသိုလ်မှခန့်မျှ အလိုမရှိ၊ အကြင်သူတို့ အားမွေးကား ကုသိုလ်အစု ကောင်းမှုဘဝဘို့ကို အလိုရှိ၏၊ ထိုသူတို့

ကိုးသာ သင်သည်ဆိုခြင်းငှာ ထိုက်၏၊ ငါ့အား ဆိုခြင်းငှာမထိုက်၊ ဧသာတို့ သင်မာရ်နတ် ...ငါ့အား သဒ္ဓါရှိ၏၊ လုံ့လရှိ၏၊ ပညာရှိ၏၊ ကျိသို့သဒ္ဓါ,ပညာ, လုံ့လ ဝိရိယနှင့် ပြည့်စုံသော နိဗ္ဗာန်သို့ ဖြတ်သောစိတ်ရှိသောငါ့ကို သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် အသက်ကုန်ပေးဘသနည်း။

မာရ်နတ်.... ကာမဟူသည် သင်၏ ရွေးဦးစွာသောစစ်သည်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တရားခွဲ့ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် နှစ်ခုမြောက်သောစစ်သည်၊ မွတ်သိပ်ဆာလောင် တပ်မွတ်ခြင်းသည် သုံးခုမြောက်သောစစ်သည်၊ တဏှောင့်ငါးရာ ကိလေသာကြောင့် နှောက်ယှက် တပ်မက်ခြင်းသည် လေးခုမြောက်သောစစ်သည်၊ မိန်းမောတွေဝေသော မောဟ ဖုံးလွှမ်းကြခြင်းသည် ငါးခုမြောက်သော စစ်သည်၊ သွေးရောခန်းခြောက် ပိန်ချုံးမည်းကြုတ် ခြောက်ကပ်ခြင်းသည် ခြောက်ခုမြောက်သော စစ်သည်၊ ဟုတ်ရာ၏လော-မဟုတ်လော တွေးတောယုံမှားခြင်းသည် ခုနှစ်ခုမြောက်သော စစ်သည်၊ ကျေးဇူးခြေခြင်း ကြုံမိုင်ခြင်းသည် ရှစ်ခုမြောက်သော သင်၏စစ်သည်၊ လာဘ်သပွါကာ အခြံအရံအဇကျော်အစော ပေါမျှားပြည့်စုံခြင်းကား ဤအရပ်၌ရ၏၊ မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ခြင်း သူတပါးတို့ကို နှိမ့်ချခြင်း အစရှိသော တန်ခူးတို့သည် သင်မာရ်နတ်၏ စစ်သည် အပေါင်းတို့တည်း၊ ထို စစ်သည်အပေါင်းတို့ကို ဆိုင်ပင်ဆိုင်သော်လည်း မပို့ဆိုသကဲ့သို့ အကိုးပင်ရသော်လည်း မအောင်တတ်၊ ဆိုစစ်သည် အပေါင်းတို့ကို အောင်မြင်မှသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရ၏။

၅၉။ ဘုရားလောင်းကိုစန္ဒ်၍ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ သွားကြခြင်း အကြောင်း

ဤသို့ ဘုရားအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်သည် မာရ်နတ်ကို ပြေးစေလိုသဖြင့် ခြိမ်းမောင်း ခြောက်လှန့်တော်မူရန် ကြံရွယ်တော်မူ၏၊ "ဤလောကဌ အကြင်သူတို့သည် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကိုပြုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ငါနှင့်တူမျှ ရုံသာဖြစ်ရာ၏၊ ငါထက်လွန်၍ ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကို ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ၊ ထိုသို့လျက်လည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်သေး၊ ဤဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်သည် သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်သေး၊ ဇမ္မူ၌ သပြေပင်ရိပ်၌ ထိုင်လျက် အာနာပါနစျာန်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုစျာန် ခြုံးသာမှ အဘယ့်ကြောင့် ငါသည် ကြောက်အံ့နည်း၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်း၍ အကုသိုလ်တရားတို့မှကင်း၍ ထိုခြုံးသာကိုဖြစ်စေအံ့" ဟု ကြံပြီး ထိုသမာဓိစျာန်ကိုမူကား "ဤသို့ အားနည်းသော ကိုယ်ဖြင့် ပွားစေအံ့သောငှာ စီးဖြန်းအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ အာဟာရကို မှီဝဲသဖြင့် ကိုယ်ကိုခိုင်စေ၍ ထိုသမာဓိစျာန်ကို ပွားစေအံ့"၊ ဤသို့ကြံ၍ သပိတ်ကိုထားရာမှဃျူ၍ သေနိုဂုံးဌ ဆွမ်းခံသွား၍ အာဟာရကို မှီဝဲသုံးဆောင်တော်မူ၏။

သုံးလေးရက်ဖြင့် ကိုယ်တော်၌ အားကိုယူ၏၊ သုံးဆယ်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏၊ ကိုယ်တော်သည် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးယောက်တို့သည် "ဤရဟန်း ဂေါတမသည် ရောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်၍လည်း

သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်းရှာ သိခဲ့သောဌာနတော်နှင့်၊ ဤယခု အခါ ရွာနိုဂုံးဌ ဆွမ်းခံသွားရာ ရွှေရင်းသော အာဟာရကို ဆောင်ပြီးသော ရဟန်းဂေါတမသည် အဘယ်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်းဌာနတော်နှင့်တော့အံ့နည်း၊ ဤရဟန်းဂေါတမသည် လာဘ်များခြင်းကို အလိုရှိ၏။ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်မှ ထွက်ပြီး၊ ဤရဟန်း ဂေါတမဖြင့် ငါတို့အား အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ကြံကြကုန်၍ ဘုရားအလောင်း အရှင်သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်မြတ်ကို စွန့်၍ ဥရုဝေဋ္ဌတောမှ ထွက်၍ တဆယ့်ခြစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော သို့ ရှေ့ရှုထွက်သွား ကြလေကုန်၏။

၆၀။ ဃနာနှံ့ဆွမ်းကို ရွှေခွက်နှင့်တကွ ခံယူတော်မူခြင်း အကြောင်း

ထို ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရာ သခ်ၤာမှ မိုးသောက် သမယ စောစောတ၌ ဆွမ်းခံအခါကို ဆိုင်းငံ့တော်မူလျက် အဇပါလညောင်ပင်ရင်းဌာန် အရှေ့သို့မျက်နှာပြု၍ နေတော်မူ၏။ မိမိ ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် အလုံစုံသော ညောင်ပင်ရင်းကို ထွန်းလင်း တောက်ပစေလျက် နေတော်မူ၏။ သူ့ဌေးသမီး သုဇာတာသည် စေအပ်သော တံမြက်တလင်း သွတ်သင်ခြင်းဌာ လာအပ်သော အစေခံမိန်းမသည် ပညောင်ပင်ရင်းဌာန် အရှေ့သို့ မျက်နှာပြု၍နေသော ဘုရားအလောင်းတော် အရှင်သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်ကိုဌင်း ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်ဝင်း ထွန်းလင်း စုံငြိုသည် ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော အလုံးစုံသော

ပညောင်ပင်ကိုဂုဏ်း မြင်လေ၏၊ မြင်ပြီးလျှင် အစေခံဖြစ်သော အိမ်ကျွန်မအား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏။

"ယနေ့ အရှင်ရဟန္တာစိုးနတ်သည် ဒါတို့အရှင် သုဇာတာသခင်မ၏ ပူဇော်သက္ကာရကို ကိုယ်တော်တိုင် ခံတော်မူလိုသည် ဖြစ်မည်" ဟု ထင်မြင်သဘောရရှိ၍ အဆောတလျင် ပြန်လည်လာရောက်ပြီးလျှင် "အရှင်မ....ယနေ့ ပညောင်ပင်ကို စောင့်သော ရဟန္တာစိုးနတ်မင်းသည် သခင်မ၏ ပူဇော်သက္ကာရကို ကိုယ်တော်တိုင် ခံတော်မူလိုသော သဘောအသင့် ထင်ဘွယ်ရာ အကြောင်းရှိ၏။ ယခု ပညောင်ပင်ရင်းသို့ဆင်း၍ တင့်တယ်စွာ အထင်အရှား ကိုယ်ထင်ပြ၍ နေတော်မူသည်" ဟု သူငဲ့သမီး သုဇာတာအား ကြားလျောက်၏။ ထိုအစေခံကျွန်မစကားကို ယုံကြည်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ဖြစ်ပြီးလျှင်—

"အာဘယ်ပုဏ္ဏ....သင့်အား ယနေ့ကိုအစပြု၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ယုတ်ခေသာ အစေခံကျွန်မဟူ၍ အောက်မေ့နှလုံးစွဲသုံးခြင်းကို မပြုဘဲ မြတ်နိုးနှစ်သက် စုံမက်ချစ်ခင် တွင်းဝင်ပြင်ထွက် တိုင်ပင်ဘက်ကြီး ချစ်သမီးအရာ၌ ထားမည်" ဟု ဆို၍ သမီးအား ဆင်ယင်ဝတ်စား အပ်ခသော လက်ဝတ်လက်စား၊ ဘယက်တန်ဆာ ဒွါဒရာ, ပုတီး, နားခွောင်း စသည်တို့ကို ဆင်ယင်ဝတ်စား သနားချီးမြှင့် ပေးဘဲ့ အပ်နှင်းပြီးလျှင် သမီးအရာ၌ ထားလေ၏။

ထိုတွင် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ဘုရားလျှာအား ဘုရားဖြင့်အံ့သောနှင့် အဘိုးအားဖြင့် အသပြာတသိန်း ထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ရအံ့သောဥာဏ်အပ်၏။ ထို့ကြောင့် သူငဲ့သမီး

သုဇာတာသည် ရွှေခွက်၌ ဃနာနို့ဆွမ်းကို ထည့်အုံ့ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ အဘိုးအားဖြင့် အသပြာတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ထုတ်စေ၍ ထိုရွှေခွက်တွင် ဃနာနို့ဆွမ်းကို ထည့်စေ၍ ထိုရွှေခွက်၌ ဃနာနို့ဆွမ်းချက်သော အိုးကို ငဲ့စောင်း မျောက်သွန်ဘိ၏။ အလုံးစုံသော ဃနာနို့ဆွမ်းတို့သည် ပဒုမာကြာဖက်မှ နှင်းပေါက်ဆီးရေပေါက် လျှောကျဘိသကဲ့သို့ သက်လျှော လိမ့်ကျ၍ ရွှေခွက်၌တည်လေ၏၊ ဃနာနို့ဆွမ်းသည် ရွှေခွက်တခု ပြည့်ရုံမျှ သာဖြစ်၏။

ထိုရွှေခွက်ပေါ်၌ ရွှေခွက်တခုဖြင့် အုပ်၍ ဖွဖွစင်လှပကောင်းမွန် သန့်ပြန့်လှသော အဖေါ်ရုံ ပုဆိုးအဝတ်ဖွဖြင့် ဖုံးလွှမ်း ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် သူဌေးသမီး သုဇာတာသည် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းမွန်ဘွယ်ရာ တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်ယင် ပြုပြင်တတ်စားပြီးမှ သမီးပြည့်ဝကိုလည်း ကောင်းမွန် တင့်တယ်စွာ ပြုပြင်ဆင်စတတ်စေပြီးလျှင် ဃနာနို့ဆွမ်းထည့်သော ရွှေခွက်ကို သုဇာတာသည် မိမိကိုယ်တိုင် ဦးခေါင်း၌ စိတ်ပါကိုယ်ပါ ရွက်ဆောင်ပြီးမှ အိမ်ပြည့်ဝကို နောက်လိုက်ခေါ်၍ ထွက်သာခဲ့သည် ရှိသော် အဝေးကပင် ပညောင်ပင်၏အရင်း၌ အရှေ့သို့ မျက်နှာမူလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခဲ့ စံနေတော်မူသော ဘုရားအလောင်း အရှင်သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်မြတ်ကိုဂုဏ်၊ ကိုယ်တော်မြတ်မှ ထွက်သော အရောင်တို့ဖြင့် စွဲငြိသည်ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ပညောင်ပင်ကိုဂုဏ် မြင်လေ၏၊ မြင်ပြီးမှ—

ဝမ်းမြောက်ခြင်း ကြီးစွာဖြစ်လျက် ပညောင်ပင်စောင့်သော ရုက္ခစိုးအမှတ်ဖြင့် မြင်ရာအရပ်ကစ၍ ရှိသေကိုင်းရှိုင်း နိုင်သမျှ

အထူးသဖြင့် ကိုင်းရှိုင်း ရိုသေစ့ာယော၍ အနီးသို့ ရောက်ယော အခါမှ ဃနာနို့ ဆွမ်းနှင့် တကွသော ရွှေခွက်ကို ဦးဆောင်ထက်မှ ခံသဖြင့် အဖုံးကိုလှစ်ဖွင့်ပြီးသော် ရွှေကရားမှ ပန်းနံ့သာဖြင့် ထုံအပ်သော မွေးကြိုင်လှစ့ာသောရေကိုယူပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း သို့ ချဉ်းကပ်၍ ကိုင်းရှိုင်းရိုသေစ့ာ ထိုင်၏၊ ဃဋီကာရ ငြဟ္မာ လှူအပ်သော မြေသပိတ်သည် ဤမျှ လောက် ပညောင်ပင် အောက်၌ ဆွမ်းခံအခါကို စောင့်ဆိုင်းငံ့လင့်၍ နေသည်တိုင် အောင် ဘုရားလောင်း အရှင်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်အား မစွန့်မူ၍ ထိုသုဇာတာ လာသောခဏ၌သာလျှင် မမြင်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် ပျောက်ကွယ်လေ၏။ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော် မြတ်လည်း သပိတ်တော်ကို မမြင်သည်ရှိသော် လက်ျာလက်ဟော် ကို ဆန့်လှမ်းတော်မူ၍ ရေကိုခံလင့်တော်မူ၏။

သူဌေးသမီး သုဇာတာလည်း ရှက်ခွစိုးအမှတ်ဖြင့် ပင်လျှင် လက်ခံတော်၌ ရေကိုသွန်းပြီး၍ ရွှေခွက်နှင့်တကွ ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်၏ လက်တော် ရောက် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း၏၊ ဘုရားလောင်း အရှင်မြတ်လည်း သူဌေးသမီး သုဇာတာကိုလှည့်၍ ရှုကြည့်တော်မူ၏၊ ထိုသုဇာတာ သည် ရှုကြည့်တော်မူသော အခြင်းအရာကို သညာရှေ့ရှု အမှတ်ပြု၍ "အရှင်နတ်မင်း....အကျွန်ုပ်သည် ဃနာနို့ဆွမ်းနှင့် တကွသော ထိုရွှေခွက်ကို အရှင်နတ်မင်းအား အလိုတော်အတိုင်း သုံးဆောင် တော် မူစိမ့်သောငှာ လက်တော်ဆောက် အပ်နှင်း၍ ပြီးပါပြီ၊ အရှင်နတ်မင်း အလိုတော်အတိုင်းသာ သုံးဆောင် ပြုလုပ်တော် မူပါလော့"ဟု လျှောက်ဆို၍ ငါးပါးသော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့်

ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် "အကျွန်ုပ်အား အမျိုးသိလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ဇာတ်ဘာဝတူမျှသော အဆွေတူအမျိုးတူ အိမ်သို့ရောက်၍ ပဌမကိုယ်ဝန်၌ ရတနာသားကောင်း ယောကျ်ားကလေး ရပါလိုသော ဆန္ဒအလိုသည် ပြည့်စုံလေသကဲ့သို့ အရှင်နှတ်မင်းအား လည်း မည်သည့် အရာ၌ဘာနမဆို အလိုတော်မြတ်အတိုင်း ပြည့်စုံပါစေသတည်း" ဟု ဆုတောင်းဆိုပြီးမှ သူဌေးသမီး သုဇာတာနှင့် တကွ နောက်ပါအိမ်ပြည့်ဝတို့ ပြန်သွားကြလေ၏။

၆၁။ နေရဥ္ဇရာမြစ်နားဌ၌ ဃနာနှိ.ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးခြင်းအကြောင်း

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားလျှာသည် သူဌေးသို့ သုဇာတာလူသော ဃနာနှိ.ဆွမ်းကို ရှေ့ခက်နှင့်တကွ ယူတော်မူပြီးမှ ထတော်မူသဖြင့် ပညောင်ပင်ကို လက္ခဏာရစ် သည်တော်မူပြီးလျှင် ဃနာနှိ.ဆွမ်း ရှေ့ခက်ကိုကိုင်ယူတော်မူလျက် နေရဥ္ဇရာမြစ်နားသို့ ကြွသွားတော်မူ၍ အသိန်းမက မျှားစွာကုန်သော ရွေးနှောင်တော် ဘုရားမျှားတို့၏ အလောင်းအလျှာတော်မြတ်တိုင်း ရေစမ္ပယ်တော်မူအံ့သောငှာ သက်ဆင်းတော်မူရာဌာနဖြစ်သော သုပ္ပတိဋ္ဌိတ အမည်ရှိသော သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း၌ ဃနာနှိ.ဆွမ်းနှင့်တကွသော ရှေ့ခက်ကိုချထားတော်မူသဖြင့် သက်ဆင်းတော်မူ၍ ရေစမ္ပယ်တော်မူပြီးမှ ရဟန္တာတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော သက်နှံးဝေါကို ဆင်းမြှုံးသပွါယ်တော်မူ၍ အရှေ.တူ၌ အချပ်မျက်နှာ အဘိုသို့လှည့်၍ ထက်ဝယ်ဘဲခွေ စံနေတော်မူလျက်

တစေ့တည်းသီးသော ထန်းသီးမှည့်အရွယ်လောက် ဒေါင်းဥခန့် ပမာဏမျှ လေးဆယ့်ကိုးလုပ် မယုတ်မလွန် လက်တော်ဖြင့် ဆမှန်းမျှတတော်မူ၍ ရေမထောမနှောက်သော ဆီဥ ထောပတ် နှတ်သုဓာတမျှ သြဇာလေးနက် ချိုမြက်မြိန်မြတ် မွေးထုံလှသဖြင့် အလုံးစုံသော ဃနာနို့ဆမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူ၏။

ဤသို့ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူသော ဃနာနို့ဆမ်း သည် ဘုရားသဗ္ဗညု အဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးမှ ဗောဓိမဏ္ဍလ အဝန်း၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသော ရှင်တော်ဘုရားအား လေးဆယ့်ကိုးရက် ကာလပတ်လုံး ဆာလောင် မွတ်သိပ်တော် မူခြင်းအလျင်းမရှိ၊ ပြကတိအာဟာရဇာဝတ် မပြတ်မျှတ ဘုဉ်း ပေးသုံးဆောင်တော် မူရသကဲ့သို့ ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဤ လေးဆယ့် ကိုးရက် အတိုင်းအရှည်မျှ ကာလပတ်လုံး တပါးသော အာဟာရ သည် မရှိ၊ ချိုးရေသပွါယ်တော်မူခြင်း, မျက်သစ်ရေ သဲနုံစင်တော် မူခြင်း, ကိုယ် လက် သုတ် သင် တော် မူ ခြင်း မည် သည် မရှိ၊ အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာဖြင့်သာ လွန်ဇစတော်မူ၏။

ထို သူးဌားသမီး သုဇာတာလှသော ဃနာနို့ဆမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော် မူပြီးသောကာလ ရှေခုက်ကို လက် တော်ဖြင့်ကိုင်လျက် "အကယ်၍ ငါသည် ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာ တတ် နိုင်လတ္တံ့၊ ဤရှေခုက်သည် အညာအထက်သို့ ဆန်တက်စေသ တည်း၊ ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ အောက်အကြွေသို့ စုန်စေသတည်း" ဟူ၍ ဓာဠာန်သစ္စာ ပြုတော်မူပြီးလျှင် ထိုရှေခုက် ကို နေရဥ္ဇရာ မြစ်ထဲသို့ ပစ်တော်မူလိုက်၏၊ ထိုရှေခုက်သည် ရေအယာဉ်ကို ဖြတ်သန်း၍ မြစ်၏အလယ်ဗဟိုသို့ အတောင်

ရှစ်ဆယ်မျှ ပမာဏလောက် မြစ်၏အညာအထက်သို့ ဆန်တက်၍ တခုသောဝဲ၌ ငုပ်လျှိုးမြုပ်သွား ကာလနဂါးမင်း၏ နေရာအရပ်သို့ ရောက်သွားလေသဖြင့် ဘုရားသုံးဆူတို့၏ သုံးဆောင်တော်မူပြီးဖြစ်သော ဃနာနို့ ဆုံမ်းထည့်သော ရွှေခွက်တို့နှင့်ရွှေခွက်ချင်း တိုက်ခတ်မိပြီးမှ ကိတ်ကိတ် ဟူသောအသံကိုပြုစေလျက် ထိုရွှေခွက်သုံးလုံးတို့၏အောက်၌ အစဉ်အတိုင်း လေးခုမြောက်ဖြစ်၍ တည်လေ၏။

ထို ကာလနဂါးမင်းသည်လည်း "ကိတ်ကိတ်" ဟူသော အသံကိုကြား၍ "ယမန်နေ့ကလည်း လူသားဘုရားတဆူ ဖြစ်ပြီးလျက် ယနေ့တဖန်လည်း တဆူဖြစ်ပြန်ပြီ"ဟု ဆို၍ တကြိမ်မကား မျှားစွာကုန်သော အုံသြချီးမွမ်းခြင်းတို့ဖြင့် အုံသြချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလျက် တည်လေ၏၊ [အစဉ်ကြားဘူးသည်ကား ထိုကာလနဂါးမင်းအား မြေကြီး တယူဇနာနှင့် သုံးဂါဝုတ်တက်သော ကာလမှ တနေ့ဟူ၍ အထူးရှိသည် ဖြစ်သတည်း။]

၆၂။ ဘုရားလောင်း မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်တော်မူခြင်းအကြောင်း

အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ဘုရားလျာသည် နေရာဠုရုမြစ်ကမ်းနားဌာ အလှန်ကောင်းသောအနှံ့နှင့် ပြည့်စုံ၍ မင်္ဂလာပန်ဟု သမုတ်အပ်သော အင်ကြင်းတောဌာ နေအာဘို့ နေသန့်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ သမာပတ်ရှစ်ပါး, အဘိညာဏ်ငါးပါးတို့ကို ဖြစ်စေတော်မူလျက် ညချမ်းသောအခါ ပန်းပွင့်တို့၏

အညွှာမှ ကြွေသောကာလ၌ နုတ်တို့သည် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဂျစ်ညသဘရှိသော ခရီးဖြင့် ခြင်္သေ့မင်းသည် တင့်တယ်စမွယ်ခြင်းကဲ့သို့ဎင်း, ရွှေတောင်ကြီး ရှရှတွားသကဲ့သို့ဎင်း ကြွသွားတော်မူ၍ နေရွှေထူမြစ်နဖူး၏ အညာအထက်သို့ လက်ျာဘက်လှည့်ပတ်ဝိုက်ချိုးတော်မူ၍ ဗောဓိပင်သို့ ရှေ့.ရှု ကြွလှမ်းတော်မူလေ၏၊ နဂါး,နတ်,ဂဠုန် အစရှိသည်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏၊ နတ်၏ သီခြင်း, ကခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ တသောင်းသော စကြဝဠာတို့က်သည် နံ့သာအတိ, ပန်းအတိတို့ဖြင့် ဧကောင်းချီးပေးသော တခဲနက်သော အသံသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ သုဒ္ဓိယအမည်ရှိသော မြက်ရိတ်လင်သည် မြက်ကိုထမ်းဆောင်ယူငင်၍ ခရီးရင် ဆိုင်ဖြင့် လာသည်ရှိသော် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားလျှော်၏ ကာယိန္ဒြေတော်ကို ကြည်ညိုသဖြင့် ရှစ်ဆုပ်သောမြက်တို့ကို လှူဒါန်းကပ်ဆက်၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် မြက်ကိုယူတော်မူပြီးလျှင် ညောင်ပင်မဟာပင် အနှံ့သို့ ကပ်တော်မူလျက် ဗောဓိပင်၏ တောင်မျက်နှာ လက်ျာဘက်ခွာနှာ အာဘို့မှ မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ ရှေ့.ရှုရပ်တော်မူ၏။

ထိုသို့ ရပ်တော်မူသောအခါ၌ တောင်စကြဝဠာတခြမ်းသည် အောက်သို့နှစ်၍ အဝီစိသို့ရောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ မြောက်စကြဝဠာတခြမ်းသည် အထက်သို့ဆောင်၍ ဘဝဂ်သို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်လေ၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားသည် နှပ်တော်မူထူခြင်း အရပ်၌ ဥပမာကား အကွပ်အဝန်း၏ အစွန်းဥ နှင်းအပ်သော ပုံတောင်းချက်မ၌ တည်သော လှည်းဘီးစက်

ကဲ့သို့ ဤနှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူးရှိသော မြေကြီးသည် အောက်သို့နိမ့်ခြင်း, အပေါက်သို့ မြင့်ခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် "ဤအရပ်သည်လည်း သစ္စာလေးပါးတရား ကို သိအံ့သော သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ်သည် မဟုတ် သေး" ဟု အောက်မေ့တော်မူ၍ လက္ခဏာရစ် လှည့်တော်မူလျက် မြောက်အရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူသဖြင့် ညောင်ဗုဒ္ဓဟေဠင်သို့ မျက်နှာရှေ့.ရှု ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါဥာလည်း မြောက်စကြဝဠာ တခြမ်းသည် နှစ်၍ အဝီစိသို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ တောင်စကြဝဠာတခြမ်း သည် ထောင်၍ အထက်ဘဝဂ်သို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းကိုယ်ထော်မြတ်သည် "ဤအရပ်ကား ဘုရားအဖြစ် သို့ ရောက်ရာအရပ်မဟုတ်သေး" ဟု အောက်မေ့တော်မူ၍ လက္ခဏာ ရစ် လှည့်တော်မူလျက် အရှေ့.အရပ်သို့ ကြွမြန်း-တော်မူ၍ ညောင် ဗုဒ္ဓဟေဠင်၏ အရှေ့.အရပ်မှ အနောက်သို့ မျက်နှာရှေ့ရှု ရပ်တော် မူ၏၊ ထိုအခါ အရှေ့.မျက်နှာ အရပ်သည်ကား ခပ်သိမ်းသော ဘုရားရှင်တို့၏ ပလ္လင်တော်တည်ရာ အရပ်ဖြစ်၍ မတုန်မလှုပ် ဘည်တံ့ခိုင်ခံ့စွာ အောင်ရာဒေသဖြစ်၍ တင်းမာခုခံသဖြင့် ကြည် လေကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် "ဤ အရပ်ကား ခပ်သိမ်းသော ဘုရားရှင်တို့၏ စွန့်တော်မူရာ အရပ်တည်း၊ ကိလေသာကို ချို ဖဲ့ဖျက်ဆီးတော်မူရာ အရပ်တည်း" ဟု သိတော် မူ၍ မြက်ရိတ်လုလင် သုဒ္ဓိယဒေ လှူလိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို အဖျားကကိုင်၍ မြောက်လှည့်ကြဲဖြန့် ချခင်းတော်မူရာ ထိုခဏ၌

တဆယ် လေးတောင် ရှိသော ပလွင်တော်သည် ဖြစ်လာလေ၏။ ထိုမြက်တို့သည် မြက်၏သဏ္ဌာန်ဖြင့် မတည်ကုန်၊ ထိုမြက်တို့မှ ဖြစ်သော ပလွင်တော်၏အတုကို တတ်လှစွာသောပန်းချီတော်တို့ဝင်း, ပန်းပုတော်တို့ဝင်း, ရေကူးအံ့သောဌာဝင်း, ထုလုပ်အံ့သောဌာဝင်း မတတ်နိုင် မစွမ်းနိုင်ကြသည် ဖြစ်ကုန်၏။

၆၃။ စီရိယအက်ါနှင့်အညီ အားတုတ်ခြင်း အကြောင်း

ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရွှေအင်းပျဉ်ခွံစိုက်သော ငွေသည်တိုင်ကဲ့သို့ အတောင်ငါးဆယ်ရှိသော ဗောဓိပင်စည်ကို ကျောက်တော်ဖြင့် အမှီသဟဲ တံကဲပြုတော်မူ၍ အရှေ့သို့မျက်နှာရှေ့ရှု ပြုတော်မူလျက် မြဲမြံသောနှလုံးရှိတော်မူသည် ဖြစ်၍ "စင်စစ်လျင် အရေ, အကြော, အရိုး ကြွင်းစေသတည်း၊ ငါ၏ကိုယ်သည်အသွေး, အသား, ခြောက်ကပ်စေသတည်း၊ အကြင် သဗ္ဗညုတ ဘုရားအဖြစ်သို့ ယောကျ်ားမြတ်၏ အစွမ်းဖြင့်, လုံ့လဖြင့်, အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ရောက်အပ်၏၊ ထိုသဗ္ဗညုတ ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်သမျှ မြေကြီးပြောင်းပြန် လန်သော်လည်း လန်စေ၊ ငါ၏ဦးခေါင်းထက်မှ မိုဃ်းကြိုးစက် အသိန်းတို့သည် ဝန်းရံ၍ ကျသော်လည်း ကျစေကုန်၊ ဤဥရုဝေဋ္ဌတော အလုံးသည် တောမီးထ၍ မီးကျီးစုအတိဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်စေကုန်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်သေးသမျှ စီရိယကို ငါမလျှော့၊ ဤရွှေ့ပလွင်၌ထက် ဝယ် ဘွဲ့ခွေ ငနေတော်မူခြင်းကို ငါမဖျက်ပြီ" ဟူ၍

အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဝိရိယကို မြဲစွာဆောက်တည်တော်မူလျက် ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ကျောက်ထီးသဘွယ်ဖြစ်သော ဗောဓိခက် တည်းဟူသော ထီးကိုဆောင်းတော်မူလျက် အစပ်သုံးပါးရှိသော ထက်ဝယ်တော်ဖြင့် စံနေတော်မူ၏။။

ထိုဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော သင်္ဘန်းတော်၌ ကျကုန်သော ဗောဓိအညွှန့် ရွက်ဖတ်တို့သည် ရှေ့ပြေး၌ ခြယ်လယ်စီကပ်၍ ထားအပ်သော စိန်, မြ, ပတ္တမြား, ပြယိုးယား, သန္တာ, နီလာ, ဂေါမုတ်, ဥဿဘယား တို့ကဲ့သို့ တင့်တယ်ခန်းပြား ကောင်းမွန်စွာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအခါသိကြားမင်းသည် အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ဝိဇယုတ္တရအမည်ရှိသော ခရွသင်းကို မှုတ်လျက် ရပ်၏၊ ထိုခရသင်းသည် တကြိမ်မျှမှုတ်သည်ရှိသော် မိုဃ်းလေးလပတ်လုံး အသံမဆိတ်မပြတ်မလပ် ရှာသွန်းခြင်းရှိသည် ဖြစ်တတ်၏။။ ပဉ္စသိခနတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဗေဠုဝစောင်းကို တီးခတ်ရပ်၏၊ သုယာမ နတ်သားသည် သားမြီးယပ်ကို ကိုင်၍ ရပ်၏၊ သန္တုသိတ နတ်သားသည် ပတ္တမြားယပ်ဝန်းကို ကိုင်၍ရပ်၏၊ သဟာမွတိဗြဟ္မာသည် သုံယူဇနာရှိ သာ ထီးဖြူကို ဆောင်းလျက် ရပ်၏၊ကာလနဂါးမင်းသည် အရာမကမျှားစွာကုန်သောကောင်းချီးသြဘာ မင်္ဂလာတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းအံ့သြလျက် ရပ်၏၊ စကြဝဠာတသောင်း၌ နေကုန်သော တပါးမက မျှားလှစွာသော နတ်အပေါင်းတို့သည် အထူးထူး အပြားပြားရှိကုန်သော ကောင်းသောအနံ့ရှိကုန်သော ပန်းဝတ် ပန်းဆိုင်း, နံ့သာပျော်, အခိုးအထုံအမှုံတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ အသောင်းမက မျှားစွာကုန်သော ကောင်းချီးသြဘာပေးခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်လျက် ရပ်ကုန်၏။။

၆၄။ မာရ်စစ်သည်တို့ကို အောင်မြင်ခြင်းအကြောင်း

မာရ်နတ်စစ်ချီခြင်း

ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် အဘိညာဏ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံစုံတော်မူ၍ အလုံးစုံသော သတ္တလောကကို အောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ယောကျ်ားအရေအတွက် ကုဋေတသောင်းတို့၏ အားနှင့်မျှသော နာရာယနဗိဿနိုးနတ်၏ အားကိုဆောင်တော်မူသည်ဖြစ်၍ ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်ကဲ့သို့ အကုဋေတထောင်မကသော မာရ်နတ်တို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းငှာ စွမ်းတော်မူနိုင်သော ဘုရားအလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် သံကြားဖြဟ္မာစသော နတ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရုံလျက် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ရွှေပလ္လင်၌ ထက်ဝက်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသောအခါ ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်သည် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး နတ်၏အစိုးရခြင်းကို စွန့်၍ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ စိတ်တော်ကို မိမိစိတ်ဖြင့်ယူလျက် အရိပ်ကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ် နောက်တော်သို့ အစဉ်လိုက်သဖြင့် ယုတ်သောအခြင်းအရာကို ကြည့်သော် လည်း အလောင်းတော်ကိုယ်တော်၌ တစုံတခု ချွတ်ယွင်းခြင်းကို မမြင်သောကြောင့် မိမိ၏သားဖြစ်သော နတ်သား တယောက်ကို သြကာကရာဇ်မင်းမျိုးဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် တောထွက်၍ ဘုရားအဖြစ်ကို ယူအံ့သောငှာ ဤအရပ်သို့ အကြင်အခါက ကပ်လာလတ္တံ့၊ ထိုအခါ၌ သင်သည် ငါ့အား ကြားလာလှည့်ဟု မာရ်နတ်မင်းသည် မိမိသားတယောက်ကို အစောင့်ထား၏။

ထိုသားသည် “ယခုအခါ သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားအဖြစ်ကို ယူအံ့သောငှာ ဗောဓိပင်သို့ ကပ်လာပြီ”ဟု အဘ ဖြစ်သော

မာရ်နတ်အထံသို့သွား၍ ကြားလေ၏၊ ထိုအကြောင်းကို မာရ်နတ်မင်း ကြားလျှင် အဖန်တလဲလဲ ဆင်ခြင်သဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကြီးစွာဖြစ်၍ "ယခုအခါ သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၏အလိုကို လွန်ခြင်းငှာ လုံ့လပြု၏၊ ထိုသိဒ္ဓတ်မင်းသားအား ငါ၏အလိုကို လွန်ခြင်းငှာ ငါမပေးအံ့" ဟု ကြုံးပြီးလျှင် မာရ်စစ်သည်အပေါင်းတို့၏အထံသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို မာရ်စစ်သည်တို့အား ကြား၍ မာရ်၏ ကြွေးကြော်ခြင်းဖြင့် မာရ်စစ်သည် အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ "အချင်းတို့....လျင်စွာလျင်စွာတက်ကြကုန်၊ ဖေါက်ပြန်သော အလွန်ကြောက်မက်ဘွယ်ရှိသော အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ အထူးထူးသော လက်နက်တို့ဖြင့် အထူးထူးသော လက်နက်တို့ကိုကိုင်၍ သည်းစွာတက်သော ရေအယဉ်ကဲ့သို့ လှုပ်မိုးရွာတက်ကုန်" ဟု မှာဆို၍ မိမိမှကား ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ် အာရပ်မြင့်သော ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ်နှင့်တူသော အမြင့်ရှိသော ဂိရိမေခလာ အမည်ရှိသော ဆင်ကိုစီး၍ ကိုင်အပ်သော အထူးထူးသော လက်နက်တို့ကို ကိုင်ခြင်းနှင့် တကွဖြစ်သော လက်ရုံးကဏ္ဍာင်ကိုဖန်ဆင်း၍ မာရ်၏စစ်သည်ကိုယူ၍ မိမိနေရာ ဇာဝတ္တိနှက်ပြည်မှ ဘုရားလောင်း ကိုးယံခတ်မြောက်ရှိရာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ဖရှိ.ရှုထွက်လေ၏။

မာရ်မင်း၏ စစ်သည်တို့သည် သန်လျက်, ခေါ်ရင်း, ပုဆိန်, မြား, လေး, ဓား, ဆောက်ပုတ်, ကျည်ပွေ့ အစရှိကုန်သော အထူးထူးသော လက်နက်တို့ကိုကိုင်၍ ဟင်းလင်းပွင့်ကုန်သော ခံတွင်းတို့ဖြင့် မီးပုံ, အဆိပ်အခိုး တောက်ပသော မြွေခါးကြီး ပန်းဆိုင်းတို့ကိုဝင်း, ဟင်းလင်းသောခံတွင်းတို့၌ စက်ဆုပ်ဘွယ်,

အမြင်ရှိသော အစဉ်သဏ္ဌာန်တို့ကို၎င်း, ဟင်းလင်းသော ခံတွင်း· ဖြင့် မီးလျှံတို့ကို၎င်း, အဆင်းမလှကုန်သော အရိုးစုမျှသာ ဖြစ်သော အဖြူ, အနီ, စသော အထူးထူးသော အဆင်းတို့ကို၎င်း· ဖန်ဆင်းကုန်၍ တပါးမက မျှားလှစ္ဆာသော ကြောက်မက်ဘွယ်ရှိသော အသွင်တို့ကို ပြကုန်လျက် တယောက်သောသူရဲ၏ အမှတ်လက်နက်ကရိယာတို့ကို ကိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော ခံတွင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍· ဗေဘိမတ္ထိုင်၌ စံနေတော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို လှုပ်မိုးလျက် လာကုန်၏။

ထိုမာရ်မင်း၏ စစ်သည်တို့သည် မာရ်မင်း၏ ရှေ့အဘို့ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ရှိကုန်၏၊ လက်ျာဘက်မှ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိကုန်၏၊ လက်ဝဲဘက်မှ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိကုန်၏၊ နောက်ဘက် ဌာနမှာကား စကြဝဠာတံတိုင်းကို အဆုံးပြု၍ တည်ကုန်၏၊ အထက်မှာကား ကိုးယူဇနာအစောက်ရှိသော ပဲ့တင်ထပ်သော အကြင်စစ်သည်အပေါင်း၏ ပဲ့တင်သံသည် ယူဇနာတဆောင်မှ· စ၍ မြေပြိုသော အသံကဲ့သို့ကြား၏။

ထိုမြေပြိုသကဲ့သို့သော အသံကိုကြား၍၎င်း, ထိုတိတ်နိမိတ်တို့ကိုမြင်၍၎င်း သိကြားအစရှိသော သူတို့တွင် တစုံတယောက်· သော သူသည်မျှလည်း ရပ်တည်ခြင်း၌ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ဇမံ မိမိတို့၏ မျက်နှာပြူရာ အရပ်ဖြင့်သာလျှင် ပြေးလေကုန်၏၊ ဘင်ကြားမင်းသည် ဝိဇယုတ္တရ ခရုသင်းကို ကျောက်၌လွယ်လျက် ပြေးရာ၌ ဤစကြဝဠာတံတိုင်း မျက်နှာဝအနားဌာရပ်၍ မျှော်၏၊ သဟမွတိ ဗြဟ္မာမင်းသည် ထီးဖြူကို အထွတ်၌ကိုင်၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့သာ

ပြေးလေ၏။ ကာလနဂါးမင်းသည် ကချေသည် နဂါးမတို့ကို စွန့်၍ မြေ၌ငုပ်၍ ယူဇနာငါးရာ အဝန်းကျယ်သော မန္ဒိယက နဂါးပြည်သို့ ပြေး၍ မိမိဗိမာန်တွင်း၌ လက်ဝါးဖြင့်မျက်နှာကို ပိတ်လျက်အိပ်လေ၏၊ တသောင်းသော စကြဝဠာမှ လာ၍ ကောင်းချီးကိုပေးလျက် နေကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း မိမိတို့၏ မျက်နှာပြုရာအရပ်ဖြင့် ပြေးလေကုန်၍ စကြဝဠာမျက်နှာအဝန်းဥ်ရပ်လျက် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်ကို မျော်ကြည့်ကုန်သော် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်ကို သတ်လိုသဖြင့် လာသော မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကိုမြင်ကုန်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဒုစဉ်သနားကုန်သဖြင့် "အလွန်ချစ်ဖွယ်ရှိသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် မသေပါစေသတည်း" ဟူသော အသံကို ပြုကြကုန်၏။

မာရ်နတ် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ဘုရားလျာ သည် ကားဆိတ်ငြိမ်သော ဗြဟ္မာမင်း၏ဗိမာန်၌ ဗြဟ္မာကြီးကဲ့သို့ တယောက်ထီးတည်းသာလျှင်နေ၏၊ ထိုးလိုင်ကာဝုက်တို့၏ အလယ်၌ ဂဠုန်မင်းကဲ့သို့၎င်း, အခြေလေးချောင်းရှိသော သားအပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့၎င်း ခပ်သိမ်းသော မာရ်စစ်သည်တို့၏ အလယ်၌ တင့်တယ်တော်မူသည်ဖြစ်၍ တပါးတည်း စံနေတော်မူ၏၊ ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်မင်းလည်း စစ်သည်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရုံလျက် လှမ်းမိုးသကဲ့သို့လာ၍ ပေဝံမဏ္ဍိုင်အနီးသို့ ရောက်လတ်သော် ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်သော

သံတွေခဲကို ယင်အပေါင်းတို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့သကဲ့သို့ တဉာဘ ပမာဏရှိသော ဗောဓိပင်၏ အဝန်းသို့ မဝင်ဝံ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ အဝေးမှရပ်၏၊ မာရ်စစ်သည် အပေါင်းတို့သည် မာရ်နတ်မင်း၏ အခြင်းအရာကို ကြည့်မျော်လျက် ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရုံ၍ တည်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်သည် မိမိစစ်သည် အပေါင်းတို့ကို ဤသို့ဟို၏၊ "အမောင် စစ်သည်သူရဲအပေါင်းတို့.... သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ သားဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားလျာနှင့်တူ၍ ရဲရင့်မြင့်မြတ်သော ကပါးသော ယောကျားမည်သည်မရှိ၊ ငါတို့သည် ထိုအလောင်းတော်မြတ်၏ ရှေ့တူရွှမ္ဘစစ်ထိုးခြင်းကို ပေးအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ နောက်အဘို့မှ နေ၍ စစ်ထိုးခြင်းကို ပေးကုန်အံ့" ဟူ၍ ဆို၏။။

ထိုအခါ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် လက်ဝဲ, လက်ျာ, ရှေ့တူရွှ အားဖြင့် အရပ်သုံးပါးကို ကြည့်တော်မူသော် သိကြားပြဟ္မာ အစရှိသောနတ်တို့၏ ပြေးလေကုန်ပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အလုံးစုံဆိတ်သော အရပ်မျက်နှာတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ တဖန် မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ ကြည့်တော်မူသော် လှမ်းမိုး၍လာသော မာရ်စစ်သည်ကိုသာ မြင်တော်မူ၍ "ဤမျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဤသူအပေါင်းတို့သည် ငါဝါယောက်တည်းကိုသာ ရည်မှတ်၍ ကြီးစွာသော လုံ့လကို ပြုကုန်၏၊ ယခု ဤဒေါရပ်၌ ငါ၏မယ်တော် သိရိမဟာမာယာသည်ဌင်း, ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်ဌင်း, ညီတော် နန္ဒမင်းသားသည်ဌင်း, နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီသည်ဌင်း, မြောက်သားတော် ယသောဓရာသည်ဌင်း, သားတော် ရာဟုလာ

သည်ၛင်း မရှိ၊ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ တပါးသော တစုံတယောက်သော ဆွေတော်မျိုးတော်, ပေါက်ဖော် သားချင်းမည်သည် တဦး တယောက်မျှလည်း တိုင်ပင် ကြံစည်ကောင်းသောသူသည် မရှိ၊ ငါသည် လေးသခွေးနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး ဖြည့် ဆည်းပူးတော်မူအပ်သော ဒုါန့်သီလ·အစရှိသော ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့သည်သာလျှင် ငါ့အားရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး သားတော်အစဉ်, မြေးတော်အဆက်, မြစ်တော်အညွှန့် အဓွန့် ရှည်စွာ ခြွေရံများစွာတို့နှင့် တူကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ပါရမီ ဆယ်ပါးကိုသာလျှင် ရဲမက်လက်နက်ကိုင် ဗိုလ်ထုတပ်ထု အလုံး အရင်းပြု၍ ပါရမီတည်းဟူသော ဓားလက်နက်ဖြင့်သာလျှင် ခုတ်ထစ်ထိုးဖြတ်၍ မာရ်၏စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို ငါသည် ဖျက်ဆီး အံ့သောငှာအပ်၏"ဟု ကြံတော်မူ၍ ဆယ်ပါးသောပါရမီတော် တို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူလျက် အရှေ့ဘူရိသို့ ရှေ့ရှုအပ်သော မျက်နှာတော်သည် တပါးသော အရပ် ဌာနသို့ ဆံချည်ဖျားမျှ တိမ်းပါးရွေ့ရှားခြင်းကို မဖြစ်စေဘဲ ရဲရင့်မြဲမြံသော နှလုံးဖြင့် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်သားသည် "အံ့ထောင်ကြိမ်းဝါး စကား လက် နက် နှုတ် ထွက် ယုတ် မာ မကောင်းစွာသော အမှုတို့ဖြင့် ခြိမ်းချောက်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ပြေးစေအံ့"ဟု ကြံရွယ်လျက် မိမိစစ်သည် သူရဲအပေါင်းတို့ကို ရှုကြည့်ပြီးလျှင် "အချင်းတို့.. လာကြကုန် လော့၊ အဘယ့်ကြောင့် ယခုတိုင်မလှုပ်မရှက် နေကြဘိသနည်း၊ အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကို ဘမ်းကုန်လော့, ဆီးကုန် လော့, နှောင်ဖွဲ့ကုန်လော့, လက်ကိုဖြတ်ကုန်လော့, ခြေကိုဖြတ်ကုန် လော့, ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်လော့, ပါးကို လှီးကုန်လော့, မပြေး

ဧစကုန်လင့် ကောင်းမှန်လှုံခြုံစွာ မထွက်မလွှတ်နိုင်အောင် ဝိုင်းကြကုန်, ဆီးကြကုန်" ဟူ၍ ဟစ်အော်၏။

ထိုမာရ်နတ်သည် ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို အစိုးရ၏၊ တရံတခါ ဗြဟ္မာပါရိသဇ္ဇာဘုံ၌ ဗြဟ္မာတို့၏ ကိုယ်ကဲ့သို့ပင် ထွက်ဝင်ငုပ်လျှိုး မြေလျှိုးမိုးပျံခြင်းဌာ စွမ်းနိုင်သောဘန်ခိုးသတ္တိရှိသည်ဖြစ်၍ နတ်လူ အပေါင်းတို့ထက် ငါသည်ကြီးမြတ်၏ဟု မှတ်လျက် "ဤအလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်သည် လူမိန်းမ၏ဝမ်း၌ သုက်သွေးဟူဆိုအပ်သော ကလလရေကြည်၌ ပုပ်သောအသားဝယ်ဖြစ်သော ပိုးလောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်လျက် ဤအလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်သည် မရုက်ဟကား၊ မိမိ၏အတိုင်းအရှည်ကိုမျှ မသိတကား၊ ငါ၏ရှေ့.ရှု မျက်နှာမူရာအရပ်၌ ထက်ဝယ်ဘဲခွေ ထိုင်နေတော်မူသဖြင့် ရဲရဲရင့်ရင့် မကြောက်မရွံ့မတုန်မလှုပ် မထမကြွ မပြေးမလွှားဘဲ နေဝံ့ပေ၏တကား" ဟူ၍ ဟစ်ကြော်အော်အင်ပြီးလျှင် ကဲ့ရဲ့သဏ္ဌိဟ် စကားတင်းဆိုခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုသို့ဟစ်အော် ကဲ့ရဲ့.သဏ္ဌိဟ် စကားတင်းဆိုသော်လည်း ကြားတော်မမူသကဲ့သို့ ထိုဆယ်ပါးသော ပါရမီတော်မြတ်ကိုသာ ဆင်ခြင်၍ ထက်ဝယ်တော်ဖြင့် ပြကတိနေမြဲ စံနေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်သားသည် ဘုရားအလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကို "လေဖြင့်သာလျှင် ပြေးစေအံ့" ဟုကြံ၍ တပြိုင်နက်တည်းသော ခဏ၌ အရှေ့မှ အနောက်သို့လာသောလေ, တောင်မှ မြောက်သို့ လာသောလေ, အနောက်မှ အရှေ့.သို့လာသောလေ, မြောက်မှ တောင်သို့လာသောလေ တည်းဟူသော ဝေရမ္ဘာလေတို့ကို ထစေ၏။

မာရ်နတ်ထိုးစစ်ဆင်ခြင်း

ထိုဝေရမ္ဘာလေတို့သည် ယူဇနာခွဲ တယူဇနာ နှစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော တောင်ထွတ်တို့ကို ထက် ခြမ်း ကွဲ စေ၍ တောခြုံ သစ်ပင် အစရှိသည်တို့ကို အမြစ်ဖွားဖွား ပေါ် စေလျက် ထက်ဝန်းကျင်၌ ရှာကြံဖွဲ့ရာငယ် နိုဂုံးတို့ကို မှုန့်မှုန့် ညက် ညက် ကြေစေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော်လည်း အလောင်းတော် မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားလျာ၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကင်းသောအာနုဘော် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ ရောက် လျှင် သက်နှံးတော် ကမ္ဘတ်စွန်းနား အဖျားအမြီတ်ကိုမျှ လှုပ်ရှား စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်၊ မာရ်နတ်လည်း အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်သည် လေပြင်းမုန်တိုင်း ကြီးစွာ ကျရောက်ရာတွင် ပါလေပြီလောဟု ရှုကြည့် လတ် သော် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ တည်တံ့ခိုင်ခံ့စွာ ကာယိန္ဒြေမပျက် စံနေတော်မူသော ဘုရား အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို မြင်သဖြင့် နှလုံးစိတ်ဝမ်း မချမ်း မသာ ပြင်းစွာအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ အလောင်းတော် မြတ်သိဒ္ဓတ် ဘုရားလျာကို မုံးရေတွင်နစ်၍ သေစေအံ့ဟု ကြံရွယ် လျက် သည်းထန်လှသဖြင့် ကြီးစွာသော မိုဃ်းကို ရွာစေ၏၊ တန်ခိုးအားဖြင့် အလွှာတရာ, အလွှာတထောင် စသည် အပြား ရှိကုန်သော တိမ်တိုက်တို့သည် တက်ကုန်၍ သည်းထန်လှစွာသော မိုဃ်းကြိုးကို ရွာစေ၏၊ မိုဃ်းရေအယဉ်၏ အဟုန်ဖြင့် မြေကြီးတို့ သည် ကဲကုန်၏၊ တောင်တော သစ်ပင် အစရှိသည်တို့သည် အထက် အဘို့ဖြင့် မိုဃ်းကြိုးတို့သည် လာကုန်သော်လည်း ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ သက်နှံးတော် အစွန်းအမြီတ် အဖျားအနား၌ ဆီးနှင်းပေါက်ခန့်မျှ စိုစွတ်စိမ့်သောင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။

ထို့နောက် ကျောက်ခဲမိုင်းကို ရှာစေ၏၊ ကြီးစွာကုန် တောင်ထွတ်တို့သည် အခိုးထွက်ကုန့်, အလို့ တောက်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့် လာကုန်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ထံသို့ ရောက်လျှင် နတ်ပန်းဆိုင်း, နတ်ပတ်ကုံးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့နောက်မှ လက်နက်မိုင်းကို ရှာစေ၏၊ တာဂက်အသွားရှိသော သန်လျက်, ဒုစ်ဘက်အသွားရှိသော သန်လျက်, လှံ, သင်္ဃန်း စသည်တို့သည် အမိုးထွက်ကုန်, အလျှံ တောက်ကုန် လျက် ကောင်းကင်ဖြင့် လာလတ်၍ ဘုရားလောင်း အထံတော်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော မြတ်လေး, ချုံး, သင်္ကာ စကား, အစရှိသော ပန်းအမျိုးမျိုးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုရား လောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဓါးလက်နက်တို့ဖြင့် ခုတ်မိထိုးမိ၍ သေလေပြီလော့ဟု မာရိန်တ် ရှုကြည့်လတ်သော် စန္ဒကူး နံ့သာမှုန့်ဖြစ်၍ ခြေတော်ရင်း၌ကျသည်ကို မြင်လေ၏။

ထို့နောင် သဲမိုင်းကို ရှာစေ၏၊ အလွန်သေးဖွဲ့ သိမ်မွေ့ လှစွာသော သဲတို့သည် အခိုးထကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အထံသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ခြေတော်ရင်း၌ နတ်ပန်းဝတ်မှုံ ဖြစ်၍ ကျကုန်၏၊ ထို့နောက် ညွှန်ပျောင်းမိုင်းကို ရှာစေ၏၊ ထိုညွှန်ပျောင်းမိုင်းသည် အခိုး ထွက်၍ အလျှံတောက်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရား လောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အထံတော်သို့ ရောက်လျှင် ခြေတော် ရင်း၌ နတ်တို့ နံ့သာပျောင်းဖြစ်၍ ကျကုန်၏၊ ထို့နောက် မီးကျီးစုမိုင်းကို ရှာစေ၏၊ ပေါက်ပွင့်အဆင်းရှိသော မီးကျီးစု တို့သည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာကုန်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်

မြတ်၏ ခြေရင်းတော်၌ နတ်ပန်းဖြစ်၍ ဖရိဖရဲကြဲကုန်၏။ မီးကျီးစု မိုးယံးကား လက်နက်မိုးယံး၏ နောက်၌ရှာ၏၊ ထို့နောက်မှ အမိုက်တိုက်ဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကို ကြောက်၍ ပြေးစေအံ့ဟု အမိုက်တိုက်ကို မေးတင်းတော် အရေအတွက်ဖြင့် ကိုယ်တော်မှ ရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်လျက် ပျောက်စေသို့ နေအထောင်မက တက်သကဲ့သို့ တခဲနက်အလင်းကို ဖြစ်စေ၏။

ထိုနောက်မှ ကြီးစွာသောညကွာကို ပျံစေ၏၊ ထိုညကွာမှ အခိုးတို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ကောင်းကင်သည် ပြင်းစွာ ထစ်ကြိုးမြည်ဟည်း၏၊ မိုးယံးကြိုး စက် အထောင်တို့သည် ကျကုန်၏၊ မာရ်နတ်သည် ဤမျှလောက် စစ်ထိုးခြင်းဖြင့် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အနည်းအကျဉ်း စိုးစဉ်းမျှ ကြောက် ထိတ် လန့်ခြင်းကို ပြုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ "အချင်းတို့.... အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ကြာမြင့်စွာ နေကြကုန်သနည်း၊ ဘုရား အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကို ဖမ်းကုန်လော့၊ ဆီးကုန်လော့, နှောင်ဖွဲ့ကုန်လော့, ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်လော့, ရှင်ကို ခွဲကုန်လော့, မလွတ်စေကုန်လင့်, မပြေးစေကုန်လင့်" ဟူ မိမိစစ်သည်သူရဲ သူခက်တို့ကိုဆို၍ မိမိလည်း ယူဇနာ တဖွဲ့ ငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာ ဆင်၏ လည်ကုပ်၌နေလျက် စက် လက်နက်ကိုကိုင်၍ "အလောင်းကိုယ်တော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ဖြတ်အံ့" ဟု စက်လက်နက်ဖြင့် ပစ်၏။

ထိုစစ်လက်နက်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကား မာရ်နတ် အမျက် ပြင်းစွာထွက်၍ မြဲခိုင်စက်လက်နက်ဖြင့် ပစ်သည်ရှိသော်

တဆယ်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး မြေဦးမြက်သည် မ ပေါက် ရောက် နိုင်၊ ကောင်းကင်၌ ပစ်သည်ရှိသော် တဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် မိုးယံး တပေါက်မျှမကျနိုင်၊ မြင့် မိုရ် တောင် ထိပ် သို့ ပစ်သည်ရှိသော် ယူဇနာ နှစ်သိမ်းငါးသောင်းနှစ်ထောင် အာဒန်း လုံးပတ်ရှိသော မြင့်မိုရ်တောင်သည် နှစ်ဖြာကွဲ၍ မြေဦးကျရာ၏၊ ထိုစက်လက်နက်သည် ကောင်းကင်မှ မိုးယံးကြိုးစက် ကျသကဲ့သို့ ပြင်းစွာထစ်ကြိုးလျက် လာလတ်၍ မာရ်နတ်သား၏မာရ်ကို နှိပ်နယ်ပယ်ဖျက်ခြင်းကို ပြု၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ခြေသုတ်ကြိုးဝန်းကဲ့သို့ဖြစ်၍ ကျလေ၏။

မာရ်နတ်စစ်သည် သူရဲအပေါင်းတို့သည်လည်း “ယခု အခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ပလ္လင်တော်မှဆင်း၍ ပြေးလတ္တံ့”ဟု ထင်မှတ်ကြကုန်၍ တပါးမက မျှားလှစ်သော အခြင်းအရာရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ်တို့ကို ပြကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ကြောက်မက်ဘွယ်တို့ကို ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် မေတ္တာတော်၏အစွမ်းဖြင့် ငြိမ်းစေ၏၊ ကျောက်စေတောင်ထွတ်တို့သည် ခြေတော်ရင်း၌ ပန်းဆိုင်း, ပန်းကုံးဖြစ်၍ ကျကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်မင်းသည် ကိုင်အပ်သောဝတ္ထုကို ကိုင်စရာမမြင်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းစွာထွက်သော်အမျက်၏ အဟုန်ဖြင့် “ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဂိရိမေခလာ ဆင်ဖြင့်သာ တိုက်ဝှေ့၍ တွန်းချအံ့”ဟု လက်တဘတ်ဖြင့် မြားတစင်းကိုကိုင်၍ ဝန်းဝန်းလည်စေလျက် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ အပါးတော်သို့ချဉ်းကပ်၏၊ အလောင်းတော်၏ မေတ္တာ ပါရမီတော် ကြောင့် အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဂိရိမေခလာဆင်သည် မြေတွင်ပုဆစ်

တုပ်ဝပ်ဦးချလျက် ဦးခေါင်းကို မြေဦစိုက်၍နေ၏၊ မာရ်နတ်မင်းလည်း ဆင်၏ဦးခေါင်းမှ လျှောကျသဖြင့် မြေဦတည်လေ၏။

မာရ်နတ်စစ်လာ၍ စကြဝဠာ တံတိုင်းနားသို့ ပြေးလေကုန်သော နတ်တို့သည် စကြဝဠာ မျက်နှာဝနား၌ ရပ်ကုန်လျက် လည်ကိုဆန့်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို မျှော်၍ ကြည့်ကုန်လျက် "အိုနတ်များတို့ .... အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရတနာ ဘုရားလျှောသည် ရောင်ဝါအဆင်း လှုပခြင်းနှင့် ပြည့်စုံလေစတကား၊ မာရ်နတ်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလေလတ္တံ့နည်း" ဤသို့ဆိုကုန်လျက် မျှော်၍ကြည့်လင့်ကြလေကုန်၏။

သက်သေစဉ်ဖြင့်တိုက်ပြန်ခြင်း

ထိုဆင်တက်မှ လျှောကျသော မာရ်နတ်သည် မိမိစစ်သည်သူရဲတို့၏ ဒေသံမှ ရုက်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်၍ "ပြေးရသော် ကောင်းအံ့" ဟု ကြံရွယ်ပြီးမှ ငါ့အား သက်သေပြလျှင် သက်သေခံမည့်သူများစွာရှိ၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျှောမှာ တစုံတယောက်မျှမရှိ၊ လက်နက်ဖြင့် စစ်ထိုး၍ မအောင်နိုင်သော်လည်း သက်သေဖြင့် အောင်နိုင်စေအံ့ဟု ရုက်ဆေးချလို၍ "အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်.... ဤပလ္လင်သည် သင့်အားမရောက်၊ ငါ့အားသာရောက်၏" ဟုဆို၏၊ ထိုစကားကို ကြားတော်မူသောအခါ၌ ဥပမာကား-သားသို့မိုးတို့အား အလှန်သနားတတ်သော ဘခင်သည် မိမိခြေရင်း၌ကစားသော မလိမ္မာသော သားငယ်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်၊ ခြေဖြင့်ဆုပ်၊ ခတ်မိ၍ တစုံတခု ဖေါက်ပြန်သော အမှုပြုသည်ကိုဆုပ်၊ ဖေါက်ပြန်သော စကားဆိုသည်ကိုဆုပ်၊

သားဇော်ချစ်ခြင်းဖြင့် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ လည်ကိုဖက်၍ ရင်ခွင်ထက်၌သာ အိပ်စေဇော်၊ တစုံတခုသော ရန်ငြိုးကို မဖွဲ့သကဲ့သို့ ထို့အတူ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ဘုရားလျှာသည်လည်း ထိုယုတ်မာသော အလိုရှိသော မာရ်နတ်သည် ပြုမူအပ်သော အလုံးစုံကို သည်းခံတော်မူလျက် အကုသိုလ်ခန့်မျှ နှလုံးတော်မသာခြင်းကို မပြုမူ၍ ချစ်တတ်သော ဘခင်သည် ချစ်သောစိတ်ဖြင့် သားကိုကြည့်ရှုတိုသကဲ့သို့ သနားခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် မေတ္တာတည်းဟူသော စိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ ကြောက်ရုံ့ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ ပြကတိခြင်္သေ့စိတ်ကဲ့သို့ ရဲရင့်တည်ကြည် ရှင်ပျစ်စွာ နေတော်မူလျက် မာရ်နတ်ကို ပြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့် တူသော အသံတော်ဖြင့် မြွက်တော်မူ၍ "ကာမာဝစရနတ်ပြည် ခြောက်ထပ်ကို အစိုးရသော မာရ်နတ်မင်း... ဤပလ္လင်ကို ရလိုသဖြင့် သင်မာရ်နတ်သည် အယုတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော ဒသပါရမီကိုလည်း မဖြည့်အပ်၊ အလတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော ဒသဥပပါရမီ ကိုလည်း မဖြည့်အပ်၊ အမြတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော ဒသပရမတ္ထ ပါရမီကိုလည်း မဖြည့်အပ်၊ ဓနုပရိစ္စာဂ, ပုတ္တပရိစ္စာဂ, အင်္ဂပရိစ္စာဂ, ဘရိယပရိစ္စာဂ, ဇီဝိတပရိစ္စာဂ-တည်းဟူသော စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးကိုလည်း သင်မာရ်နတ်သည် မစွန့်အပ်၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တလောကဋ္ဌ လူသုံးပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ ကျင့်ခြင်းဟူသော လောကတ္ထရိယ, ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးငှာ ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော ဉာတတ္ထစရိယ၊ ဘုရားဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှာ ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယ၊ ဤစရိယသုံးပါးတို့ကို

လည်း သင်မာရိန်တ်သည် မကျင့်ဆပ်တကား။ သင့်အား ဤပလွင်မရောက်၊ ဤပလွင်သည် ငါ့အားသာရောက်၏”ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်က “အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်အာဘယ်ကြောင့် ငါ၏ပလွင်ဦ ဤမျှကာလကြာအောင် နေထိုင်ဘိသနည်း၊ ထျိသွားလော့၊ ငါလည်း ဤပလွင်ကိုရလိုမူ၍ အလှူပေး၏၊ သီလဆောက်ဘည်၏၊ စိုယကျင့်၏၊ ဤပလွင်ကိုသာမဟုတ် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော လောကကို ပင် ငါပိုင်၏”ဟူ၍ ဆို၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားလျာလည်း “မာရိန်တ်...သင်သည် ငါ့ကိုမပိုင်ရလတ္တံ့၊ သင်၏အလိုသို့ ငါ့ကို မလိုက်စေနိုင်လတ္တံ့၊ ဤယခုအခါ၌ ငါသည် ဤအပရာဇိတ- သူတပါးတို့လှု၍ မရုအပ် မစေအာင်အပ်သော ပလွင်၌နေ၍ ကိလေသာတို့ကို ကုန်စေလျက် ဘုရားဖြစ်၍ များစွာသော လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို သံသရာဝဋ်မှကယ်အံ့၊ သင်သည် ငါ့ကိုမြစ်တားအံ့သောဘဉာ မဟတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤပလွင်သည် သင်၏အရာမဟုတ်၊ ငါ၏အရာဖြစ်သည်၊ ဤအပရာဇိတ်သည်လည်း ငါ့ကိုထိစိမ့်သောဘဉာ အကြင်အခြင်းဖြင့် မပြုနိုင်လတ္တံ့၊ထိုအခြင်းဖြင့် ငါသည် ဓဇ်ဘင်းမှုန်အစုမ်းဖြင့် ပြုလတ္တံ့၊ ဤပလွင်သည် သင်၏ ပလွင်ဆိုသော် ဤပလွင်ကိုအလိုရှိ၍ သင်မာရ်နတ်အလှူပေးသော အဖြစ်ကို သိသောသက်သေ သည် အဘယ်သူတို့နည်း၊ သင်မာရ်နတ် ဆိုလော့”ဟု အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားလျာ မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော် မာရ်နတ်မင်းသည် "ဤစစ်သည်သူရဲတို့မှတပါး အခြားကို သက်သေမူသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လက်ဝဲ လက်ျာ ရှေ့ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ, အထက် ကိုးယူဇနာ, နောက်မှာ စကြဝဠာတံတိုင်းထိ၊ ဤမျှလောက်သော သူရဲတို့သည် ဤပလ္လင်ကိုလို၍ ငါအလှူပေးသောအဖြစ်ကို သိကြကုန်တော့သည်" ဟု မိမိ၏ မာရ်စစ်သည် ပရိသတ်တို့သို့ ရှေ့ရှု လက်ရုံးလက်မောင်းကိုဆန့်၏၊ ထိုအခါ၌ အလုံးစုံသော မာရ်စစ်သည်အပေါင်းတို့သည် "ဤပလ္လင်ကြောင့် ငါတို့အရှင် အလှူပေးသည်ကို ငါလည်း သိသူသက်သေ ဖြစ်ချေ၏၊ ငါလည်း သိသူသက်သေ ဖြစ်ချေ၏" ဟူ၍ တပြိုင်နက် တချက်တည်း ဟစ်အော်ကြွေးကြော်မြက်ဆိုကြလေကုန်၏၊ ထိုအသံသည် မြေကြီး ကဲ့ပြိုအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထိုအသံကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ် မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ "မာရ်နတ်မင်း ငါကိုယ်တော်မြတ်သည် တပါးတည်းပင် သင်၏စစ်သည်ရဲမက် လက်နက်ခဲလုံအတွင်း၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ့ စံနေတော်မူလျက် လက်တော်၌ရှိသော အုင်္ဂကျောက်ခဲဖြင့် မြေအိုးကို ခဲ့ထုသကဲ့သို့ သင်မာရ်နတ်ကိုလည်း, သင်မာရ်နတ်၏ စစ်သည်သူရဲအပေါင်းတို့ကိုလည်း အုင်္ဂခဲဖြင့် ကျိုးအပေါင်းတို့ကို ပြေးစေဘိသကဲ့သို့ ငါ၏ကုသိုလ်ဒါနစု ကောင်းမှုအစွမ်းဖြင့် သင်တို့ဟတွေကို မထိမပါး အသီးအခြား ကြောက်လန့်တကြား ပြေးသွားစေပြီးမှ ဤပလ္လင်ကို ငါ၏ပလ္လင်ပြုလတ္တံ့၊ မာရ်နတ်မင်း ဤပလ္လင်ကိုရစိမ့်သောငှာ အတိုင်းအရှည်မရှိ မရေမတွက်နိုင်သော ဘဝတို့၌ အလှူမပေးသောမည်သည် မရှိ၊ သီလမဆောက်တည်

သော မည်သည်မရှိ၊ သူတပါးတို့ မပြုနိုင်သော အမှုကို မပြုသော မည်သည်မရှိ၊ ထိုထိုသို့သော ဘဝတို့၌ ပေးပေးသမျှသော အလှူ, ဆောက်တည်သမျှသော သီလစသည်တို့ကို ထာဘီဉီး၊ ဝေဿန္တရာ ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ မဒ္ဒီဒေဝီရားကို အမှူးအကြီးအထွတ်အမြတ်ထား၍ ခုနှစ်ကြိမ် အလှူကြီးကိုပေးသည်ရှိသော် ဤမြေကြီးသည် ခုနှစ်ကြိမ်တုန်လှုပ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဤအပရာဇိတပလွင့်၌ သင်မာရ်နတ်ကဲ့သို့ ကုဋေအရာသော မာရ်နတ်, ကုဋေအထောင်သောမာရ်နတ်, ကုဋေအသောင်း မကသော မာရ်နတ်တို့နှင့် တကွဖြစ်သော ခပ်သိမ်းသော လောကဓာတ်ကို အောင်ခြင်းငှာ နေတော်မူသော အလောင်းရဟန္တာ ငါကိုယ်တော်မြတ်အား မာရ်နတ်စစ်သည်နှင့် တကွ စစ်ထိုးခြင်း ဖြစ်သည်ရှိသော် ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော ဤမြေကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် တုတ်ခိုဘဝေ ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်လေဘိသနည်း။

မာရ်နတ်မင်း... သင်သည် သင်၏ စစ်သည် ရဲမက်တို့ဖြင့် စဉ်းဟောင့်စဉ်းလဲသော သက်သေ သက်ကန့်တို့ကို ပြုဘိ၏၊ ဤမဟာ ပထဝီမြေကြီးသည် စိတ်မရှိ၊ သင့်အားထင်း, ငါ့အားထင်း အမှုရည်တူ အတူအညီထားဘိ၏၊ ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် ငါ၏ဘက်တော်က သက်သေ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်က "အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်... သင်သည် ဤပလွင့်ကိုအလိုရှိ၍ အလှူပေးသော အဖြစ်ကို အဘယ်သူ သိသနည်း၊ ယိုသူသက်သေကို သင်ပင်ပြုလော့" ဟု ဆို၏၊ အလောင်းဘော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဘနာ ဘုရားလျှာလည်း "အချင်း မာရ်နတ်... ဤအရပ်၌ တစုံတယောက်သိသူ လူနတ် သက်သေမရှိ

သို့သော်လည်း ဤပလွင်ကိုလိုသောကြောင့် အလှူပေးသော ငါ့အား ဝေဿန္တရာဘဝအဖြစ် တဖြစ်တည်း၌ပင်လျှင် ရာပေါင်း ခုနှစ်လီတွင်မည် ကြည်ဖြူအလှူကြီး အတန်းကြီး ပေးကမ်း လှူဒါန်းသော အခါ ဤတခဲနက်သော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ပင်လျင် ငါ၏ သက်သေ ဖြစ်တော့သည်”ဟူ၍ နှုတ်တော်ကမ္ဘက် ပြီးလျှင် နိလှစ္ဆာသော တိမ်ကိုက်မှထွက်သော လျှပ်စစ်နွယ်၏ အရောင်နှင့်တူသော အသရေတော်ရှိသော လက်ရုံးတော် ကို သက်နှံးတော်မှထုတ်၍ မြေသို့ရှေ့ရှု ဆန့်တန်းတော်မူ လျက် လက်ညှိုးညွှန်တော်မူ၏။

မာရ်နတ် စစ်ရှုံး၍ ထွက်ပြေးခြင်း၊

ထိုအခါ ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ဝန်းဝန်းလည်လျက် သည်းစ်ဘသော အသံဖြင့် တုန်လှုပ်၏၊ မြေကြီး၏ အသံဖြင့် ကောင်းကင်သည်လည်း မိုးကြိုးထစ်သကဲ့သို့ ပြင်းစွာမြည်ဟည်း ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ သတ္တရာဘန် တောင်စဉ်ခုနှစ်ထပ် အစရှိသည် တို့သည်လည်း ပြင်းစွာသော အသံဖြင့် မြည်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်အလုံးသည် မီးလောင်သော ဝါးတော ကဲ့သို့ ဖျစ်ဖျစ် ဖျစ်ဖျစ် မည်သောအသံကိုပြု၍ ပြင်းစွာသော မြည် ခြင်းဖြင့် မည်၏၊ ပူလှစွာသော အိုးကင်း၌ ပစ်အပ်သောဆား ကဲ့သို့ အလုံးစုံကောင်းကင်၌ မိုးမရွာဘဲ, တိမ်တောင်မတက်ဘဲ နှုတ်ဧက်တို့သည် ပင်ကုန်၏၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော မီးကျီး စုမိုးရွာသကဲ့သို့ ပြိုးပြိုးပြက် အလျှံထွက်ကုန်လျက် မိုးကြိုး

စက်တို့သည် ကျကုန်၏၊ ပြကြီးနှင့် ကောင်းကင်နှစ်ပါးတို့၏။ အကြောင်ဖြစ်သော မာရ်ဇတ်သားသည်ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်ဖြစ်၍ ပုန်းအောင်းရာမရှိသည်ဖြင့်၍ ကြီးစွာသော ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အာဏုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးကိုစောင့်သော နတ်သားသည် မာရ်နတ်ကို မြေခြားရာသို့ငင်၍ချအံ့သကဲ့သို့ လက်ျာလက်တော် ရှေ့ရှုရာဌာန ညွှန်ပြတော်မူရာအရပ်မှ ဂမြကို ထက်ခြမ်းခွဲလျက် ထုတ်သပ်၍ အဓလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် ဤပလ္လင်ကိုလိုသော ကြောင့် ဒါန, သီလ-အစရှိသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်သောအခါဌ မြေနတ်သား ကို တိုင်ကြား၍ သက်သေပြုသော ကုသိုလ်အဘို့၏ ချသောရေစက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ခံယူရသောကြောင့် ယခုထက်တိုင် ဆံပင်သည် မသေ့မခြောက်သေးဟု မာရ်နတ်အား နှဘဲ့မြှက်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆံပင်ကိုင်း၍ လက်ျာလက်ဖြင့် လိမ်၍ညှစ်သော် ကျိတ်ကျိတ်မြည်သောအသံသည် မာရ်နတ်သားနားထဲသို့ ဝင်သဖြင့် တံကျင်ဖြင့် နားတွင်းကို ထုဘ်ချင်းလျှိုထိုးအံ့သည်မူတ်ထင်၍ ဂိရိမေခလာဆင်၌ စိုက်ထောင်သော အောင်လံအောင်တံခွန်ကိုလွှဲ၍ လက်နက်တလောင်ကိုစွန့်၍ ဂိရိမေခလာဆင်ကိုမျှမကြည့် မျက်နှာလှည့်မိရာအရပ်ကို ဦးစိုက်၍ နောက်ကလိုက်အံ့ဆကဲ့သို့ ထင်လျက် ဝသဝတ္တီဘုံ တိုင်အောင် ပြေးရလေ၏။

၆၅။ နတ်,ပြဟ္မာ,နဂါး,ဂဠုန်တို့ ကြွေးကြော် ကြခြင်းအကြောင်း

ထိုအခါ ဝသဇတ္တိ လောကီပိုင်နှင်း မာရ်နတ်မင်းမှ စစ်သည်ဒုစပါင်းတို့သည်ကြီးလှစွာသောပြာပုံကို လေးမျက်နှာမှ ဆုံ၍ ဝေရမ္ဘာ လေတိုက်သဖြင့် လွင့်သကဲ့သို့ ဦးခေါင်းဦးဆောင်သော တန်ဆာ, နားဦးဆောင်သော တန်ဆာ, ကိုယ်ဦးဝင်သော ဘဝတ်တို့ကိုမှ မယူဆောင်နိုင် စွန့်ပစ်၍ တကြောင်းတည်းသော ခရီးကို နှစ်ယောက်ပြေးသော မည်သည်မရှိ၊ မိမိတို့မျက်နှာပြုမိရာ အရပ်ကိုသာလျှင် ရှေ့.ရှု၍ မိမိတို့၏နေရာ အရပ်သို့ခွာညှဉ်း ထောက်အောင် ပြေးကြလေကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် နေမဝင်မီ မာရ်နတ်စစ်ကို အောင်လေ်မူသည်ကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော လေးကကို အောင်ခြင်းသို့ ထောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်စစ်သည်လာသောကြောင့် ကြောက်သော အားဖြင့် ပြေးကြကုန်၍ စကြဝဠာတံဘိုင်း မျက်နှာဝအနားဦး ရှင်လျက်နေကုန်သော နတ်အဓိပါင်းတို့သည် အဘယ်သူ အောင်သနည်းဟု မျှော်၍ကြည့်ကုန်သော် ဆိုဒျပ်ပြီးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော မာရ်နတ် စစ်သည်တို့ကို မြင်ကုန်၍ "အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာအား အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ၊ မာရ်နတ်သား ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ"ဟု ဇာပြိုင်နက်တည်းဖြင့် သည်းစွာသော အသံကို

ပြုကုန်၍ "အောင်သူအား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကုန်အံ့"ဟု နဂါး တို့သည် နဂါးတို့ကို ခေါ်ကုန်၍, ဂဠုန်တို့သည် ဂဠုန်တို့ကို ခေါ်ကုန်၍, နတ်တို့သည် နတ်တို့ကိုခေါ်ကုန်၍ ဗြဟ္မာတို့သည် ဗြဟ္မာတို့ကို ခေါ်ကုန်၍ ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ကို လက်စံ့ ကုန်လျက် ဗောဓိပလ္လင်၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်သို့ လာကုန်၏၊ ဤသို့လာကုန်ပြီးသော နဂါး, ဂဠုန်, နတ်, ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ဘုင်-

နဂါးတို့သည် ဤသို့ ကြွေးကြော်ကြကုန်၏၊ "ဘုန်း ကြီးသရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အလောင်းတော်မြတ်သိဒ္ဓတ် ဘုရားလျာအား အောင်ခြင်းသည် ဖြစ်ပြီ၊ ယုတ်မာသော အလိုရှိသော မာရ်နတ်အား ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ"ဟူ၍ ပြင်းစွာ နဂါးတို့ကြွေးကြော်လေ၏၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုနဂါးတို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မင်္ဂလာအောင်ဆုကို ပေးဆက်ပူဇော် ကြကုန်၏။

"ဘုန်းကြီးသရေ အပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ဘုရားလျာအား အောင်ခြင်း မင်္ဂလာသည် ဖြစ်ပြီ၊ ယုတ်မာသော အလိုရှိသော မာရ်နတ် အား ရှုံးခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ"ဟူ၍ ဂဠုန်တို့သည် ကြွေးကြော်ကုန် ၏၊ ဂဠုန်အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အား အောင်ဆုကို ပေးဆက်ကြကုန်၏။

"ဘုန်းကြက်သရေ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ ယုတ်မာသော အလိုရှိသော မာရ်နတ်အား ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ" ဟူ၍ နတ်အပေါင်းတို့သည် ကြွေး ကြော် ကုန်၏၊ နတ်အပေါင်းတို့သည် ငမ်းမြောက်ငမ်းသာ ရှိကုန် ဘည် ဖြစ်၍ ဗေဒင်္ဂါဥ်၌ ဘုရားဒလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ဆုကို ပေးဆက်ကြကုန်၏။

"ဘုန်းကြက်သရေ အပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်လေပြီ၊ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ" ဟူ၍ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ပြင်းစွာ ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗေဒင်္ဂါဥ်ရင်း ရှေပလ္လင်၌ သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ဆုကို ပေးကုန်၏။

ထိုမှ ကြွင်းကုန်သော တသောင်းသော စကြဋ္ဌာတိုက်တို့၌ နတ်အပေါင်းတို့သည် ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း၊ အခိုးအထုံ အမှုံတို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လျက် အထူးထူး အပြားပြားသောချီးမွမ်း ခြင်းတို့ကို ဆိုကုန်လျက် ရပ်ကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် နေ့မဝင်မီ မာရ်နတ်စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီး၍ သက်နှံးတော်၏အထက်၌ ကျကုန်သော ဗောဓိပ္ပက်ညွန့် ဖူးဝတ်မှုံတို့ဖြင့် နီလျစွာသော သဏ္ဌာန်

ဖြင့် ပူဇော်သကဲ့သို့ ဗေဘဓိပင်ရင်း ခင်းကျင်းအပ်ခဲသော ရတနာရောင်ရှင် အပရာဇိတပလ္လင် ၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ့ စံနေတော်မူလျက် တရားကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုမာရ်နတ်ကို ရှုံးစေ၍ စံနေတော်မူသော အခါ၌ စကြဝဠာတခသောင်းလုံး၌ နေကုန်သော အလုံးစုံသော နတ်တို့သည် "ဘုရားလောင်း ကိုယ်ခတော် မြတ်ကား အောင်မြင်ပြီ၊ မာရ်နတ်ကား ရှုံးလေပြီ၊ အောင်ခြင်း မင်္ဂလာကို တပေါင်းတည်း ပြုကုန်အံ့" ဟူ၍ တပြိုင်နက် တချက် တည်းဖြင့် ဗေဘဓိမဏ္ဍိုင်သို့ စည်းဝေးလာကြကုန်၏။

၆၆။ နတ်, သိကြား, ဗြဟ္မာတို့ အထူးထူး ပူဇော်ကြခြင်းအကြောင်း

ထိုအခါ အချင်းယူဇနာငါးဆယ်, လုံးဝန်းယူဇနာတရာ့ ငါးဆယ်ရှိသော ရောင်ခြည်တလောင်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ဘွယ်ရာလှသော နေဝန်းသည် အကွပ်၌ကိုင်၍ နှစ်လိုက်ခဲသော ရွှေလွှာဘီး စက်ဝန်းကဲ့သို့ ပျော်လေ၏။ အချင်းလေးဆယ့်ကိုးယူဇနာ, လုံးဝန်းတရာ့လေးဆယ်, ခုနှစ်ယူဇနာရှိသော အေးငြိမ်းချမ်းမြသာယာကြည်လင်လှသော ရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းသော လမင်းသည် နို့ရည်သမုဒြာ၌ နှစ်၍ရှိသော ပဘာမြားရထားလှည်းဘီးကို အကွပ်၌ကိုင်၍ ကောင်းကင်သို့ တင်ကြွလိုက်ဘိသကဲ့သို့ အရှေ့အရပ်မှ တက်လတ်၍တည်၏၊ စကြဝဠာတိုက်၏

အလယ်၌ ဘုရားဓလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ အဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် ထိုဗောဓိဝန်းကျင်အရပ်ကို ရွှေရည် ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ ပြောင်ပြောင် တောက်ဝင်း မီးပုံကြီးတမျှကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် တင့်တယ်ကြည်ညိုဘွယ်ဖြင့် သပ္ပါယ်တော်မူလှလေ၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် တောင် စကြဝဠာတံတိုင်းနားမှ အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ခရူသင်း ကို မှုတ်လေ၏။

မဟာဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း စကြာဝဠာ တံတိုင်းနား၌ ထားခဲ့သော အချင်းသုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူ ကို ယူလာပြန်၍ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ဘုရားလျာ၏ ဦးခေါင်းတော် အထက်၌ ဆောင်းမိုးလျက်တည်၏၊ တသောင်းသော စကြာဠာ တိုက်၌ နေကုန်သော ဿကြားတို့သည်လည်း ဝိဇယုတ္တရ ပရူသင်း ကို မှုတ်၍ချည်း ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်လာ ကြကုန်၏၊ စကြဝဠာတဓသောင်း၌ရှိသော မဟာဗြဟ္မာတို့သည် လည်း အချင်း သုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဆောင်းမိုးလျက် ရပ်လာကြကုန်၏၊ ယာမာ နတ်ပြည်၌ သုယာမ နတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည် ရှိသော သားမြီးယပ် ကို ကိုင်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အား ယပ်လေခံ၍ရပ်လာ၏၊ ဤအရပ်၌ သုယာမ နတ်သားသာ မဟုတ်သေး၊ တသောင်းသော စကြဝဠာ၌နေသော သုယာမ နတ်မင်းတို့သည်လည်း သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည် ရှိသော သားမြီးယပ်ကို ကိုင်၍ချည်း ယပ်လေခံလာကုန်၏။

သုသီတာနတ်ပြည်၌ သန္ဓေသီတ နတ်မင်းသည် သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပတ္တမြားယပ်ဝန်းကို ကိုင်၍ ယပ်လေခံလျက် ရပ်၏၊ သန္ဓေသီတ နတ်သားသည်သာ မဟုတ်သေး၊ တသောင်းသော စကြဋ္ဌာ၌ နေကုန်သော သန္ဓေသီတ နတ်မင်းတို့သည်လည်း ပတ္တမြားယပ်ဝန်းခုနှစ်ကိုင်၍ စကြဝဠာတိုက်ကို ပြည့်စေလျက် ယပ်လေခံသဖြင့် ရပ်လေကုန်၏၊ တဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ပဥ္စသိခ် နတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဥသျစ်မှည့်ကဲ့သို့ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသော စောင်းကို ယူခဲ့၍ များစွာကုန်သော နတ်စောင်းသမားတို့ဖြင့် ခြံရုံ၍ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်၌ စောင်းတီးလျက် ရပ်လေကုန်၏၊ ဤကြဋ္ဌာ၌ ပဥ္စသိခ် နတ်သားသာ မဟုတ်သေး၊ တသောင်းသော တဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ရှိသော စောင်းသမား, ကခေါ်သည်, နတ်သား, နတ်သမီးတို့သည် ဤစကြဝဠာ၌ခုနှစ်ကြိမ် စုဝေးကုန်၍ အခါ၌ သော နတ်တို့သည် ရတနာအတိုင်းသော ဤနတ်ပြည်၌ရှိသော ရတနာအတိုင်းသော တုရိယာဝိုင်ပန်းကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်လျက် ထက်ဝန်းကျင်မှခြံရုံ၍ ရှင်ကုန်၏။

ထို့အတူ အခါ၌ သော နတ်တို့သည် ရတနာအတိုင်းသော တံတိုင်းကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ ထိုနတ်တို့၏ အခြားမဲ့၌ အခါ၌ သော နတ်တို့သည် ကြံ, ငှက်ပျောပင်ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ အလုံးစုံသော ရတနာအတိုင်းသော ဦးဆောက်ပန်းကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ သားမြီးယပ်ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ ငါးကြင်း ပြွတ်အစုံသောပန်းကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ စလယ်ပန်းကို အစဉ်

အတိုင်းကိုင်၍ ဆွမ်းစမဲကို အစဉ်အတိုင်း ကိုင်၍ ရေပြည့်အိုးကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ မြူတာအိုးကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ အခိုးအဆုံ အမွှေးအကြိုင် လိမ်းကျံသော တပဉ်တံကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ ပတ္တမြားအရိုးတပ်သော ဆီမီးတိုင်ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ ရွှေကြေးမုံကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ ငွေကြေးမုံကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ ရတနာအတိပြီးသော ကြေးမုံကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ ပတ္တမြားဆီမီးပွင့်တို့ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ တံခွန်ကုက္ကားကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ ပဒေသာပင်စည်ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ စကြဝဠာတိုင်အောင် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို ခြံရံ၍ တည်ကုန်၏။

အလုံးစုံသော တသောင်းသော စကြဝဠာ၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် သဘင်သည်၏ အသွင်အပြင်ကို ဆင်ယင်ယူငင်ကုန်၍ နတ်၏ ကခြင်း, သီခြင်းဘို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ အချို့သော နတ်တို့သည် တီးမှုတ်ကုန်၏၊ အချို့သော နတ်တို့သည် တင့်တယ်စမွယ်ကုန်၏၊ အချို့သော နတ်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော ပန်းနံ့သာ အခိုးအထုံတို့ ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်ပြင်သည် သည်းထန်စွာ ရွှာသွန်းသော မိုးယံရေအယဉ်ဖြင့် ပြည့်သကဲ့သို့ နတ်ပန်း အခိုးအထုံ အမှုန့်တို့ဖြင့် ပြည့်သည် ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံသော နတ်တို့က "ဤသို့ ပူဇော်ခြင်းသည် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်၌ တရားတည်းဟူသော အမြိုက်ရေအေးကို တိုက်ကျွေးသုံးဆောင်ရကုန်လတ္တံ့၊ မျက်စိ၏ အရသာ ဖြစ်သော ယမိုက်ပြာငှိဟာကို

မြင်ရကုန်လတ္တံ့" ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အသီးအသီး ချီးမြှောက်ပူဇော် လှူဒါန်းကြကုန်သတည်း။

၆၇။ ဘုရားလောင်းပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို ဆင်ခြင်ခြင်းအစကြောင်း

ဤသို့သျှင် ဗောဓိပင်ခင်း ရွှေလွင်ဌာန် စံနေတော်မူလျက် နေ့မဝင်မီ မာရ်စစ်သည်ကို အောင်ကောင်မူပြီး၍ စကြာဋ္ဌာတိုက်ကို ခြုံရုံလျက် တည်သော ယူဇနာ ရှစ်သောင်း နှစ်ထောင် အစောက်မြင့်သော စကြာဋ္ဌာ တောင်တည်းဟူသော အကာနံရံ ကွယ်ကာအပ်သည်ဖြစ်၍ ကြယ်အဓိပါဒ်းတည်း ဟူသော ပတ္တမြားကျောက်ဖြင့် စီအပ်သော ကောင်းကင်တည်းဟူသော ဗိတာန်မိုးကြက်အပ်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသောလူကို ထွန်းလင်းစေတတ်သော လမင်းတည်ဟူသော ဆီမီးထွန်းညှိအပ်သည်ဖြစ်၍ မြတ်သောဘရားကို ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ အဘယ်သို့ ကြံဆင်ခြင်တော်မူသနည်း ဟူမူကား-

၁။ "စင်စစ်အားဖြင့် ဤလောကသည် ငြိုငြင် ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေရ၏၊ အိုသည်းအိုရ၏၊ စုတေလည်း စုတေရ၏၊ တဖန်လည်း ပဋိသန္ဓေနေရ၏၊ ထိုသို့လျက်လည်း အိုခြင်း, သေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဤဆင်းရဲမှ ထွက်

မြောက်ကြောင်းကို မသိနိုင်၊ အဘယ်အရာခဏ်၌ အိုခြင်း, သေခြင်း ဟု ဆိုအပ်သော ဤဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်သော တရားသည် ငါ့အား ထင်ပါလတ္တံ့နည်း”ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏။

၂။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏၊ “အဘယ်သို့သော တရားသည် ထင်ရှားဖြစ်သည်ရှိသော် အိုခြင်း, သေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း, သေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း” ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား “ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုအိုခြင်း, သေခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ အိုခြင်း, သေခြင်းသည် ပဋိသန္ဓေဟူသော အကြောင်းရှိ၏”၊ ဤသို့ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ အသင့်အမှန်ကို နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၃။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ “အဘယ် အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် ဇာတိ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဇာတိပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း”၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား “ဘဝဖြစ်သည်ရှိသော် ဇာတိသည် ဖြစ်၏၊ ဘဝဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဇာတိဖြစ်၏”၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်ကို ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူ၍ နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၄။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ် အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် ဘဝဖြစ်ယနည်း၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဘဝဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ဥပါဒါန်တရား လေးပါး ဖြစ်သည်ရှိသော် ဘဝဖြစ်၏၊ ဥပါဒါန်တရား လေးပါးဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဘဝသည်ဖြစ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အတင့် ဆင်ခြင်၍ နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၅။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်ဘရား ဖြစ်သည်ရှိသော် ဥပါဒါန်တရားလေးပါး ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်ဟရား ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တရားလေးပါး ဖြစ်သနည်း" ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အာရုံကို တပ်တွယ်သော တဏှာ ဖြစ်သည်ရှိသော် ဥပါဒါန်တရားဖြစ်၏၊ အာရုံ၌တပ်ခြင်းလက္ခဏာ ရှိသော တဏှာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တရား လေးပါးဖြစ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အား ဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၆။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ "အဘယ်တရား ဖြစ်သည်ရှိသော် တဏှာဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရားဟူသော အကြောင်း

ကြောင့် တကာ့ကာဖြစ်သနည်း”၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဥစ္စာ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား “အာရုံကို ခံစားခြင်းလက္ခဏာရှိသော ဝေဒနာဖြစ်သည် ရှိသော် တကာ့ဖြင့်၏၊ အာရုံကိုခံစားခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဝေဒနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် တကာ့ဖြင့်၏”၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်သာဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း ပညာဖြင့် ထိုထွင်း၍ သိမြင်မူခြင်းသည်ဖြင့်၏။

၇။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ “အဘယ်အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် ဝေဒနာ ဖြစ်သည်နည်း၊ အဘယ်မည်သော အကြောင်းကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်သနည်း”၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား “အားရုံကိုတွေ့ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဖဿတရားဖြင့်သည်ရှိသော် ဝေဒနာဖြစ်၏၊ အားရုံကို တွေ့ခြင်းလက္ခဏာရှိသော ဖဿဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်၏”၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အား ဖြင့် နှလုံသွင်းတော်မူခြင်း၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၈။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ “အဘယ် အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် ဖဿ ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဖဿဖြစ်သနည်း”၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား “စက္ခာယတန, သောတာ

ယတန, ဃာနာယတန, ဇိဝှာယတန, ကာယာယတန, မနာယတန တည်းဟူသော သဠာယတန တရားဖြစ်သည်ရှိသော် ဖဿဖြစ်၏၊ အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါးဟူသော သဠာယတန ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖဿဖြစ်၏"၊ ဤသို့ အသင့် အမှန်အား ဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၉။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် သဠာယတနဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် သဠာယတနဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "နာမ် ရုပ် ဖြစ်သည်ရှိသော် သဠာယတနဖြစ်၏၊ နာမ်ရုပ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သဠာယတနဖြစ်၏"၊ ဤသို့အမှန်အား ဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း, ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၀။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် နာမ်ရုပ် ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရားဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ် ဖြစ်သည်ရှိသော် နာမ်ရုပ်ဖြစ်၏၊ ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်၏"၊ ဤသို့

အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း, ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၁။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်တရား ရှိသည် ရှိသော် ဝိညာဉ် ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်ဘရားဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ် ဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား "နာမ်, ရုပ် ရှိသည် ရှိသော် ဝိညာဉ်ဖြစ်၏"၊ နာမ်,ရုပ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ဖြစ်၏" ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်း, ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၂။ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ "စင်စစ်သဖြင့် ဝိညာဉ်သည် တဖန်လည်၍ ဖြစ်ပြန်၏၊ဤဝိညာဉ်သည် နာရုပ်မှဘပါးသို့မသွား၊ ဤသို့ အပြန်အလည် ဖြစ်သဖြင့် ဤဝိညာဉ်သည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်ရာ၏၊ အိုလည်း အိုရာ၏၊ ယောလည်း ယောရာ၏၊ စုတေလည်း စုတေရာ၏"၊ ဤသို့နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း, ဆင်ခြင်တော်မူခြင်းသည် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့စွပ်ပြုန်ဘဝဋ်သော ဆင်ခြင်တော် မူသတည်း။

ဤတရားအဓိပါဒ်တို့ဘုင် တဏှာ, ဥပါဒါန်, ဘဝတို့ကို မြင်တော်မူသဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်သဝဋ် ဝိညာဉ်၏အကြောင်းဖြစ်သော

အတိတ်၌ဖြစ်သော သခ်ါရတို့ကိုဋဉင်း, သခ်ါရတို့၏ အကြောင်း ဖြစ်သော မောဟဟု ဆိုအပ်သော အဝိဇ္ဇာကိုဋဉင်း မြင်တော်မူ သဖြင့် အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်ကို ယှက်စပ်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ့ အားဖြင့် ဆင်ခြင်တွေးဆ နှလုံးသွင်း၍ သုံးသပ်တော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ရှေး၌ သူတပါးတို့၏ အထံမှ မကြားဘူးကုန်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား တို့၌ ပညာတည်းဟူသော မျက်စိသည်ဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာတည်း ဟူသော အလင်းသည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လေ၏။

၆၈။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်းအကြောင်း

ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ကို ရတော်မူခြင်း

ဤသို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံအားဖြင့် ဆင်ခြင်တော် မူပြီးမှ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှာ အလိုတော်ရှိသော ဘုရား လောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား လုံ့လစီရိယတရားကို ရှေ့ထား သဖြင့် အားထုတ်တော်မူအပ်သော ဥဿာဟတရားသည် မလျော့ သည်ဖြစ်၍ ရှေ့ရှုထင်သော သတိရှိသည်ဖြစ်၏၊ သတိသမာဓိဉာဏ် မတွေ့ဝေခြင်းကြောင့် ငြိမ်းသောကိုယ်ရှိသည်, ပူပန်ခြင်းမရှိသည် ဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာထားအပ်သော စိတ်သည် တည်ကြည်သည် ဖြစ်၏။

ထိုဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကာမတို့ဌ်ဆိတ်၍သာလျှင် အကုသိုလ်ကံများတို့မှ ဆိတ်၍သာလျှင် ဝိတက်, ဝိစာရနှင့်ဘက္ခဖြစ်သော ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပီတိသုခရှိသော ပဌမဈာန်သို့ ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏။

ဝိတက်, ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ကိုယ်တွင်းသန္တာန်ဌ် ကောင်းစွာကြည်ခြင်းရှိသော စိတ်၏မြတ်သော တည်ကြည်သော အဖြစ်ရှိသော သမာဓိကြောင့်ဖြစ်သော ပီတိရှိသော ဝိတက်, ဝိစာရမရှိသော ဒုတိယဈာန်သို့ ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏။

နှစ်သက်ခြင်းပီတိမှ ကင်းခြင်းကြောင့် လျစ်လျူရှုလျက် စံနေတော်မူ၏၊ သတိရှိသည်ဖြစ်၍ အဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သုခကို နာမကာယ ခံစား၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အစရှိသော အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ လျစ်လျူရှုလျက် သတိရှိသည်ဖြစ်၍ ချမ်းမြေ့သာယာစွာ စံနေရ၏ဟူ အကြင်စျာန်ကို ကြားကုန်၏၊ ထို တတိယဈာန်သို့ ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏။

သုခကို ပယ်ခြင်းကြောင့်ရင်း, ဒုက္ခကိုပယ်ခြင်းကြောင့်ရင်း ရှေးဦးစွာကသာလျှင် သောမနဿ, ဒေါမနဿတို့၏ ချုပ်ကြခြင်းကြောင့် ဒုက္ခလည်းမဟုတ်, သုခလည်းမဟုတ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာနှင့်ယှဉ်သော သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်းရှိသော စတုတ္ထဈာန်သို့ ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကျိုသို့ စကုက္က နည်းအားဖြင့် ရူပါဝစရစတုတ္ထဈာန်ကိုပွားများ၍ စိန်နဒီတော်မူသဖြင့် စိတ်သည် ကောင်းစွတည်ကြည်သည်ရှိသော် စင်ကြယ်ဖြူစင်သော် ကိလေသာဟူသော မြူမရှိသော် ကိလေသာ ကင်းပြီးသော် နူးညံ့ သိမ်မွေ့စွာ ဖြစ်သော် တန်ခိုးဘန်ဆင်းခြင်းငှာ ခံ့သည်ရှိသော် တည်ကြည်သည် ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သော အဖြစ်သို့ရောက်သည့် ရှိသော် ရှေးဠာဏခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တတ်မသော ဉာဏ်ကို ရခြင်းငှာ စိတ်တော်သို့ ညွတ်စေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် တပါးမက များသောအပြား ရှိသော ရှေးဠာဏခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်သို့ အောက်မေ့တော်မူ၏၊ ဤသို့ အောက်မေ့အပ်သော ခန္ဓာသည် အာယဉ်နည်း ဟူမူကား- စာဖြစ်ကိုလည်း, နှစ်ဖြစ်ကိုလည်း, သုံးဖြစ်ကိုလည်း, လေးဖြစ်ကိုလည်း, ငါးဖြစ်ကိုလည်း, ဆယ်ဖြစ်တို့ကိုလည်း, အဖြစ်နှစ်ဆယ်တို့ကိုလည်း, အဖြစ် သုံးဆယ်တို့ကိုလည်း, အဖြစ် လေးဆယ်တို့ကိုလည်း, အဖြစ် ငါးဆယ်တို့ကိုလည်း, အဖြစ်တရာတို့ကိုလည်း, အဖြစ်တထောင်တို့ကိုလည်း, အဖြစ်တသိန်းတို့ကိုလည်း, တပါးမကများကုန်သော သံဝဋ္ဋကပ်တို့ကိုလည်း, များစွာကုန်သော ဝိဝဋ္ဋ ကပ်တို့ကိုလည်း, များစွာကုန်သော သံဝဋ္ဋ ဝိဝဋ္ဋ ကပ်တို့ကိုလည်း အောက်မေ့တော်မူ၏။

ဤမည်သောဘဝ၌ ဤသို့အမည်ရှိ၏၊ ဤသို့အနွယ်ရှိ၏၊ ဤသို့ အဆင်းရှိ၏၊ ဤသို့အစာအဟာရရှိ၏၊ ဤသို့ ဆင်းရဲချမ်းသာကို ခံစား၏၊ ဤသို့အသက်၏ အပိုင်းအခြားရှိ၏၊ ငါသည် ထိုကိုယ်၏ အဖြစ်မှ စုတေသည်ရှိသော် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဘဝ၌လည်း ဤသို့အမည်ရှိ၏၊ ဤသို့အနွယ်ရှိ၏၊ ဤသို့

အဆင်းရှိ၏၊ ဤသို့အစာအာဟာရရှိ၏၊ ဤသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခသောကို ခံစားရ၏၊ ဤသို့ အသက်အပိုင်းအခြား ရှိ၏၊ ထို သူ သိတာနှတ်ပြည့်၌ သေတကေတုနှတ်သားအဖြစ်မှ စုတေသော်ဤသိဒ္ဓတ်မင်းသားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့်တကွ ဖြစ်သော တပါးမကမျှားသော အပြားရှိသော ရှေးဌာနေခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာကို အစဉ်အတိုင်း အောက်မေ့တော်မူ၏၊ ဤသို့ ရှေးဌာနေခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာဒုစဉ်ကို အောက်မေ့တတ်သော သိတတ်သော ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ ဉာဏ်ကို ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ညဉ့်ဦးယံ၌ ရတော်မူ၏။။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရတော်မူခြင်း

၁။ ဤပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ ဉာဏ်ကို ရတော်မူပြီးသော ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား သန်းခေါင်ယံ၌ ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြန်တော်မူ၏၊ "အဘယ်အကြောင်းတရား မဖြစ်သည် ရှိသော် ဇရာမရဏ အိုခြင်း, သေခြင်းသည် မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇရာမရဏသည်ချုပ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်ပြန်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်းချ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ "ဇာတိမရှိသော် ဇရာမရဏသည် မဖြစ်၊ ဇာတိ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇရာမရဏသည် ချုပ်၏"၊ ဤသို့ အသိဉာဏ် ဖြစ်တော်မူ၏။။

၂။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့ အကြံဖြစ်တော်မူ၏၊ "အဘယ်တရားမရှိသော် ဇာတိ မဖြစ်

သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇာတိချုပ်သနည်း” ဤသို့ ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ “စင်စစ်အားဖြင့်ကား ဘဝမဖြစ်သည်ရှိသော် ဇာတိမဖြစ်ရာ၊ ဘဝ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇာတိသည် ချုပ်၏”၊ ဤသို့ ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်းကြံဆ သိတော်မူရ၏။

၃။ ထို့နောင်မှ “အဘယ်တရား မဖြစ်သည်ရှိသော် ဘဝမဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသည် ချုပ်သနည်း”၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အားအကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား “ဥပဒါန်တရားလေးပါး မဖြစ်သည်ရှိသော် ဘဝသည် မဖြစ်၊ ဥပဒါန်တရား လေးပါး ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသည် ချုပ်ရာ၏”၊ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၄။ ထို့နောင်မှ “အဘယ်တရား မဖြစ်သည်ရှိသော် ဥပဒါန် မဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဥပဒါန်သည် ချုပ်သနည်း”၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား “တဏှာမဖြစ်သည်ရှိသော် ဥပဒါန် မဖြစ်ရာ၊ တဏှာ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဥပဒါန်သည် ချုပ်၏”၊ ဤသို့

ဖြာသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၅။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရားဖြစ်သည် ရှိသော် တဏှာ မဖြစ်သနည်း အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် တဏှာချုပ်သနည်း", ဤသို့ အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ဝေဒနာ မဖြစ်သည်ရှိသော် တဏှာမဖြစ်ရာ၊ ဝေဒနာ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် တဏှာသည် ချုပ်၏", ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၆။ ထို့နောင်မှ "အဘယ်တရား မဖြစ်သည်ရှိသော် ဝေဒနာမဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝေဒနာချုပ်ရာသနည်း", ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ဖဿ မဖြစ်သည် ရှိသော် ဝေဒနာမဖြစ်ရာ၊ ဖဿ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝေဒနာသည် ချုပ်၏", ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၇။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရား မဖြစ်သည်ရှိသော် ဖဿ မဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖဿ ချုပ်သနည်း", ဤသို့သော

အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "သင်္ခါယတန မရှိသော် ဖဿ မဖြစ်ရာ၊ သင်္ခါယတန၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖဿချုပ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်းသိ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၇။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရား မဖြစ်သော် ရှိသော် သင်္ခါယတန မဖြစ်ရာသနည်း, အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် သင်္ခါယတန ချုပ်သနည်း" ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "နာမ်ရုပ်မရှိသော် သင်္ခါယတန မဖြစ်ရာ၊ နာမ်ရုပ်ချုပ်ခြင်းကြောင့် သင်္ခါယတနသည် ချုပ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၈။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရား မဖြစ်သည် ရှိသော် နာမ်ရုပ်မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်သနည်း" ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ဝိညာဉ် မဖြစ်သည် ရှိသော် နာမ်ရုပ် မဖြစ်ရာ၊ ဝိညာဉ်၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ချုပ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိသော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၀။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရားမဖြစ်သည်ရှိသော် ဝိညာဉ် မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ချုပ်သနည်း" ဤသို့ကြံတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "နာမ်ရုပ် မရှိသော် ဝိညာဉ် မဖြစ်ရာ၊ နာမ်ရုပ်ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ချုပ်၏" ဤသို့ အသင့်အမှန်အား ဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ဗောဓိပက္ခိယ သုံးသပ် ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ဤတရား အပေါင်းတို့တွင် တဏှာ, ဥပါဒါန်, ဘဝတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို မြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် အတိတ်၌ဖြစ်သော အဝိဇ္ဇာသင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ခြင်းကိုလည်း မြင်တော်မူ၏၊ အကြင် "နာမရူပနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓော" အစရှိသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ငါရပြီ၊ ဤ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားသည် သစ္စာလေးပါးတရားကို သိခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို ပဋိလောမ အားဖြင့် အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် စပ်၍ အောက်မေ့ သုံးသပ် ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "နိရောဓော နိရောဓော" ဟု ရှေးဦး သူတပါးတို့၏အထံမှ မကြားဘူးကုန်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလုံတရားတို့၌ ပညာမျက်စိသည် ဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပညာဟူသော အလင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထို့နောင်မှ စတုက္ကနည်းအား

ဖြင့် ရူပါဝစရ စျာန်လေးပါးသို့ ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏၊ ဤသို့ စတုတ္ထစျာန် သမာဓိဖြင့် စိတ် တည်ကြည်သည်ရှိသော် ထက်ဝန်းကျင် ဖြူစင်သည်ရှိသော် ကိလေသာဟူသော မြူမရှိသည်ရှိသော် ကိလေသာ ကင်းပြီးသည်ရှိသော် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဖြစ်သည်ရှိသော် တန်ခိုးဘန်ဆင်းခြင်းငှာ ခံ့၍ တည်သည်ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့၏ စုတိပဋိသန္ဓေကို သိတတ်သော ဉာဏ်အလို့ငှာ စိတ်ကို ရှေ့ရှုတ်စေ၏၊ ထို ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ အမြင်ကို လွန်သော နတ်၌ဖြစ်သော မျက်စိဖြင့် စုတေသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ပဋိသန္ဓေနေသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ယုတ်ကုန်သော သတ္တဝါ မြတ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သိတော်မူ၏၊ အဆင်းလှကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ အဆင်းမလှကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ ကောင်းသော အလားရှိကုန်သော သတ္တဝါ, မကောင်းသော အလားရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ ကံအားလျော်စွာ လားသော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူလေ၏။

"အချင်းတို့....ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနောဒုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့ကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်၏၊ မှားသောအယူ ရှိကုန်၏၊ ယုတ်မာသော ပါဏာတိပါတ အစရှိသောအမှုကို စွဲလမ်းကုန်၏၊ ထို့သတ္တဝါ

တို့သည်ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှစုတိစိတ်၏အထက်၌မကောင်းသော သူတို့၏ လားရာဖြစ်သော အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် မတ်တတ် စောက်ထိုး မိုဃ်းမျှော် တစောင်း ၃ သောင်းပြောင်း လိမ်ချိုး အယုတ်တမာတို့၏ ကျရာဖြစ်သော ချမ်းသာကင်းသော ငရဲသို့ သာလျှင် ဖြစ်ရကုန်၏”။

“အချင်းတို့... ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယသုစရိုက်သုံးပါး နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝစီသုစရိုက်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနောသုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ကောင်းသော အယူရှိကုန်၏၊ ကာယသုစရိုက် အစရှိသော ကောင်းသောအကျင့်ကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ အရိယာသူတော်ကောင်းတို့အား မစုပ်စဲတပ်ကုန်၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ စုတိစိတ်၏ အထက်၌ ကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ လားရကုန်၏”။

ဤသို့လျှင် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ အမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိဖြင့် စုံစမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ပဋိသန္ဓေ နေဆဲဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ယုတ်ကုန်သော, မြတ်ကုန်သော, အဆင်းလှကုန်သော, အဆင်းမလှကုန်သော, ကောင်းသော အလားရှိကုန်သော, မကောင်းသော အလားရှိကုန်သော, ကံအားလျော်စွာ လားကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို ဗုဒ္ဓဘုရားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ နှစ်ခုံမြောက်သော ဤဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော် သည် သန်းခေါင်ယံ၌ ဖြစ်တော်မူ၏၊ အဝိဇ္ဇာပျောက်ကင်း၍ အမိုက်မှောင် ရှင်းလွတ်ပြီးလျှင် ကြွင်းမဲ့ညဏ်

အလုံးစုံကို ကုန်စင်စွာ ရှောဇာကွန်ယက်၌ ပြက်ပြက် ကွင်းကွင်း တိလင်းသေချာ သိသာခြားနား ထင်ရှားလင်းခြင်း ဖြင့်တော်မူခြင်း အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရစေတော်မူခြင်း

မိုးသောက်ယံ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဥပါဒါန်တရား ငါးပါးတို့၏ အာရုံဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ အဖြစ်အပျက်ကို ရှု့ ရှုတော်မူ၏၊ ရုပ်သည် ဤသို့သောရှိ၏၊ ရုပ်၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ရုပ်၏ပျောက်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဝေဒနာသည် ဤသို့သောရှိ၏၊ ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဝေဒနာ၏ ပျောက်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သညာသည် ဤသို့သကောရှိ၏၊ သညာ၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သညာ၏ ပျောက်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သင်္ခါရသည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊သင်္ခ ရ၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့ဟုတည်း၊သင်္ခါရ၏ ပျောက်ခြင်းသည် ဤသို့ဟုတည်း၊ ဝိညာဉ်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ ဝိညာဉ်၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့ဟုတည်း၊ ဝိညာဉ်၏ပျောက်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဤသို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ အဖြစ်အပျက်ကို ရှုရှု၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ့ ပဋိလုံ အားဖြင့် စီးဖြန်းသုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ထို့နောင် စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရုပါဝစရစျာန်လေးပါးသို့ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏၊ ဤသို့ ရူပါဝစရ စျာန်သမာဓိဖြင့် စိတ်သည် ကောင်းစွာ တည်ကြည်သည် ရှိသော် စင်ကြယ်သည်

ရှိသော် ဖြူစင်သည်ရှိသော် ကိလေသာတည်း ဟူသော မြူမရှိသည် ရှိသော် ကင်းပြီးသော ကိလေသာရှိသည် ရှိသော် နှုးညံ့သိမ်မွေ့သည် ရှိသော် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းငှာ ခံ့သည်ရှိသော် တည်ကြည်သည်ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သည် ရှိသော် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် အာသဝေါတရားတို့ကို ကုန်စေတတ်သော ဉာဏ်အလို့ငှာ စိတ်ကို ရှေ့ရှုည့်တ်စေ၏။

ထိုဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤလောကီစိတ် ၁၁, လောဘကြည်သော စေတသိက် ၅၁, ရုပ် ၂၀, ဤအလုံးစုံသည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏ ဟူ၍ ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဤလောဘသည်ကား ဒုက္ခ၏အကြောင်းဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာမည်၏ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဤနိဗ္ဗာန်သည်ကား ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓသစ္စာမည်၏ဟု သိတော်မူ၏၊ မဂ်လေးခုဥ္စ်သည်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ, သမ္မာသင်္ကပ္ပ, သမ္မာဝါစာ, သမ္မာကမ္မန္တ, သမ္မာအာဇီဝ, သမ္မာဝါယာမ, သမ္မာသတိ, သမ္မာသမာဓိတည်း ဟူသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် ဒုက္ခ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာမည်၏ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘ, ဒိဋ္ဌိ, အဝိဇ္ဇာသုံးပါးသည် အာသဝေါမည်၏ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ လောဘသည် အာသဝေါလေးပါးတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ နိဗ္ဗာန်သည်ကား အာသဝေါလေးပါးတို့၏ ချုပ်ရာဟူ၍ သိတော်မူ၏၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည်ကား အာသဝေါလေးပါးတို့၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ဟူ သိတော်မူ၏။

ဤသို့ သိတော်မူသော ဤသို့ မြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား စိတ်သည် ကာမဘဝမှ လွတ်၍ ဟု အဟုတ်အမှန်ကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဘဝဒိဋ္ဌိမှ စိတ်သည် လွတ်၏၊ ဒိဋ္ဌိဘဝမှ စိတ်သည် လွတ်၏၊ အဝိဇ္ဇာဘဝမှ စိတ်သည် လွတ်၏၊ အာသဝေါလေးပါးမှ လွတ်ပြီးသော အခါ၌ ငါသည် အာသဝေါတရား လေးပါးတို့မှ လွတ်ပြီးသည် ဖြစ်၏ ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်တော်မူ၏၊ ငါ့အား ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ကုန်ပြီ၊ မဂ်တည်းဟူသော အကျင့်ကို ငါသည် သုံးအပ်ပြီ၊ ပြုအပ်သော မဂ်ကိစ္စကို ပြုအပ်ပြီ၊ တပါးသော မဂ်ကိစ္စကို ပြုဘွယ် အလို၌ မရှိပြီဟူ၍ ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဤသို့လျှင် ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအားဖြင့် အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သော အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို နေအရုဏ် တက်လှုဆဲဆဲ မတက်မီ ရှေးအဘို့၌ ရတော်မူသဖြင့် သစ္စာလေးပါး မြို့က်တရား တို့ကို ကောင်းစွာ မဖေါက်မပြန် မိမိအလိုလို သိတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။။

အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် တချက်တည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်, မဟာဝဇိရဉာဏ်, ကရုဏာသမာပတ္တိဉာဏ်, ဝိဇ္ဇာပဋိသမ္ဘဒါဉာဏ်, ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ် ၄, အာသာဓါရကဉာဏ်, အာဘိညာဉ်ခြောက်ပါး, ဒသဗလဉာဏ်, နဝဂုဏ်ကိုးပါး, အစိန္တေယျလေးပါး ၁၄, ဗုဒ္ဓဉာဏ် ၁၈, ဗုဒ္ဓဉာဏ် ၄၄, ဉာဏ် ၅၀, ဉဒယဗ္ဗယဉာဏ် ၇၁, ဉာဏ် ၇၇, ဉာဏ်, သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး, ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်, ဓမ္မတာ အပြားသုံးဆယ်, ခြောက်သွယ်သော

ရောင်ခြည်တော်၊ ဤသို့ အစရှိကုန်သော ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်အဓပါဠိတော်၌ လည် အရှင်မတက်မီ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် တချက်တည်း ပြည့်စုံတော်မူလေ၏။

အရှင်ဂေါတမ သုံးလှုံ့အထုတ် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘိုးတော် အဇ္ဈနမင်းကြီးနှင့် အရှင်ဒေဝီလရသော် တိုင်ပင်၍ ဖြိုထားအပ်သော ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညဉ့်မိုးသောက်ယံ အရုဏ်မတက်မီ ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်လျက် သဗ္ဗညုတ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုနောက် အနာဂါမ်ဖြစ်သော သဟမွတိ ဗြဟ္မာမင်း တောင်းပန်သောကြောင့် မိဂဒါဝုန် ရဂုံသာမော သမင်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူက တဆယ့်နှစ်ကုဋေ ဗိုလ်ခြေသိန်းသောင်း အဓပါဠိမျှားစွာ လူရောနတ်ပါ ဗြဟ္မာနှင့်တကွ ကျတ်တမ်း ဝင်ကြရလေကုန်၏၊ လက်ျာရုံကား- ပညာအာဏ် တေဒဂ်ရတော်မူသော ဥပတိဿ မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရုံကား- တန်ခိုးဂုဏ်ပါဠိအာဏာ ကေဒဂ်လားတော်မူသော ကောလိတ မထေရ်တည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား- ရှင်အနန္ဒာ မထေရ်တည်း၊ လက်ျာရုံ ရဟန္တာမကား-ဥပလဝဏ် ထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရုံကား-ခေမာမည်သော ရဟန္တာမဘည်း၊ ဥပါသကာ ဒါယကာ ယောကျ်ား အလုပ်အကျွေးကား-စိတ္တ နှင့် ဟတ္ထာဠဝက တို့သည် အကြီးအမှူး နှစ်ယောက်တို့ဘည်း၊ ဥပါသိကာ ဒါယိကာမ

အလုပ်အကျွေးကား- နန္ဒမာတာ, ဥတ္တရမာတာ မည်သော သူကြွယ်မ နှစ်ယောက်ဘို့သည် အမှုးအကြီးတို့ကုသိုလ်၊ အရပ် ဥာဏ်တော်ကား-တဆယ့်ရှစ် တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက် တော်ကား-အနှစ်ရှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူ၏။

စွယ်တော်မြတ် လေးဆူ အပြင် ရှစ်စရှတ် မျှ ပမာဏ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဓာတ်တော်တို့ကိုကား ဒေါဏပုဏ္ဏားက ဝေခြမ်းသပြင့် အဇာတသတ်မင်းတစရှတ်, ဝေသာလီမင်းတစရှတ်, ကပိလဝတ်မင်းစသော ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့ တစရှတ်၊ အလ္လကပ္ပမင်း တစရှတ်, ရာမမင်း တစရှတ်, ဝေဋ္ဌဒီပမင်း တစရှတ်, ပါဝါမင်း တစရှတ်, ကုသိနာရုံမင်း တစရှတ်-အားဖြင့် ရှစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား ရှစ်စရှတ်မျှသော ဓာတ်တော်တို့ကို ပျမ်းမျှကမ်းလှမ်း ဝေခြမ်းပေးအပ်လိုက်ပြီးလျှင် လေးဆူသော စွယ်တော်မြတ်တို့အနက် လကျွာအထက် စွယ်တော်ကိုကား သိကြားမင်း, လကျွာအောက် စွယ်တော်ကိုကား ပဏ္ဍသရနဂါးမင်း, အထက် လက်ဝဲစွယ်တော်ကိုကား ဂန္ဓာလရာဇ်မင်း, အောက်လက်ဝဲစွယ်တော်ကိုကား ကလိင်္ဂရာဇ်မင်းတို့မှစ၍ လူမင်း, နတ်မင်းများ ဆည်းကပ်ရိုကျိုး ရှိခိုးကိုးကွယ်ပသ ပူဇော်ကြကုန်သည် အထင်အရှားတည်း၊ ဒေါဏပုဏ္ဏားလည်း မြက်ဟမိန့်ကြား မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်တော်မြတ်အတိုင်း ပျမ်းမျှကမ်းလှမ်း ဝေခြမ်းပေးအပ် လိုက်ရပေသတည်း။

၆၉။ ရင့်မာတင်္ကျိပ်တို့ကို ဆိုခြင်းအကြောင်း

၁။ မေတ္တေယျ
၂။ ရာမမင်း
၃။ ပဿေနဒီကောသလမင်း
၄။ အဘိဘူနတ်ကြီး
၅။ ဒီဃသောနိ အမည်ရှိသော ရာဟုအသုရိန်
၆။ စက်ပြုပဏ္ဍား
၇။ သုဘလုလင်
၈။ တောဒေယျပဏ္ဍား
၉။ နာဠာဂိရိဆင်
၁၀။ ပလလဲဆင်မင်း

ဤတင်္ကျိပ်သော ဘုရားအလောင်းတို့သည် အစဉ်အတိုင်း နောင် လာလတ္တံ့သောအခါ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့။

၇၀။ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုအခါ အရိမေတ္တေယျ လောကထွတ်တင် လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားတဆူ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော အကြောင်းအထူပုတ္တိကား ဌာနစံပျော် နေပြည်တော်မှာ ကေတုမတီပြည်တည်း၊ ခမည်း တော်ကား သုဇြဟ္မမင်းဆရာခေါ် ပဏ္ဏားတော်တည်း၊ မြတ် မယ်တော်ကား ဗြဟ္မဝတီ ပဏ္ဏေးမတည်း။

ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တော၌ အရိမေတ္တေယျ အလောင်း တော်ဖြစ်သော အဇိတ လုလင်ကို ဖွားမြင်လေက သခ်ၤစကြဝတေး မင်း ကောက်တော်မူလျက် သားပြု၍ မွေးမြူတော်မူသဖြင့် အရွယ် သို့ ရောက်လတ်သော် စန္ဒမုခီ မင်းသမီးနှင့် နှစ်ပါးစုံဘက် နှစ်သက် ကြည်ရွှင် မင်းပွဲယဉ်က ဗြဟ္မဝန္တ သားတော်ကို မိုးရွာသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ကစား ထွက်တော်မူရာ နတ်များ ဖန်ဆင်း၍ပြသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်ကာ ညတွင်းချင်း တောထွက်တော်မူ၍ ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်ရက်ကျင့်ပြီးမှ စန္ဒမုခီ မိဖုရား ကပ်လှူအပ်သော ဃနာနို့ဆမ်းကို ခံယူသုံးဆောင်တော် မူပြီးလျှင် နေ့အဘို့ နေသန့်တော်မူပြီးသော် ညချမ်းသောအခါမှ ဗောဓိချာ ကန့်ကော်ပင်သို့ ခိုဝင် ဆိုက်ရောက်တော်မူလေက အမြင့် ခြောက်ဆယ့်လေးကောင် အစောက်ရှိသော ရတနာ ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူမိက သစ္စာ လေးပါး မြို့က်တရားကို သိမြင်တော်မူပြီးမှ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန် ပန်းဥယျာဉ်၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူက လူရော နတ်ပါ များစုာထွေထွေ ကုဋေတသိန်း တွက်ကိန်းညီမျှ ကျတ်ကုန်ကြ၏။

လက်ျာရံဖြစ်သော ရဟန္တာယောကျ်ားကား အသောက မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား ဗြဟ္မဒေဝ ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်

အကျေးကား သီဟမထေရ် ရဟန္တာတည်း၊ လက္ခဏာရုံ ထေရီ ရဟန္တာမကား ပဒုမတည်း၊ လက်ဝဲရုံကား သုမနထေရီ ရဟန္တာမတည်း၊ အရိမေတ္တာယျ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အရပ်ဥာဏ်တော်ကား အတောင်ရှစ်ဆယ် သပွါယ်တော်မူလှု၏၊ အသက် တော် ကား ရှစ်သောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ သာသနာတော်ကား အနှစ် သုံးသိန်း ထားတော်မူခဲ့လတ္တံ့သတည်း။

၇၁။ လေးသခေါ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ရှေးဘုရားတို့ထံ အလောင်းတော် ဗျာဒိတ်ခံခြင်းအကြောင်း

၁။ ထို လေးသခေါ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ထက်၌ ပဒုံတော်မူသမျှသော သဗ္ဗညုရှင် တော် ဘုရား တို့ အနက် တဏှာက်ရာ ဘုရားရှင်သည် စရည်းဖင်၌ ပဒုံတော်မူသည်၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် မပြည့်စုံသော ကြောင့် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်း တော် ဗျာဒိတ်မခံရသေး။

၂။ မေခင်္ကရာ ဘုရားရှင်သည် ပေါက်ပင်၌ ပဒုံတော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော် ဗျာဒိတ်မခံရသေး။

၃။ သရဏင်္ကရာ ဘုရားရှင်သည် သံသတ်ပင်၌ ပဒုံတော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော် ဗျာဒိတ်မခံရသေး။

၄။ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်သည် ညောင်ကြတ်ပင်ခြံ ပဉ္စင်္ဂတော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သုမေဓါရသေ့ဖြစ်၍ ကိုယ်ကိုတံတားခင်းလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၅။ ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်သည် သာလကလျာဏီ ဗောဓိခြံ ပဉ္စင်္ဂတော်မူသည်၊ ယင်းသည့် သစ်ပင်ကား အတောင်သုံးဆယ်မျှသော အမြစ်ဖြင့် မြေထဲခြံတည်ပြီးမှ ပေါက်၍ နှံခြင်းကြီးသည်၊ ဘုရားရှင်များ ပဉ္စင်္ဂတော်မူသော အခါစကြဝတေးမင်းများ ဖြစ်တော်မူသော အခါတို့၌သာ ရှိသည်၊ ရှင်ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် ဝိဇိတာဝီစကြာမင်း ဖြစ်၍ အလှူကြီးပေးလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၆။ မင်္ဂလာဘုရားရှင်သည် ကန့် ကော် ပင် ၌ ပဉ္စင်္ဂတော်မူသည်၊ ရှင် ဂေါ တ မ ဘုရား အလောင်းတော်သည်သုရစိပုဏ္ဏားဖြစ်၍ အလှူကြီးပေးသဖြင့် ဗျာ ဒိတ် ခံ သော ကြောင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်း ရလေသည်။

၇။ သုမန ဘုရား ရှင် သည် ကန့်ကော်ပင်၌ ပဉ္စင်္ဂတော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် အတုလနဂါးမင်း ဖြစ်၍ စည်,စောင်းငြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် အလှူကြီးပေး၍ ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၈။ ရေဝတ ဘုရားရှင်သည် ကန့်ကော်ပင်၌ ပဉ္စင်္ဂတော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် အတိဒေဝပုဏ္ဏား ဖြစ်၍ ကိလေသာကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး

ပယ် စွန့် နိုင် ခြင်း ကို ချီးမွမ်းထောပနာ လျက် ကိုယ်ရုံဖြင့် ပူဇော်၍ ဗျာဒိတ်ခံ သဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရ လေသည်။

၉။ သောဘိတ ဘုရားရှင်သည် ကန့်ကော်ပင် ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် သုဇာတ ပုဏ္ဏား ဖြစ်၍ အလှူပေးလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေ သည်။

၁၀။ အနောမဒဿီဘုရားရှင်သည် ဖေါက်ကြံ့ ပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် ဘီလူးစစ်သူကြီး ဖြစ်၍ အလှူပေးလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေ သည်။

၁၁။ ပဒုမဘုရားမျှင်သည် ကြောင်လျှာပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်၍ ဓမ္မသဘာယ ပလွင်တော်နား၌ ခ,စား လျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ် ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၁၂။ နာရဒဘုရားရှင်သည် ကြောင်လျှာပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါဘမ ဘုရား အလောင်း တော်သည် ရသေ့ဖြစ်၍ သရက္ခန် နံ့သာဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗျာဒိတ်ခံသောကြောင့် နိယတ ဗျာဒိတ် ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၁၃။ ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်သည် အင်ကြင်းပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် ဇဋိလ မင်းဖြစ်၍ သင်္ကန်းလှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံသောကြောင့်

နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၁၄။ သုမေဓာဘုရားရှင်သည် ထိန်ပင်ဌိုပ္ပင်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဥတ္တရ ပုဏ္ဏား လုလင်ဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၁၅။ သုဇာတာဘုရားရှင်သည် ကြာခတ်ဝါးပင် ရင်းဌိ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် စကြာမင်းဖြစ်၍ ရတနာ ခုနှစ်ပါးတို့နှင့်တကွ လေးကျန်းလုံးကို စွန့်လွှတ်လျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၁၆။ ပိယဒဿီ ဘုရားရှင်သည် ရေခဲတက်ပင်ဌိ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ကဿပ ပုဏ္ဏား

ဖြစ်၍ သံဃာအာရုဏ်လှူလျက် ဗျာဒိတ် ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်း ရလေသည်။

၁၇။ အတ္ထဒဿီ ဘုရားရှင်သည် စကားပင်၌ ပဉ္စင်္ဂတော်မူသည်၊ ဘုရားအလောင်းတော် သည် သုသိမ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား သူဌေးဖြစ်၍ ထင်ရှားပန်းဖြင့် ပူဇော် လျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ် ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၁၈။ ဓမ္မဒဿီ ဘုရားရှင်သည် သံသတ်ပင်၌ ပဉ္စင်္ဂတော်မူသည်၊ ရှင်ဓဂါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် သိကြားမင်း ဖြစ် ၍ ပန်းနုံ.သာ, စည်, စောင်းငြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်းမြန်းရလေသည်။

၁၉။ သိဒ္ဓတ္ထ ဘုရားရှင်သည် မဟာလှေကား ပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဓေါတမ ဘုရားလောင်းတော်သည် မင်္ဂလ ရသေ့ ဖြစ်၍ ဇမ္မု။ သပြေသီးဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၂၀။ တိဿဘုရား ရှင် သည် ပိတောက် ပင် ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဓေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် သုဇာတ မင်းဖြစ်၍ ရသေ့ ပြုပြီးလျှင် နတ် ၌ ဖြစ် သော ထင်ရှားပန်း, ကက်ကူရုပန်း, ကြာပဒုမာပန်း, ပင်လယ်ကသစ်ပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ပြီးလျှင် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်းမြန်းရလေသည်။

၂၁။ ဖုဿဘုရားရှင်သည် ကြက်ဆူပင် ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ရှင်ဓေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဝိဇိတာဝီ မင်းဖြစ်

၍ ရဟန်းပြုလျက် ဗျာဒိတ် ခံသဖြင့်
နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေ
သည်။

၂၂။ ဝိပဿီဘုရားရှင်သည် သခွပ်ပင်၌ ပွင့်
တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား
အလောင်းတော်သည် အတုလ နဂါးမင်း
ဖြစ်၍ ရတနာအင်းပျဉ်လှူလျက် ဗျာဒိတ်
ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်း
ရလေသည်။

၂၃။ သိခီဘုရားရှင်သည် ပုဏ္ဏာရိုက်ပင်၌ ပွင့်
တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား
အလောင်းတော်သည် အရိန္ဒမမင်း ဖြစ်
၍ ဆင်ရတနာကို လှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံ
သဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်း
ရလေသည်။

၂၄။ ဝေဿဘူ ဘုရားရှင်သည် အင်ကြင်းပင်၌ ပဉ္စင်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် သုဒဿန မင်းဖြစ်၍ သင်္ကန်းလှူလျက် ဗျာဒိတ် ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၂၅။ ကကုသန်ဘုရားရှင်သည် ကုက္ကိုပင်၌ ပဉ္စင်တော်မူသည်၊ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် ခေမ မင်းဖြစ်၍ ဆေးမျိုးလှူလျက် ဗျာဒိတ် ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၂၆။ ကောဏာဂုံ ဘုရားရှင်သည် ရေသဖန်းပင်၌ ပဉ္စင်တော်မူသည်၊ရှင်ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် ပဗ္ဗတ မင်းဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၂၇။ ကဿပဘုရားရှင်သည် ပညောင်ပင်၌ ပျံတော်မူသည်။ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် ဇောတိပါလ ပဏ္ဍာဒါးဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၂၈။ ငါတို့သုံးလှုံ့ထွတ်ဟောင်း အရှင်ဂေါတမ ဘုရားသည်ညောင်ဗုဒ္ဓဟောပင်၌ပျံတော်မူသည်၊အရိမေတ္တေယျ ဘုရားအလောင်းတော် အဇိတ ရဟန်းကို ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၂၂။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရား

၁။ တဏှင်္ကရာဘုရား
၂။ မေဓင်္ကရာဘုရား
၃။ သရဏင်္ကရာဘုရား
၄။ ဒီပင်္ကရာဘုရား
၅။ ကောဏ္ဍညဘုရား
၆။ မင်္ဂလဘုရား
၇။ သုမနဘုရား
၈။ ရေဝတဘုရား
၉။ သောဘိတဘုရား
၁၀။ အနောမဒဿီဘုရား
၁၁။ ပဒုမဘုရား
၁၂။ နာရဒဘုရား
၁၃။ ပဒုမုတ္တရဘုရား
၁၄။ သုမေဓဘုရား

၁၅။ သုဇာတဘုရား
၁၆။ ပိယဒဿီဘုရား
၁၇။ အတ္ထဒဿီဘုရား
၁၈။ ဓမ္မဒဿီဘုရား
၁၉။ သိဒ္ဓတ္ထဘုရား
၂၀။ တိဿဘုရား
၂၁။ ဖုဿဘုရား
၂၂။ ဝိပဿီဘုရား
၂၃။ သိခီဘုရား
၂၄။ ဝေဿဘူဘုရား
၂၅။ ကကုသန်ဘုရား
၂၆။ ကောဏာဂုံဘုရား
၂၇။ ကဿပဘုရား
၂၈။ ဂေါတမ ဘုရား-ဟူသတည်း။

ဓါတ်တော်အပြားဓလေးပါး

၁။ ဘုရားဓာတ်ဓတော်,

၂။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဓာတ်တော်,

၃။ ရဟန္တာဓာတ်တော်,

၄။ စကြဝတေးမင်းဓာတ်တော်,

ဤသည်လျှင် လေးပါးတည်း။

ဂေါတမဘုရား၏ဗျာဒိတ်ခံအဖြစ်တော်

ခြသော့်တပါး၊ နဂါးနှစ်ဦး၊ ဘီလူး တခါ၊ ဂန္ဓာဝတဖြစ်၊ လူဇာစ်ဆယ့်ကိုး၊ မင်းမျိုးဖြဟ္မဿတ်၊ စက္ကဝတ်ဒွေး၊ သူဌေး ကေဓာဏဝသုံး၊ နွလုံးသိမ်မွေ့၊ ရသေ့ ပဥ္စ၊ သမဏနော၊ အရောရာဖြင့်၊ရှင်စော မြတ်စွာ၊ တို့ဆရာလျှင်၊ ကမ္ဘာသိန်းနေ၊ သ ခေ်ျ လေး ထပ်၊ ဆယ့် နှစ် ကပ် တွင်၊

သမ္မည္ုတ၊ဗုဒ္ဓတံဆိပ်၊ ငါးမာရ်ဇိုပ်သား၊
နှစ် ကျိပ် လေး ပါး၊ ရှင် တော် များ ၌၊
ဝပ်တွားကျိုးနွံ၊ ဗျာဒိတ်ခံ၍၊ သယမ္ဘူ။
စစ်၊ ကိုယ်တော်ဖြစ်သည်။ ။သုံးခေတ်
မကိုဋ္ဌ ဿောင်ပန်းတည်း။

ကမ္ဘာနှင့်ဘုရား

တဆူသာရ၊ ဒွေးမင်္ဂွန့်၊ ဝရသုံးဖြာ၊
သာရမင်္ဂ၊ လေးဗုဒ္ဓတည့်၊ ဘဒ္ဒမူကား၊
ငါးထွေပြားသား၊ ဘုရားနှင့်ကပ်၊ ပညပ်
ငါးအင်၊ ကမ္ဘာတွင်၌၊ ဒီပင်, မင်္ဂလ၊
သုမနှင့်၊ ရေဝတ, သောဘိ၊ အညီကေန်၊
သာရမဏ်တည့်၊ တဖန်ထိုမှ၊ ကောဏ္ဍည
သမ္မုဒ်၊ ပဒုမုတ်က၊သိဒ္ဓတ္ထ, ဝိပဿီ၊တွင်ညီ
သာရ၊အနောမတခြား၊ပဒုမ, နာရဒကား
ဝရမည်သာ၊ သုမေဓာ, သုဇာတ၊ မြတ်
တိဿနှင့်၊ ဖုဿဟူပြီ၊ သိခီ, ဝေဿဘူ၊
အတူမင်္ဂ၊ ကြင်းထသုံးလူ, ၊ ကကုသန္ဓ၊

ကောဏာဂမနဒ္ဓင့်၊ က သ ပ မြတ် စွာ၊
ပွင့်ရာဘဒ္ဒ၊ အကျဉ်းပြသည်၊ ဗုဒ္ဓဘုရား
ငါးတန်တည်း။

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အကြောင်း
အထုပ်တို့တွင် အ ခုပ် ရပ် စ ကား အစီအစဉ်
များကို သောဘတ္တကိ မဟာ နိ ဒါန်း,
အဋ္ဌသာလိနီ, ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ စသော
ကျမ်းများမှာ ဆို ၊ ည်။

သတိပ္ပဋ္ဌာန်

၁။ ပိဋကတ်ပင်လယ်၊ နယကျယ်၊ အလွယ်
တကူပြီမထင်နှင့်။

၂။ တနည်းတွေ့ရှု၊ ကျမ်းမစုံ၊ အာရုံဟယ်၍
မတင်းနှင့်။

၃။ ကေစိသဘော၊ ဟကျမ်းဟော၊ ဖမြော
တယ်၍ မပြင်းနှင့်။

၇၃။ သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ မိဖုရားငါးပါး သားတော်ငါးပါးတို့ အကြောင်း

ကဿပဟူ၊ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊သုံးရွာသခင်
မြတ်ချစ်ရှင်၏၊ ဗုဒ္ဓမေ့ခံ၊ နာမံမည်မှတ်၊
သိဒ္ဓတ်မင်းအား၊မြောက်သားငါးယောံ၊
ကြီးမြောက်ယသော်၊ ထိုရော်သုမိတ္တာ၊
ကဉ္စနနှင့်၊ မင်္ဂလဟူ၊ ဘဲ့မူသာယာ၊
မလွိကာ မိဖုရား၊ စဉ်လိုက်ထားမှ၊
သားကား ငါးယောက်၊ ကြီးမြောက်
နန်းလျာ၊ ရာဟုလာဟူ၊ ရေးမှတ်ပြုရ၊
ထိုမှတဝ၊သုမိတ္တာလျှင်၊မွေးမြင်သည်သား၊
အများခေါ်ကြ၊ သားပုတ္တလျှင်၊ အမည်
တွင်မှ၊ ကဉ္စနမိဖုရား၊ မွေးသည်သား
ကား၊ အများတွင်ခေါ်၊ သားတော်
ဥပရော၊ တွင်ပေစွဟု၊ မင်္ဂလဟူ၊
သားတော်မူလည်း၊ ထိုတူမည်ရ၊ ထိုမှ
တပါး၊ မိဖုရားမလွိကာ၊ သားတော်မှာ

လည်း၊ မည်သာတ္ဝင်ဘီ၊ ဇာတိဝရ၊
ပေါင်းစုကလည်း၊ ပဉ္စပုတ္တ၊ ဘွဲ့တော်
ရ၏၊ အရိယဝါး၊ ဖြစ်ခြင်းမျှားကို၊
နောက်သားသိမြင်၊ ဗုဒ္ဓဝင်မှ၊ အကျဉ်း
ပြ၏၊ ထိုမှတဖန်၊အမှန်သိရ ဒီဃနိကာယ်
အကျယ်ကျမ်းပြု၊ သိပါရ၏၊ လောက
သခင်၊ လူတ္ဝင်လူမြတ်၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသား၊
ဘုရားအနှယ်၊ ကျဉ်းကျယ်ထုတ် ပြု၊
လေးဝသောသူ၊ လေးမျိုးလူတို့၊ သိယူလို
ငြား၊ မှတ်သားစိမ့်ဌာ၊ ပျို့ကဗျာနှင့်၊
လက်ာငိမ့်ငြောင်း၊ ဥာဏ်ဖြင့်လောင်းချ
ထုံးဟောင်းသက်သေ၊ ကျမ်းကို ဖွဲ့မှု၊
တွေ့ပါကလည်း၊ ခဏမကြာ၊ ကဗျာ
စီကုံး၊ အကျဉ်းချုံး၍၊ နောင်ထုံးစဉ်လာ၊
မျိုးလေးဖြာတို့၊ သိသာခြားနား၊
မှတ်သားစရာ၊ ဂ်ကျမ်းလာအလို၊ လက်ာ
ဆိုသည်၊မှတ်လိုသူတို့ သိကြောင်းတည်း။

၂၄။ နှစ်ကျိပ်ရှင်ဆူစေတီတော်များ အကြောင်း

မဟာကပ္ပေ၊ သခ္ခေလေးရပ်၊ ကပ်, တသိန်းမျှ၊ ပုဉ်ကုန်ကြသော၊ ဗုဒ္ဓသာရီ၊ စေတီဧတဝ် ဝယ်၊ သပွါယ် တင့် ဆုံး၊ မြေမှုန့်လုံးမျှ၊ ကျုံးမကာသည်၊ သုံးလှူ့ ဘလုန်၊ ဘုရားမှန်ဟူ၊ ရည်ညွှန်းမှုဓာတ် ကိန်း ဝပ် စံ ပျော်၊ စေတီတော်ဝယ်၊ ဥာဏ်တော်နိမ့်မြင့်၊ အ ချင့် အ စောက်၊ မြင့်မောက်သရီ၊ ဒီပင်ရော၊ ထွတ်ချာ ဘုန်းစည်၊ ရွှေစေတီမှာ၊ ခြောက်သာ သုံးဆယ်၊မြင့်ဖြူးသွယ်၏၊တင့်တယ်ထွန်းပ မဂ်လအကျော်၊ စေတီတော်မှာ၊ သခ္ခေ တက်မူ၊ ယူဇနာသုံးဆယ်၊ မြင့်သွယ် မောက်မောက်၊မိုးတိမ်ဆောက်၏၊ ထိုနေ့ ရှင်စော၊ အနောမဒဿီ၊ စေတီတော် စောက်၊ မြင့်မောက်ဖြူးသွယ်၊ နှစ်ဆယ့်

ငါးယူဇနာ၊သခ်ၤာပမာဏ၊ သပ္ပါယ်လ္ခ၏
ထိုမှလွတ်တု၊ပဒုမုတ္တရ၊ နာမသည်၊စေတီ
မြင့်မောက်၊ ထွန်း တောက် ဖြူး သွယ်၊
တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ အာ ကာ စွင့် စွင့်၊
မြင့်ထက်မြင့်၏၊ သုံးဆင့်အညီ၊ ပိယဒဿီ
ဓမ္မဒဿီ၊ တိဿ,သိခီ၊ သ့ညီ လေး ဆူ၊
ဘုန်းလူထွန်းပေါ်၊ စေ တီ တော် ကား၊
တေဇော်ရေတူ၊ သုံးယူဇနာ၊ သခ်ၤာ
ဖြိုးတင့်၊ မိုဃ်းသို့မြင့်၏၊ စွင့်စွင့်ငါးငါး၊
မိုဃ်းဖျားတိမ်ဝ၊ သုမန,နာရဒ၊သိဒ္ဓတ္ထမူ၊
သုံး ဆူ အ ညီ၊ စေ တီ တော် စောက်၊
ဖြိုးမောက်ပ့ါ့မွေး၊ လေးယူဇနာ၊ ညီညာ
သဖြင့်၊မိုဃ်းတိမ်မြင့်၏၊တိုးဆင့်ခွင်ကြည်
ဝိပဿီနှင့်၊ မည်တော်ကောဏ္ဍည၊ ဗုဒ္ဓ
နှစ်ဆူ၊ ခုနှစ်ယူဇနာ၊ သခ်ၤာပမာဏ၊
မြင့်ကုန်ကြ၏၊ ကဿပရှင်ပင်၊ စေတီတွင်
ကား၊ ပ ရန် များ ချည့်၊ မရှုကြည့်ဘဲ၊

စီဘိုရှိသာ၊ တယူဇနာ၊ မှန်စွာဇွန်ရှု၊
ဥာဏ်တော်ပုံ၏၊ သုဇာတမြတ်၊ မွေခဘတ်
သရီ၊ စေတီတော်မှာ၊ သုံးဂေါသာ
တည့်၊ ထွဋ်ချာလူ့ဘာ၊ ကကုသန္ဓ၊ ဝံသ
ခြေခြေ၊ စေတီတော်သည်း၊ တဂေါ
တည်းဖြင့်၊ •ဘုန်း မီး တောက် ပြောင်၊
လောင်အုံးရွှေလှော်၊ စေတီတော်သည်၊
စောက်ဂေါဥာဏ်မြင့်မောက်ဖြူးတည်း။

ဆုထူးပန် ၇၌ဝင် ဖြီးဖြ
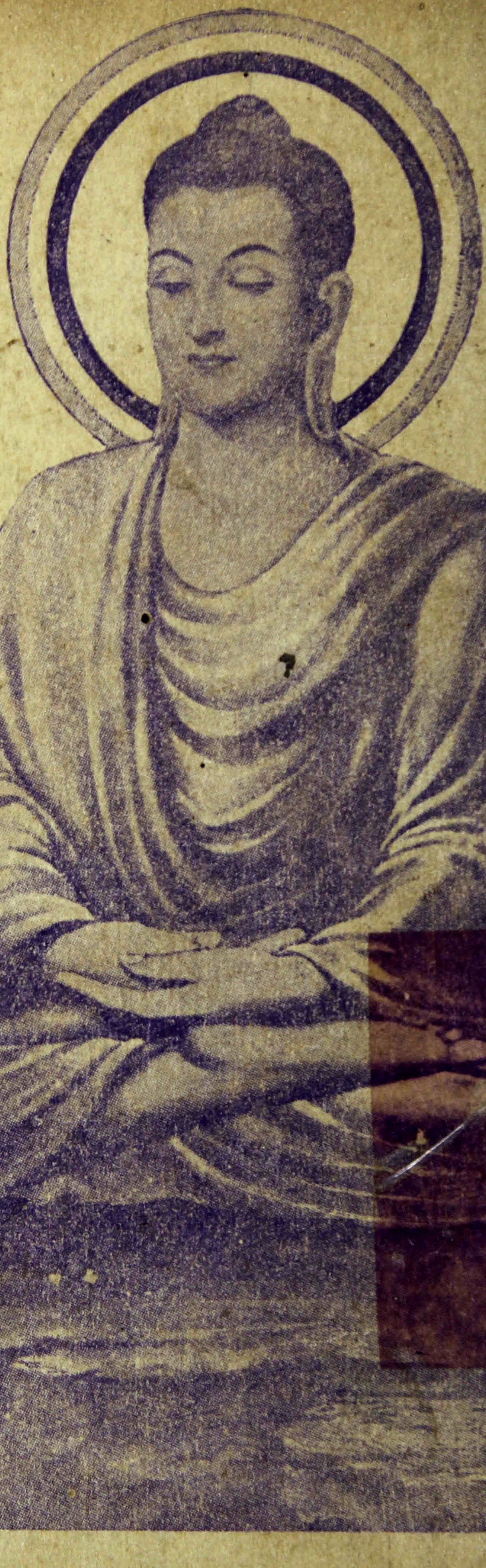
ရာဇဝင်